Machine Translated by Google

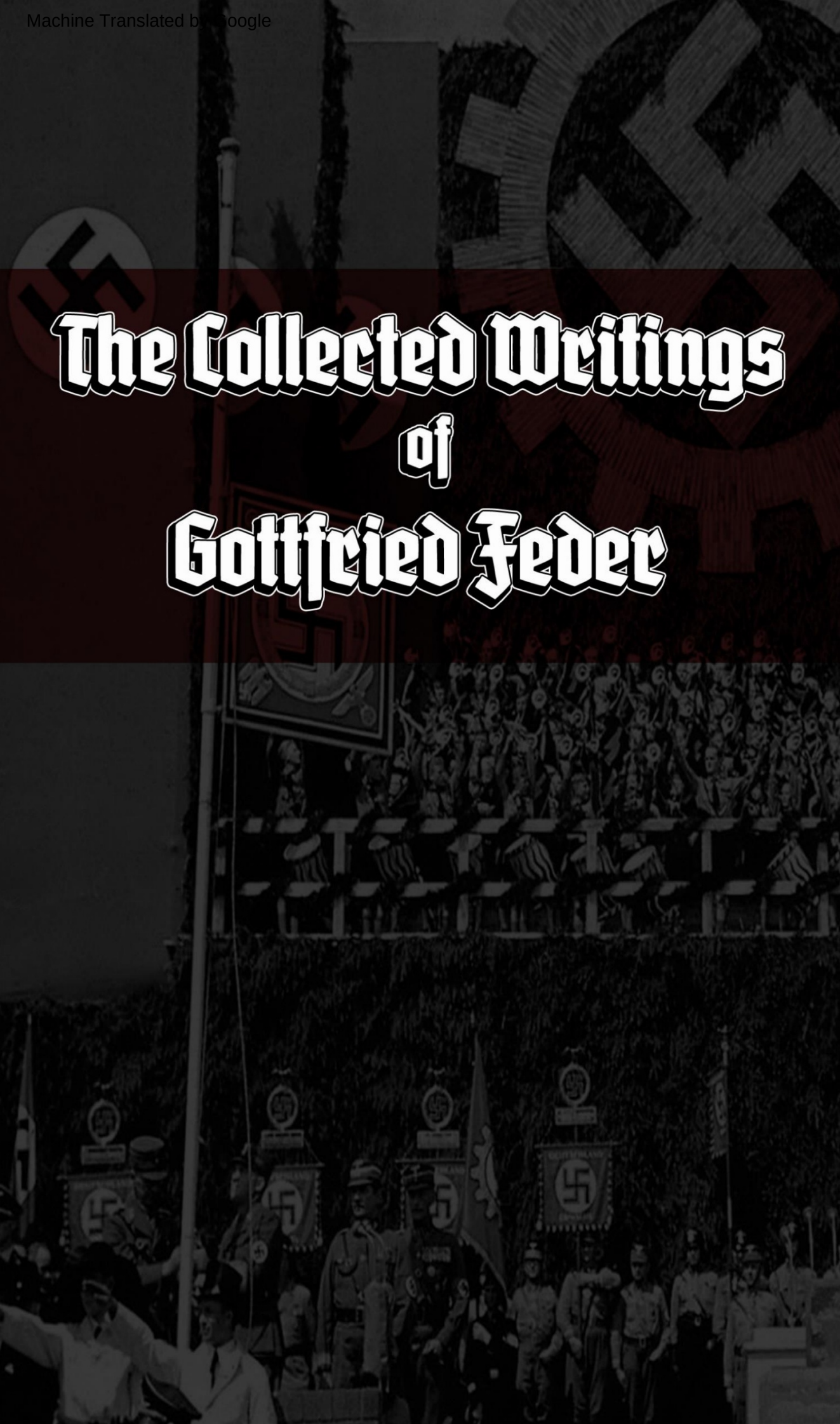

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Зібрання творів

Готфрід Федер

Опубліковано в Калі-юзі, 130 р. хіджри

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Зміст

Програма НСДАП та її загальні концепції 5

Вступ та передмова 6

1. Офіційний маніфест партії про позицію НСДАП щодо сільського населення та сільського господарства..... 13

Політика НСДАП щодо власності на земельну власність 17

2. 25 пунктів..... 21

3. Основні ідеї 25

4. Детальний опис вимог до програми..... 32

5. Чого ми не бажаємо..... 52

6. Висновок..... 53

Маніфест про скасування рабства відсотків 55

Впровадження та обґрунтування 57

Конвертація військових облігацій у банківський кредит 75

Спеціальні коментарі щодо вимоги закону в маніфесті 76

Заперечення та їх спростування 79

Подальша програма 89

Німецька держава на націонал-соціалістичному фундаменті 56

Вступ та передмова 92

1. Основи..... 97

2. Програма 116

3. Державна структура націонал-соціалістичної держави 122

Machine Translated by Google

Готфрід Федер

Готфрід Федер, (27 січня 1883, Вюрцбург, Німеччина — 24 вересня , 1941, Мурнау), був німецьким політичним діячем, провідним економічним теоретиком початкового етапу німецького націонал-соціалізму.

Федер, інженер-будівельник, здобув популярність у 1919 році завдяки своїй книзі «Маніфест за руйнування...» «Полон інтересів», а його промова перед зборами Німецької робітничої партії в Мюнхені у вересні того ж року стала безпосереднім натхненням для Адольфа Гітлера вступ у політику. Соціалістичні та антикапіталістичні ідеї Федера згодом знайшли своє вираження у 25-пунктній програмі Гітлера для Націонал-соціалістичної німецької робітничої партії (НСДАП) у березні 1920 року, а також у власній книзі Федера «Німецька держава на націонал-соціалістичному фундаменті», яку Гітлер вважав «катехізисом [націонал-соціалістичного] руху». Між 1924 і 1936 роками Федер засідав у німецькому Рейхстазі та обіймав посади голови економічної ради НСДАП (1931), державного секретаря німецького Міністерства економіки (1933) та державного комісара з житлового будівництва (1934). Однак із загальним пристосуванням нацистської політики до існуючої економічної системи роль Федера в партійних справах різко зменшилася, і до 1936 року він фактично відійшов у забуття.

Machine Translated by Google

Програма Національної

Соціалістична німецька робітнича

партія та її загальні концепції

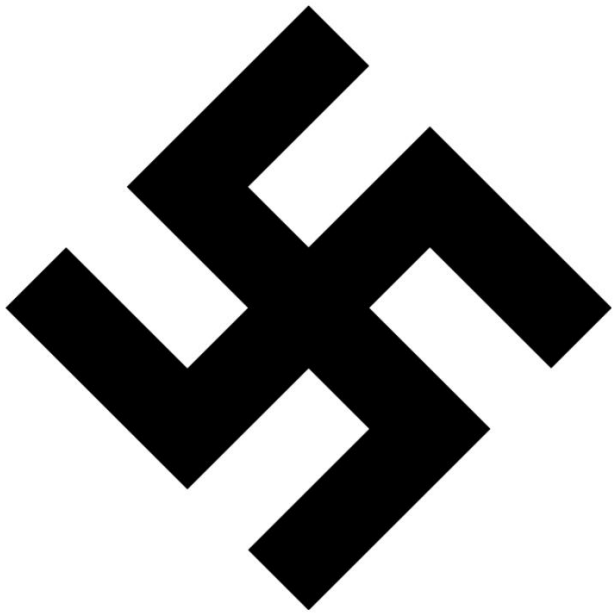

Machine Translated by Google

Історичний звіт про піднесення НСДАП з біографічним оглядом кар'єри Адольфа Гітлера

Адольф Гітлер народився 20 квітня 1889 року в Браунау-на-Інні, селі старої... Баварія.

Його батько був сиротою в сім'ї бідного селянина і дослужився до посади митного чиновника. Його мати походила з німецької селянської родини. Коли йому було 13 років, він втратив батька, а через чотири роки — матір. Адольф Гітлер тоді був студентом у реальному училищі в Лінці на Дунаї, після закінчення Національної школи. Батько хотів, щоб він став чиновником, але його власним бажанням було стати художником. Смерть матері змусила його негайно заробляти на життя самостійно.

У 17 років Гітлер поїхав до Відня, де мав на меті стати архітектором. Він заробляв на життя власними зусиллями, спочатку працюючи будівельником, змішуючи розчин, а потім креслярем у архітектора. У 18 років він уже цікавився політикою; став антимарксистом, але поки що не брав провідної ролі. З ранньої юності Гітлер був пристрасним націоналістом і сподівався поєднати соціальний досвід свого трудового періоду зі своїми націоналістичними переконаннями. Кілька років він жив у Відні в крайній бідності.

У 1912 році він емігрував до Мюнхена, де навчався. Він ніколи не знав юнацьких радощів, але з того дня, як покинув дім з 50 кронами в кишені, праця та злидні стали його долею. У лютому 1914 року йому вдалося звільнитися від обов'язку служити в австрійській армії. Шість місяців по тому спалахнула війна. Він негайно зголосився добровольцем на службу до німецької армії та, звернувшись безпосередньо до короля Баварського Людвіга, отримав дозвіл вступити до баварського полку добровольцем на війну. 10 жовтня 1914 року новий полк вирушив у похід.

2 грудня 1914 року 25-річний доброволець був нагороджений Залізним хрестом 2-го... Клас.

На знак визнання його хоробрості під час штурму «Баварії» та інших боїв поблизу Вітшете, йому було наказано прийняти на службу кур'єром, що вимагало особливої мужності та надійності, оскільки донесення часто доводилося переносити відкритою місцевістю під шквальним вогнем. Це швидко зробило його ім'я відомим у всьому полку за межами вузького кола його товаришів.

7 жовтня 1916 року він був поранений осколком снаряда. У березні 1917 року він повернувся до свого полку. Він отримав кілька інших відзнак, зокрема Полковий диплом за особливу хоробрість у боях під Фонтеном, і, нарешті, Залізний хрест I класу.

14 жовтня 1918 року він разом з багатьма товаришами зі свого полку був тяжко поранений іпритом, який британці тоді вперше застосували, і тимчасово втратив зір. Поки він перебував у лікарні, спалахнула революція.

На цьому тлі Гітлер вирішив стати політиком. У 1919 році він приєднався до невеликої партії, що складалася з 6 осіб, і на її основі заснував Націонал-соціалістичну німецьку робітничу партію. Він склав основні принципи Програми нового руху та визначив його характер і цілі.

Machine Translated by Google

Ядро: Семеро чоловіків

У вересні 1919 року Адольф Гітлер виголосив свою першу промову перед сімома чоловіками; потім він звернувся до аудиторії з 11, 25, 47 осіб; у грудні - 111; у січні 1920 року - 270, а невдовзі після цього - до 400 осіб. 14 листопада 1920 року він виступив на масових зборах 1700 осіб. Тепер він організував пропаганду молодої партії, яка після року роботи налічувала 64 членів. Через рік — 1920 — вона вже досягла 3000. Пропагандистська діяльність Гітлера в Мюнхені була такою, що він нарешті виступав на масових зборах тричі на тиждень, а по понеділках проводив курс навчання. Він атакував, перш за все, безглуздість Версаля та заперечував твердження марксистів, Центристської партії тощо про можливість виконання цього договору. Він ганьбив гасло цих партій — «Здайте зброю, і інші також роззброяться». Він говорив, виходячи з того, що після того, як ми здамо зброю, решта продовжуватимуть озброюватися, — якщо не своїми власними грошима, то мільйонами, вичавленими з повністю роззброєної німецької нації. Виступаючи проти пропаганди СДПН та Центру на користь підписання Договору, він пророкував, що Рур буде окуповано, що б ми не підписали.

1921 рік.

Цей рік ознаменувався створенням перших місцевих груп у Розенгаймі та Ландсхуті. Гітлер організував перший загін чоловіків для захисту партії та розпочав боротьбу проти сепаратистського руху в Баварії. Наш лідер також виступив перед мітингом, на якому було понад 5000 осіб, у цирку в Мюнхені.

На своїх зустрічах він заявляв, що виконання Договору не допоможе, як стверджували СДПН, Центр і Народна партія, побудувати німецьке процвітання в мирі та спокої, але що результатом цієї безглуздої політики неминуче стане масштабна інфляція, яка завдасть величезної шкоди німецькій промисловості. Твердження Гітлера про те, що чорно-червоний уряд планує денціоналізувати Державні залізниці, було оголошено «відвертою брехнею». Спроба повстання всередині партії була відбита. Гітлер розробив новий Статут партії, який надав йому диктаторські повноваження.

Соціал-демократія, яка не могла продовжувати ігнорувати ім'я Гітлера, тепер намагалася позбутися свого жука методами тероризму. На зустрічах відбувалися криваві сутички, в яких залізні нерви нашого лідера брали гору. Під час них була сформована непереможна охорона, яка відтоді отримала назву «Штурмовий загін».

1922 рік.

Поки тривало завоювання Мюнхена, рух почав поширюватися по всій Баварії. Гітлер відхилив усі пропозиції щодо компромісу щодо об'єднання з іншими партіями. Він поступово знищив усі подібні «націоналістичні» партійні формування та зробив націонал-соціалістичний рух верховним над ними.

У жовтні 1922 року Гітлер на чолі 800 чоловіків вирушив до Кобурга і двічі за 24 години вперше повністю придушив червоний терор у цьому місті.

Адольф Гітлер тоді публічно заявив, що ми стрімголов мчимо в напрямку інфляції, яку він передбачав як результат політики чорно-червоної коаліції. Він став

Machine Translated by Google

відомий як найнебезпечніший і найненависніший ворог системи. Соціал-демократія та Центристська партія перестали захищатися аргументами та почали застосовувати політику наклепу.

1923 рік.

У січні 1923 року відбулася перша велика партійна конференція, на якій було освячено перші прапори партії. Штурмовий загін був офіційно зареєстрований.

Партійна пропаганда була вичерпно вивчена та вдосконалена, а постійні принципи організації були визначені та затверджені. Навколо Гітлера згуртувалася велика кількість прихильників, більшість з яких сьогодні є його вірними партнерами в боротьбі. Тим часом нападки на нього продовжувалися з дедалі більшою рішучістю; він вперше опинився у в'язниці за звинуваченням у зриві зустрічей своїх супротивників; його постійно штрафували. Проте він ні на мить не припиняв боротьбу проти системи.

Влітку 1923 року Адольф Гітлер взявся за придушення червоного терору в більшості міст Баварії: Ратісбоні, Гофі, Байройті, Нюрнберзі, Фюрті, Інгольштадті, Вюрцбурзі, Швайнфурті, — часто ціною кровопролиття у вуличних боях, у яких він розгромив соціал-демократичні та комуністичні терористичні банди.

Його боротьба проти некомпетентного уряду Рейху супроводжувалася гіркими звинуваченнями. Він пророкував невдалий успіх слабкого опору уряду в питанні Руру та постійно критикував безглузду політику порозуміння з Францією та політику виконання домовленостей. Він ніколи не забував вказувати на необхідність порозуміння з Англією та Італією.

У листопаді 1923 року Адольф Гітлер зробив спробу повалити систему. Повстання провалилося, і Гітлера було заарештовано.

1924 рік.

Великий Суд відбувся в Мюнхені в березні 1921 року. Хоча нашого лідера визнали винним за фактами, він домігся переконливого морального виправдання. Захист Гітлера настільки вплинув на Суд, а його припущення про єдину та виключну відповідальність було настільки переконливим, що промова адвоката, який висунув йому звинувачення, перетворилася на чудове свідчення його благородних мотивів. Однак суддя засудив його до певного терміну ув'язнення.

Націонал-соціалістична партія постраждала від втрати свого лідера. Її супротивники були переконані, що рух закінчений, і наважилися підписати сумнозвісний пакт Дауеса, тим самим свідомо започаткувавши систему розграбування Німеччини, яка досягла апогею в плані Янга. Який тріумф для соціал-демократів і центру! Мета поневолення Німеччини, очевидно, була досягнута!

Даремно Гітлер намагався через своїх соратників, які були на волі, чинити опір Пакту Дауеса. Даремно він змушував їх публічно заявити, що запевнення Центристської партії, СДПН та Народної партії про те, що іноземні позики за Планом збільшать національне добробут, що безробіття припиниться, що заробітна плата буде підвищена, а податки знижені, що сільське господарство буде врятовано, були лише обманом нації. Даремно він змушував їх вказати, що Пакт Дауеса неминуче призведе до збільшення бідності, оскільки відсотки за позиками паралізують промисловість, тоді як самі позики лише служать меті виконання фінансових зобов'язань за Планом; банкрутство та безробіття зростуть, заробітна плата...

Machine Translated by Google

впаде, ціни та податки ще більше зростуть, а фермери зіткнуться з повним руйнуванням і будуть змушені розлучитися з усім, що мали.

20 грудня Гітлер покинув фортецю.

1925 рік.

27 лютого 1925 року пролунав заклик Адольфа Гітлера до відродження партії.
він виголосив свою першу промову після ув'язнення перед аудиторією з 4000 осіб.

Націонал-соціалістичний рух був розгромлений після подій 9 листопада. ,
а все його майно та гроші було конфісковано; тож Адольф Гітлер, не маючи нічого під рукою, почав відбудовувати партію з її фундаменту. Берлінські газети «Форвертс» та «Германія» насміхалися з його зусиль та глузували з «дурня, якого ув'язнення зробило божевільним».
Тим не менш, відбудова партії під керівництвом Гітлера просувалася дуже швидко. Старі лідери знову вірно зібралися навколо нього. Гітлер стимулював партійну пресу до нової активності.

До грудня 1925 року партія налічувала 27 000 членів. Центр і соціальна
Демократи, схвильовані, постановили, що лідер не повинен виступати публічно протягом двох років.

1926 рік.

У червні цього року відбулася перша конференція партії після ув'язнення Гітлера.

Буржуазний світ все ще був переконаний, що політика виконання врятує Німеччину, а пакт Дауеса відродить промисловість. Марксисти були переконані, що їхнє панування непохитне.

Президент фон Гінденбург відокремився від своїх прихильників і пішов маршем разом з центристами та СДПН. Партія продовжувала боротьбу; до кінця року вона налічувала 49 000 членів.

1927 рік.

Наказ, що забороняв Гітлеру виступати публічно, був скасований, оскільки його виконання виявилося неможливим. Він виступав на численних масових мітингах. З кожним місяцем партія все більше консолідувалася.

Події навколо дедалі переконливіше доводили, що Гітлер мав рацію.
Пакт Дауеса було викрито, і його наслідки були жахливими. Соціал-демократи та Центристська партія намагалися врятувати те, що можна було врятувати, за допомогою брехні та зловживань.

У серпні Гітлер скликав партійну конференцію в Нюрнберзі, яка виявилася дуже успішною. До кінця року партія налічувала 72 000 членів.

1928 рік.

Адольф Гітлер очолив свою партію в посиленому наступі на існуючу систему. Націонал-соціалізм тепер став невблаганним ворогом руйнівників Німеччини як зсередини, так і ззовні.
Гітлер спрямував свою атаку, зокрема, проти безглуздого розорення фермерів та середнього класу. Він пророкував катастрофу, яка мала обрушитися на внутрішні ринки. На сотнях зустрічей він знову і знову заявляв, що політика реалізації — це божевілля, і що її

Machine Translated by Google

наслідки означали б смерть і руйнування для німецької промисловості. Соціал-демократи та центристи насміхалися та глузували, намагаючись помститися. Їхня брехня та образи були спрямовані особисто на Гітлера.

До кінця року членство налічувало 108 000 осіб, а членів партії було 12 засідав у Рейхстазі.

1929 рік.

Адольф Гітлер з невпинною енергією продовжував боротьбу з існуючою системою. Партійна преса вдосконалювалася, штурмовий підрозділ розширювався, формування зміцнювалися, а пропаганда посилювалася. Доктринування націонал-соціалізму почали глибоко проникати в національну свідомість.

4 серпня в Нюрнберзі відбулася друга партійна конференція величезного масштабу. Гітлер з дедалі більшою енергією атакував чорно-червону систему та виступав без суперника як найпотужніший лідер проти всього, що малося на увазі під «демократією». Усі спроби усунути його від керівництва партією були придушені.

До кінця року партія налічувала 178 000 членів.

1930 рік.

Боротьба проти плану Янга була в розпалі. Гінденбург енергійно захищав його, стверджуючи, що завдяки йому Німеччина буде врятована, німецька промисловість відродиться, безробіття буде подолано, фермери знову дихатимуть, а оподаткування стане можливим.

Адольф Гітлер називав такі погляди нереальними та фатальними; він пророкував протилежне. Його партія продовжила просвітлювати націю посеред запеклих боїв. Опоненти відповіли потоком брехні.

Вибори до Рейхстагу відбулися 14 вересня , 1930. Партія отримала 6,5 голосів. мільйон голосів, і було обрано 107 членів. Його внутрішня організація була міцнішою, ніж будь-коли. Кілька незначних спроб повстання, що провокувалися ззовні, були негайно придушені Гітлером, а тих, хто не підкорявся беззастережно, вигнали.

Центристська партія, яка тепер здалася в руки СДПН, на краще чи на гірше, почала налаштовувати Церкву проти Гітлера. Єпископи та священики, що належали до Центристської партії, розпочали фанатичну атаку проти націонал-соціалістичного руху, відлучили його прихильників від церкви і навіть відмовили їм у християнському похованні. Гітлер непохитно дотримувався свого переконання, що центризм означає загибель для Німеччини, і продовжував боротьбу з ним ще з більшою рішучістю, ніж раніше. Він рішуче відкидав будь-які спроби вимагати від нього будь-якої зміни своїх поглядів.

До кінця року партія налічувала 389 000 членів.

1931 рік.

Боротьба проти плану Янга тривала. Наслідки, передбачені Гітлером, стали реальністю.

Machine Translated by Google

Уряд почав впроваджувати надзвичайні заходи, сподіваючись таким чином врятувати промисловість. Далі виникли гострі суперечки, в яких Адольф Гітлер знову вказав на фатальні наслідки такої політики. За кілька місяців — навіть за кілька тижнів — він мав рацію.

Тим часом почала виходити низка націонал-соціалістичних газет, а центральне видавництво партії поступово перетворилося на величезне підприємство. Організація стала дуже ефективною, а штурмовий підрозділ з часом досяг високого етапу розвитку.

Наші опоненти загрузли в брехні та дозволяли розміщувати замовлення на товари у Франції.

До кінця 1931 року кількість членів Гітлерівської партії сягнула 806 000, через місяць — 862 000, а ще через місяць — 920 000. У день виборів на виборчих дільницях було близько мільйона членів і незліченна кількість мільйонів прихильників.

Людина, яка колись була бідним робітником, а згодом солдатом на фронті, таким чином, лише за тринадцять років створила найбільшу політичну організацію, яку коли-небудь бачила Німеччина. Єдиними засобами проти цієї людини, які можуть використовувати її опоненти, є брехня та наклеп. І він завжди перемагав, незважаючи на всю брехню, і цього разу він ледь не став президентом Рейху.

Чи хтось за всю історію Німеччини досяг подібного успіху за дванадцять років, стикаючись з опором партії, великих фінансів, капіталу, преси, громадської думки, бюрократії, брехні, тероризму та переслідувань?

Це не була дитина, що перебувала в безпритульному становищі; з найменших років він був людиною на найвищому рівні сенсі цього слова, покладаючись виключно на власні сили.

Machine Translated by Google

Передмова

У Веймарі в 1926 році Рада партії вирішила опублікувати серію брошур, у яких у стислому вигляді розглядатимуться фундаментальні питання, що впливають на кожен аспект політичного життя в Німеччині. Нашим наміром було і є представити послідовну та повну картину ставлення націонал-соціалізму до різних завдань нашого суспільного життя та того, як він сподівається виправити його помилки та недоліки.

Отже, наше завдання полягає в тому, щоб вичерпно дослідити його стан, потім науково дослідити, звідки він виник, і, нарешті, з творчим натхненням відповісти на фатальне питання: що ж тоді? Найвища мета цих брошур — вказати нові методи для життя держави, фінансів та економіки; підняти «бронзову лаштунку» під час хаосу, сформувати запас чітких знань шляхом ретельного вивчення, щоб з усього цього могла виникнути єдина політична воля.

На великих зборах 31 серпня 1927 року Адольф Гітлер рішуче заявив: «Питання програми не стосуються Адміністративної ради; Програма є незмінною, і я ніколи не потерплю змін у принципах руху, викладених у його Програмі». З цією рішучою заявою нашого фюрера я всім серцем приєднуюся, бо немає нічого небезпечнішого для життя та ударної сили такого руху, як наш, ніж те, щоб з плином часу його фіксована Програма піддавалася негативній критиці.

Жодна людина, яка вважає, що не може пройти з нами весь шлях у єврейському питанні, у нашій боротьбі проти великих фінансів, пакту Дауеса та політики зубожіння, або в будь-яких інших питаннях, що містяться в нашій Програмі, або схильна проміняти свободу німецької нації через Лігу Націй, Локарнський пакт, шляхом компромісу та боягузтва, не повинна звертатися до нас; її місце поза НСДАП. Ми повністю відкидаємо «вищі приватні знання», які такі, як він, так охоче висловлюють у своїх промовах та журналістських висловлюваннях.

Людина, яка принципово погоджується з нашими принципами, можливо, матиме сумніви щодо кількох незначних деталей, адже ми не можемо очікувати, що колись досягнемо абсолютної згоди з усіх питань, особливо в агресивному політичному русі.

Однак інша справа, коли політичні вороги перетворюють якийсь пункт на фарш, огидним перекручуючи його, зовсім не по суті, як це справді траплялося. У такому випадку необхідний офіційний коментар.

Ми відмовляємося змінювати нашу Програму з міркувань доцільності, як це роблять інші Сторони, щоб пристосуватися до так званих змінених умов. Ми маємо намір адаптувати умови до нашої Програми, опанувавши їх.

Адольф Гітлер доручив мені видати цю серію брошур, які...
формувати офіційну літературу партії.

Я додав офіційний маніфест партії від 6 березня 1930 року; також мою відповідь на десять запитань, поставлених нам «Deutsche Tageszeitung», провідним органом Reichslandbund.
Та газета прийняла мої відповіді.

Це найкращий та найефективніший спосіб позбутися всієї брехні про наше недоброзичливе ставлення до володіння та успадкування земельної власності в Німеччині.

Machine Translated by Google

1. Офіційний маніфест партії про позицію НСДАП щодо сільського населення та сільського господарства

Мюнхен, 6 березня 1930 року

1. Значення фермерського класу та сільського господарства для Німеччини

Німецька нація отримує значну частину своїх продуктів харчування за рахунок імпорту іноземних продуктів харчування. До світової війни нам вдавалося оплачувати цей імпорт за рахунок нашого промислового експорту, нашої торгівлі та вкладень капіталу за кордон. Результат війни поклав край цій можливості.

Сьогодні ми розплачуємось за імпортовані продукти харчування здебільшого за допомогою іноземних позик, які дедалі більше затягують німецьку націю в борги перед міжнародними фінансистами, що надають кредити. Якщо все так і буде й надалі, німецький народ дедалі більше зубожіє.

Єдина можливість втекти з цього рабства полягає у здатності Німеччини виробляти необхідні продукти харчування вдома. Тому збільшення виробництва в німецькому сільському господарстві є питанням життя і смерті для німецької нації.

Більше того, економічно здорове та високопродуктивне населення країни є необхідним для нашої промисловості, яка в майбутньому матиме дедалі більше можливостей шукати можливості на внутрішньому ринку.

Ми також розглядаємо населення сільської місцевості як носія спадщини здоров'я, джерело молодості нації та основу її збройної сили.

Підтримка ефективного сільськогосподарського класу, чисельність якого зростає зі зростанням населення загалом, є важливим елементом платформи націонал-соціалізму, оскільки наш рух враховує добробут усіх наших людей у прийдешніх поколіннях.

2. Нехтування сучасною державою фермерським класом та сільським господарством

Сільськогосподарське виробництво, яке можна збільшити, гальмується, оскільки зростаюча заборгованість фермерів перешкоджає їм купувати необхідні для вирощування продукти, а той факт, що сільське господарство не окупається, позбавляє стимулу до збільшення виробництва.

Причини, чому сільське господарство не дає достатньої віддачі за працю, слід шукати в наступному:

1. в існуючій фіскальній політиці, яка накладає надмірний тягар на сільське господарство. Це зумовлено партійними міркуваннями, а також тим, що єврейський світовий грошовий ринок, який фактично контролює парламентську демократію в Німеччині, бажає знищити німецьке сільське господарство, оскільки це поставить німецьку націю, і особливо робітничий клас, у його ласку;

Machine Translated by Google

2. у конкуренції іноземних сільськогосподарських виробників, які працюють за сприятливіших умов і яких не стримує політика захисту німецького сільського господарства;

3. у надмірних прибутках, отриманих великими оптовими посередниками, які нав'язують себе між виробником і споживачем.

4. за гнітючими тарифами фермер повинен платити за електроенергію та штучні добрива, щоб підприємства, якими керують переважно євреї.

Високі податки не можуть бути покриті за рахунок низької винагороди за працю на землі. Фермер змушений залазити в борги та сплачувати лихварські відсотки за позики. Він все глибше і глибше занурюється під цю тиранію і зрештою втрачає все, що має, на користь єврейського лихваря. Німецький фермерський клас експропріюється.

3. У Рейху, як ми сподіваємося його бачити, будуть поважатися права на землю, і для Німеччини буде запроваджена сільськогосподарська політика.

Не може бути жодної надії на якесь кардинальне покращення умов бідності сільського населення чи на відродження сільського господарства, доки німецький уряд фактично контролюється міжнародними грошовими магнатами, яким допомагає парламентсько-демократична система правління; бо ці прагнуть знищити силу Німеччини, яка ґрунтується на землі.

У новій і зовсім іншій Німецькій державі, до якої ми прагнемо, фермери та сільське господарство отримають належну їм увагу завдяки тому, що вони є головною опорою справді національної Німецької держави.

З цього випливають такі вимоги:

1. Земля Німеччини, здобута та захищена німецькою нацією, повинна бути на службі німецької нації як дім і засіб існування. Ті, хто займає цю землю, повинні управляти нею в цьому сенсі.

2. Тільки представники німецької нації можуть володіти землею.

3. Земля, законно набута ними, вважається спадковим майном. Однак право володіння майном пов'язане з обов'язком використовувати її в національних інтересах.
Для нагляду за виконанням цього зобов'язання призначаються спеціальні суди; до їх складу входитимуть представники всіх департаментів землевласників та один представник штату.

4. Німецька земля не може стати об'єктом фінансових спекуляцій, а також не може забезпечувати нетрудовий дохід для свого власника. Її може придбати лише той, хто готовий сам її обробляти. Тому держава має переважне право купівлі на кожен продаж землі.
Забороняється надавати землю в заставу приватним кредиторам. Необхідні позики для обробітку землі на пільгових умовах надаватимуть фермерам або асоціаціями, визнаними державою, або самою державою.

5. За користування землею держави сплачуватимуться збори відповідно до розміру та якості майна. Цей податок на землю уникне будь-якого подальшого оподаткування земельної власності.

6. Неможливо встановити жорстких правил щодо обсягів обробітку. З точки зору нашої демографічної політики, нам потрібна велика кількість малих та середніх підприємств.

Machine Translated by Google

ферми. Однак фермерське господарство у великих масштабах відіграє дуже важливу роль, і якщо воно підтримує здорові стосунки з малим бізнесом, воно виправдане.

7. Для запобігання поділу майна буде потрібен закон про спадкування та накопичення на ньому боргів.

8. Держава має право привласнювати землю з належною компенсацією надано:

a. коли не належать члену нації;

b. коли — рішенням Земельного суду — буде встановлено, що його власник, через погану сільське господарство не діє в національних інтересах;

c) з метою заселення на ній незалежних фермерів, коли власник сам її не обробляє;

d. коли це необхідно для особливих державних цілей в національних інтересах (наприклад, зв'язок, національна оборона). Земля, придбана незаконно (згідно з німецьким законодавством), може бути конфіскована без компенсації.

9. Обов'язком держави є колонізація земель, що стали доступними, за схемою, що базується на високих міркуваннях щодо політики населення. Земля має бути надана поселенцям як спадкове володіння за умов, які забезпечують можливістю існування. Поселенців мають відбирати шляхом перевірки їхньої громадянської та професійної придатності. Особлива прихильність має бути надана синам фермерів, які не мають права на спадщину.

Колонізація східних кордонів має надзвичайно важливе значення. У цьому випадку простого створення ферм буде недостатньо, а необхідно буде створити ринкові міста у зв'язку з новою галуззю промисловості. Це єдиний спосіб створити умови для того, щоб зробити дрібні ферми прибутковою справою.

Обов'язком зовнішньої політики Німеччини буде забезпечення великих просторів для харчування та розселення зростаючого населення Німеччини.

4. Необхідно підняти клас фермерів економічно та освітньо

1. Поточну бідність населення землі необхідно негайно подолати шляхом звільнення від податків та інших надзвичайних заходів. Подальше зростання заборгованості необхідно зупинити шляхом законодавчого зниження процентної ставки за позиками до рівня довоєнного періоду та шляхом негайного вжиття заходів проти вимагання.

2. Політика держави має забезпечувати окупність сільського господарства. Німецьке сільське господарство має бути захищене тарифами, державним регулюванням імпорту та системою національної підготовки кадрів.

Встановлення цін на сільськогосподарську продукцію має бути звільнене від ринкових спекуляцій, а також має бути покладено край експлуатації сільськогосподарських інтересів великими посередниками, передача бізнесу яких сільськогосподарським асоціаціям повинна заохочуватися державою.

Завданням таких професійних організацій є зменшення поточних витрат фермерів та збільшення виробництва. (Надання знарядь праці, добрив, насіння, засобів розведення)

Machine Translated by Google

(запаси на сприятливих умовах, покращення, боротьба зі шкідниками, безкоштовні консультації, хімічні дослідження тощо). Держава повинна надавати організаціям повну допомогу у виконанні їхніх завдань. Зокрема, держава повинна наполягати на значному зниженні вартості штучних добрив та електроенергії для фермерів.

3. Організації також повинні встановити клас сільськогосподарських робітників як членів фермерської громади за допомогою договорів, які є справедливими в соціальному сенсі. Нагляд та арбітраж у цих питаннях будуть функцією держави. Необхідно надати можливість добрим робітникам піднятися до статусу власників ферм. Так бажане покращення умов життя та заробітної плати сільськогосподарських робітників відбудеться, як тільки покращиться загальна ситуація в сільському господарстві. Коли ці умови покращаться, більше не буде потреби наймати іноземну робочу силу на землі, і цей звичай у майбутньому буде заборонено.

4. Національне значення фермерського класу вимагає, щоб держава сприяла технічній освіті в сільському господарстві (інституції для неповнолітніх, середні школи сільського господарства з дуже сприятливими умовами для молоді з талантами, але без засобів).

5. Професійні організації не можуть надати всю необхідну допомогу фермерському класу; це може зробити лише політичний рух НСДАП за німецьку свободу.

Сільське населення бідне, бо бідна вся німецька нація. Помилково вважати, що один окремий клас робітників може уникнути участі в долі всієї німецької громади, а також злочином розпалювати заздрість між міськими та селянами, які пов'язані між собою в доброму чи злому.

Економічна допомога за нинішньої політичної системи не може призвести до постійного покращення, оскільки політичне рабство є коренем бідності нашого народу, і лише політичні методи можуть його усунути.

Старі політичні партії, які були і є відповідальними за національне поневолення, не можуть бути лідерами на шляху до свободи.

У нашій майбутній державі на професійні організації чекають важливі економічні завдання; навіть зараз вони можуть виконати значну підготовчу роботу в цьому напрямку; але для політичної боротьби за визволення, яка має закласти основу нового економічного порядку, вони не підходять; бо цю боротьбу доведеться вести з точки зору не окремої професії, а з точки зору всієї нації.

Рух, який доведе політичну боротьбу за визволення до кінця є НСДАП

(підпис) Адольф Гітлер

Machine Translated by Google

Політика НСДАП щодо власності на земельну власність

Відповідь Готфріда Федера

«Deutsche Tageszeitung» (№ 47) від 25 січня 1930 року опублікувала низку питань, поставлених нам лідерами Бранденбурзького ландбунду. Їхньою головною метою було визначення ставлення НСДАП до приватної власності на землю, спадкування, отримання кредитів, тарифів, регулювання цін, розподілу прибутку, а також до питань загального соціально-політичного та виборчо-тактичного інтересу.

Я.

Щоб розвіяти занепокоєння щодо будь-якого подальшого довільного тлумачення пункту 17 Програми партії, перше питання було сформульовано таким чином: «Чи готова НСДАП дати

гарантію, що вона не протистоїть...»
власність на землю».

Відповідь: Націонал-соціалізм визнає приватну власність як принцип і ставить її
під державною охороною.

Воно прагнутиме підтримувати здорове поєднання всіх підприємств, малих і великих, в економічному житті країни.

Дух усієї Програми чітко доводить, що націонал-соціалізм, будучи переконаним і послідовним противником марксизму, повністю відкидає його руйнівну центральну доктрину загальної конфіскації та вважає постійний сільськогосподарський клас найкращою та найнадійнішою основою національної держави.

Але будучи також рішучим противником великих капіталістів, метою яких є мобілізація для себе всіх сільськогосподарських цінностей та витіснення фермерів за допомогою оподаткування та відсотків за позиками, націонал-соціалізм вимагає державного захисту фермерів від агресії з боку інтересів великого бізнесу.

Нам потрібен сильний, здоровий клас фермерів, вільний від рабства відсотків та тиранії оподаткування.

II.

Друге питання було адресовано мені особисто, як призначеному Гітлером
«остаточний арбітр з усіх питань, що стосуються Програми».

«Яке ставлення націонал-соціалізму до успадкування майна, і...»
обов'язки спадкоємця?"

Відповідь: Оскільки це є основою національної ідеї, безперервність власності, тобто успадкування землі, яку предки людини відвоювали та обробляли, є природним наслідком. Тому націонал-соціалізм визнає принцип успадкування, як і принцип власності на землю.

Machine Translated by Google

Якщо майно переходить до далеких родичів, націонал-соціалістична держава стягуватиме спеціальний податок, але у випадку ближчого споріднення він буде оцінюватися за ставкою, що діє на даний момент.

III.

Це питання було поставлене через тривогу — абсолютно необґрунтовану — щодо можливого наслідки заборони позик від приватних капіталістів для забезпечення землі.

Відповідь: Держава, яка бажає звільнити сільськогосподарську власність від боргів і врятувати фермерів з лап професійних фінансистів — адже так багато фермерів вже були вигнані з їхніх домівок євреями, — держава, яка бажає зруйнувати грошову монополію капіталізму та скасувати рабство відсотків, навряд чи відмовить у необхідних кредитах і не стягуватиме вимагацькі відсотки; навпаки, націонал-соціалізм має намір максимально сприяти сільському господарству.

IV.

«Подолання рабства відсотків». Скасування нетрудових доходів. «Що таке ставлення Націонал-соціалістичної партії до капіталу, заощадженого чи успадкованого?

Відповідь: Чи має сьогодні якийсь фермер «незароблений дохід» від вимог щодо відсотків, чи може якийсь землевласник жити на гроші, заощаджені від орендної плати?

Це означає, що серед деяких землевласників, у яких ще залишився невеликий капітал, існує тривога, або ж навмисне нерозуміння чи ігнорування цієї найважливішої вимоги Націонал-соціалістичної програми.

Примітка: Ми маємо на увазі буквально «зруйнування рабства відсотків». Ніхто не назве невеликі суми відсотків від заощаджень, іпотеки чи державної позики рабством відсотків. Під цим ми маємо на увазі ситуацію, коли навмисна інфляція позбавила нас усіх заощаджень, і фермер змушений сплачувати відсотки за новими іпотечними кредитами та короткостроковими кредитами за ставками, які його розоряють.

Ті, хто виступає за збереження сучасної системи капіталізму, виступають проти справжніх інтересів фермерів і виступають за те, щоб дозволити банкам та їхнім агентам шкодити сільському господарству. Щодо решти, я б порадив читачам до моїх брошур під назвою «Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage» та «Das Programm der NSDAP» (Німецька держава на основі націонал-соціалістичного фонду та програма NSDAP).

B.

Наша політика щодо оподаткування чітко та послідовно зазначає: Звільнити споживача від тягар непрямого оподаткування, а виробник — від податків, які обмежують його бізнес.

«Чи має намір партія скасувати імпортні мита?»

Відповідь: Ландбунд повинен знати, що націонал-соціалісти в Рейхстазі проголосували виключно за захисні мита на сільськогосподарську продукцію, відповідно до свого принципу — захист праці нації в місті та селі.

VI.

Питання розподілу прибутку. Тут неможливо розглянути цю широку та складну тему. У своєму щотижневому журналі «Полум'я» я детально описав нашу позицію в низці статей.

Machine Translated by Google

Стаття в «Deutsche Tageszeitung» вводить в оману, оскільки вириває з контексту речення, які вона цитує. Я особисто вважаю, що розподіл прибутку в загальному сенсі капіталістичної та марксистської шкіл ідей не є правильним рішенням. З цього питання наша Програма стосується робітників на фабриках, і немає сенсу намагатися прояснити це питання в брошурі, присвяченій сільському господарству.

VII.

Продовження виплат зі страхування по старості.

«Як пропонується зібрати кошти для цієї мети?»

Відповідь: Зараз існує система страхування по старості, але в багатьох випадках вона є недостатньою і розглядається як пауперизація. Як тільки податковий тягар буде знято, а ті, хто зараз є безробітними, але працездатними, повернуться до економічної сфери, буде достатньо коштів для забезпечення значних виплат по старості тим, хто мав минулий робочий час.

VII, IX, X.

Це лише питання, що стосуються партійної тактики, а не якихось принципів.

Перебуваючи в опозиції до коаліції, яка принесла нещастя Німеччині, ми, природно, час від часу голосуємо за комуністів (хоча цілий світ відділяє нас від них), як це роблять Німецький національний рух та Християнський національний рух фермерів. Ми нікому не дозволяємо диктувати нам, звідки ми беремо наших прихильників, але ми звертаємося до всіх — робітників, буржуа та фермерів — хто має добре німецьке серце в тілі та є людьми доброї волі, і бажає покласти край парламентському беззаконню та жалюгідній політиці виконання (мирних договорів). Ми не вважаємо, що «соціальне спілкування» з іншими партіями є належним методом звільнення німецької нації від марксизму та парламентаризму, — бо це веде до політичного торгу. Ніщо, крім диктаторських дій та рішучого застосування влади, не може витягнути Німеччину з багнюки.

Нація хоче не красивих слів, а наполегливості; не торгу, а ґрунтовної роботи для нашої бідної, пригнобленої нації.

Повний і чіткий виклад вищезазначеного наведено в № 19 збірки націонал-соціалістів — «Наш важкий бульйон: основні питання німецького сільського господарства»; авторства Германа Шнайдера з Екерсдорфа, округ Намслау, щодо всієї політики націонал-соціалізму щодо сільського господарства. Він містить добре продумані пропозиції щодо відновлення стражденного фермерського класу Німеччини.

№ 16, написаний доктором Бюхнером, містить чудове есе про значення та дух нашої економічної політики.

У статті № 12 полковника Гірля описується наша політика національної оборони.

На завершення ми скажемо кілька зауважень щодо певних питань, які наші політичні вороги злобно та неправдиво перекручують у надії завдати нам шкоди.

Наше ставлення до постійного чиновницького класу, безумовно, гідне. Ми не були б такими щирими шанувальниками великого короля Пруссії, якби були проти цього класу. Чим була армія за кордоном, тим чистий, непідкупний чиновницький клас є для держави вдома. Честь і обов'язок повинні знову стати невід'ємними якостями наших чиновників. Той тип чиновників, який перебуває на поклику червоних і чорних, зникне в майбутній державі; такі партійні дротяники не мають потреби в честі та обов'язку.

Machine Translated by Google

Твердження, що націонал-соціалісти проти чиновників і мають намір зменшити їхню зарплату та скасувати пенсії, має характер політичної брехні, яку поширювала преса наших опонентів. Навпаки, ми хочемо надати всім членам нації, які вірно служили Німеччині все своє життя, почесну пенсію, яка позбавить їх турбот у старості. Тільки таким чином соціальна допомога буде звільнена від клейма «зубої».

Ми також повинні згадати про поширення ідеї пенсійного забезпечення на незалежних ремісників та робітників. Немає потреби турбуватися про те, як нам збирати кошти для цієї мети. Коли ми перестанемо щороку виплачувати тисячі мільйонів за кордон, а ще більше нашим власним банківським установам, лише частки цих сум буде достатньо для виплати пенсій за старість.

Допомога та страхування з безробіття

Саме по собі держава не має права підтримувати державними коштами людей, які здатні працювати. Наше ставлення до чинної системи допомоги тим, хто не може заробляти на життя, ніколи не змінювалося; ми завжди наполягали в парламенті на покращенні умов для безробітних.
Ми робимо це не тому, що вважаємо це правильним станом речей, а тому, що уряд, подібний до нинішнього, чия ідіотська зовнішня та внутрішня політика довела робочу силу, виробництво продуктів харчування та всю торгівлю до краю прірви, зобов'язаний дозволити своїй політиці йти за планом.

Держава, яка не в змозі повернути в економічний світ мільйони працездатних людей, заслуговує на зникнення; тому, якщо вона не зможе фінансово вирішити проблему допомоги безробітним, ми лише знизуємо плечима.

Різноманітні нападки на систему соціальної допомоги, навіть якщо вони виправдані, коли стосуються випадків зловживання цією соціальною допомогою, не відвертають нас від принципу, в який ми віримо. Визнаючи, що серед майже 3 000 000 безробітних може бути 2 або 300 000 сумнозвісних ледарів, які охоче повернулися б до роботи, якби допомогу по безробіттю було скасовано, ми не повинні забувати, що залишається щонайменше 2,5 мільйона хороших робітників, службовців, інженерів, техніків, бригадирів, клерків тощо, які відчайдушно шукають роботу та не можуть її знайти. Саме через провал нашої абсолютно необґрунтованої державної політики неможливо щось змінити у виплаті допомоги по безробіттю.

Нападки на релігію та духовенство

Ми не можемо занадто часто заявляти, що NSDA (Національна асоціація національної безпеки США) не мріє про напад на Християнська релігія та її гідні служителі.

Ми атакуємо розбещувальну політику Центру та Баварської народної партії; вони не втрачають жодної можливості вигукнути «Церква в небезпеці», хіба що коли вони об’єднуються з атеїстичною, боговідкидаючою соціал-демократією.

Саме тому, що ми маємо такий високий і святий ідеал ставлення людини до свого Бога, нам не подобається бачити, як релігія заплямована брудом політичних конфліктів.

Machine Translated by Google

2. 25 балів

Націонал-соціалістична німецька робітнича партія на великому масовому мітингу 25 лютого 1920 року в мюнхенській фестивальній залі Hofbräuhaus оголосила світові свою Програму.

У розділі 2 Статуту нашої Партії ця Програма проголошена незмінною.

Програма

Програма Німецької робітничої партії обмежена за часом, і лідери не мають наміру після досягнення оголошених у ній цілей створювати нові, аби лише штучно посилити невдоволення мас і таким чином забезпечити подальше існування партії.

1. Ми вимагаємо об'єднання всіх німців для утворення Великої Німеччини на основі права самовизначення, яким користуються нації.
2. Ми вимагаємо рівних прав для німецького народу у його відносинах з іншими країнами та скасування Версальського та Сен-Жерменського мирних договорів.
3. Ми вимагаємо землі та території (колоній) для прогодування нашого народу та для заселення нашого зайвого населення.
4. Ніхто, крім членів нації, не може бути громадянами держави. Ніхто, крім тих, хто має німецьку кров, незалежно від їхнього віросповідання, не може бути членом нації. Тому жоден єврей не може бути членом нації.
5. Будь-яка особа, яка не є громадянином держави, може проживати в Німеччині лише як гість і повинна вважатися такими, що підпадають під дію іноземного законодавства.
6. Право голосу щодо уряду та законодавства держави належить лише громадянам цієї держави. Тому ми вимагаємо, щоб усі офіційні призначення, будь-якого роду, чи то в Рейху, в країні чи в менших населених пунктах, були надані лише громадянам держави. Ми виступаємо проти розбещуючої практики, коли парламент обіймає посади виключно з огляду на партійні міркування, без посилання на характер чи здібності.
7. Ми вимагаємо, щоб держава вважала своїм першочерговим обов'язком сприяння промисловості та забезпеченню життя громадян держави. Якщо неможливо прогодувати все населення держави, іноземні громадяни (негромадяни держави) повинні бути вигнані з Рейху.
8. Будь-яка імміграція ненімецького походження має бути запобігнута. Ми вимагаємо, щоб усі ненімці, які в'їхали до Німеччини після 2 серпня 1914 року, були зобов'язані негайно покинути Рейх.
9. Усі громадяни держави рівні в правах та обов'язках.
10. Першочерговим обов'язком кожного громадянина держави має бути робота розумом або тілом. Діяльність окремої людини не може суперечити інтересам цілого, але повинні відбуватися в рамках громади та бути заради загального блага.

Machine Translated by Google

Тому ми вимагаємо:

11. Скасування доходів, не зароблених працею.

Скасування рабства відсотків.

12. З огляду на величезні жертви життя та майна, яких вимагає кожна війна від нації, особисте збагачення внаслідок війни слід розглядати як злочин проти нації.
Тому ми вимагаємо безжальної конфіскації всіх військових здобутків.

13. Ми вимагаємо націоналізації всіх підприємств, які до цього часу були сформовані в компанії (трасти).

14. Ми вимагаємо, щоб прибутки від оптової торгівлі були розподілені.

15. Ми вимагаємо широкого розвитку забезпечення людей похилого віку.

16. Ми вимагаємо створення та підтримки здорового середнього класу, негайного перетворення приміщень для оптової торгівлі на комунальні послуги та здачі їх в оренду за низькою ціною дрібним торговцям, а також вираження особливої уваги до всіх дрібних постачальників для держави, районних органів влади та дрібних населених пунктів.

17. Ми вимагаємо земельної реформи, що відповідає нашим національним потребам, прийняття закону про конфіскацію землі без компенсації для громадських потреб; скасування відсотків за земельними позиками та запобігання будь-яким спекуляціям землею .

18. Ми вимагаємо безжального переслідування тих, чия діяльність шкодить спільним інтересам. Жахливі злочинці проти нації, лихварі, спекулянти тощо повинні бути покарані смертю, незалежно від їхньої віросповідання чи раси.

19. Ми вимагаємо, щоб римське право, яке служить матеріалістичному світовому порядку, було замінено правовою системою для всієї Німеччини.

20. З метою відкриття для кожного здібного та працьовитого німця можливості здобути вищу освіту та таким чином досягти кар'єрного зростання, держава повинна розглянути питання про ретельну перебудову нашої національної системи освіти. Навчальні програми всіх навчальних закладів мають бути приведені у відповідність до вимог практичного життя.
Розуміння ідеї держави (державна соціологія) має бути метою школи, починаючи з перших променів інтелекту в учня. Ми вимагаємо розвитку обдарованих дітей бідних батьків, незалежно від їхнього класу чи професії, за рахунок держави.

21. Держава повинна дбати про підвищення рівня здоров'я в країні, захищаючи матерів і немовлят, забороняючи дитячу працю, підвищуючи фізичну працездатність шляхом обов'язкових занять гімнастикою та спортом, встановлених законом, а також шляхом широкої підтримки клубів, що займаються фізичним розвитком молоді.

22. Ми вимагаємо скасування платної армії та формування національної армії.

23. Ми вимагаємо правової боротьби проти свідомої політичної брехні та її поширення у пресі. Для сприяння створенню німецької національної преси ми вимагаємо:

---

[1] 13 квітня 1928 року Адольф Гітлер зробив таку заяву: «Необхідно відповісти на хибне тлумачення нашими опонентами пункту 17 Програми НСДАП».

Оскільки НСДАП визнає принцип приватної власності, очевидно, що вираз «конфіскація без компенсації» стосується лише можливих юридичних повноважень конфіскувати, за необхідності, землю, незаконно набуту або таку, що не розпоряджалася відповідно до національного добробуту. Це спрямовано відповідно до національного добробуту. Це спрямовано, в першу чергу, проти єврейських компаній, які спекулюють землею.

Мюнхен, 13 квітня 1928 року. (підпис) Адольф Гітлер

Machine Translated by Google

a. що всі редактори газет та їхні помічники, які використовують німецьку мова, повинні бути членами нації;

b) що для появи ненімецьких газет потрібен спеціальний дозвіл держави. Вони не обов'язково друкуються німецькою мовою;

c. що ненімцям має бути заборонено законом брати фінансову участь у німецьких газетах або впливати на них, і що покаранням за порушення закону має бути заборона будь-якої такої газети та негайна депортація ненімців, які беруть до неї участь. Має бути заборонено публікувати газети, які не сприяють національному добробуту. Ми вимагаємо судового переслідування всіх тенденцій у мистецтві та літературі, які можуть зруйнувати наше життя як нації, та придушення установ, які суперечать вищезазначеним вимогам.

24. Ми вимагаємо свободи для всіх релігійних конфесій у державі, якщо вони не становлять для неї небезпеки та не суперечать моральним почуттям німецької раси.

Партія, як така, виступає за позитивне християнство, але не пов'язує себе у питанні віросповідання з якою-небудь конкретною конфесією. Вона бореться з єврейсько-матеріалістичним духом у нас і поза нами, і переконана, що наша нація може досягти постійного здоров'я лише зсередини за принципом:

Спільний інтерес вище за власний.

25. Для реалізації всього вищезазначеного ми вимагаємо створення сильної центральної влади в державі. Беззаперечної влади політично централізованого парламенту над усім Рейхом та його організацією; а також формування палат для класів та професій з метою виконання загальних законів, оприлюднених Рейхом у різних штатах конфедерації.

Лідери партії клянуться йти прямо вперед — якщо потрібно, пожертвувати своїми життя — у забезпеченні виконання вищезазначених пунктів.

Мюнхен, 24 лютого 1920 року.

卐 卐 卐 卐 卐

Після всебічного обговорення на Загальних зборах членів 22 травня 1920 року було вирішено, що «Ця Програма є незмінною». Це не означає, що кожне слово має залишатися незмінним, ані що будь-що, що робиться для поглиблення чи розвитку Програми, має бути заборонено, але це означає з абсолютною рішучістю та непохитною ясністю, що принципи та провідні ідеї, що містяться в ній, не можуть бути змінені.

Не може бути жодних згинань чи перекручування з міркувань доцільності, жодного прихованого втручання у дуже важливі — і для сучасного порядку в політиці, суспільстві та економіці вкрай небажані — пункти Програми, жодного відхилення від настроїв.

Адольф Гітлер друкує два основні пункти програми друкованим шрифтом: Спільний інтерес понад власне «я» — дух Програми. Скасування рабства інтересу — ядро націонал-соціалізму. Досягнення цих двох пунктів означатиме перемогу наближення універсалістського устрою суспільства в «справжній державі» над сучасним розділенням держави, нації та економіки під руйнівним впливом індивідуалістичної теорії суспільства, якою воно є зараз.

Machine Translated by Google

побудована. Сучасна фальшива держава, що пригнічує робітничий клас і захищає піратські прибутки банкірів і біржових спекулянтів, є ареною для безрозсудного приватного збагачення та найнижчої політичної спекуляції; вона не думає про свій народ і не забезпечує високих моральних зв'язків єдності. Влада грошей, найжорстокіша з усіх сил, має абсолютний контроль і здійснює розбещуючий, руйнівний вплив на державу, націю, суспільство, мораль, драматургію, літературу та всі питання моралі, які важче оцінити.

Звісно, у цій гігантській боротьбі не повинно бути жодних вагань, жодних відступів; це або перемога, або поразка.

Дещо різноманітний погляд на той самий основний принцип, який я виклав у своїй книзі «Німецька держава на національних та соціальних основах» (F. Eher Nachf.), не є зміною, а низкою пунктів, які пов'язані між собою, зібрані та впорядковані відповідно до різних політико-економічних, фінансових, культурних аспектів життя.

Якби ці мої погляди (див. с. 22) можна було розглядати як такі, що відрізняються від «25 пунктів» або суперечать їм, Гітлер ніколи б не назвав мою книгу у своїй короткій передмові «катехізисом нашого руху». Кожен може обрати будь-який із цих поглядів на свій смак, але якщо він порівняє їх разом, то не знайде в них взаємно суперечливих.

Щоб забезпечити на майбутнє абсолютну згоду щодо наших вимог, висловлених у нашій Програмі, та захистити рух від потрясінь, які можуть зашкодити будь-якому руху, — «пропозиції щодо покращення», запропоновані професійними та аматорськими критиками, бурмочунами та всезнайками, Адольф Гітлер на конференції всіх районних організаторів, що відбулася в Бамберзі 11 лютого 1926 року, офіційно призначив Готфріда Федера остаточним суддею з усіх питань, пов'язаних з Програмою.

Machine Translated by Google

3. Основні ідеї

У цій брошурі ми маємо намір якомога стисло та просто викласти основні принципи націонал-соціалістичної концепції держави. У наступній брошурі ми детальніше розглянемо соціологічні, теоретичні та духовні аспекти цієї концепції.

Ми також не будемо намагатися описувати різні інші політичні прагнення, а також тих, хто їх представляє в різних партіях та об'єднаннях — це саме по собі завдання, — а викладемо тут лише основні пункти наших вимог.

Світ виник із хаосу, порядок із безладу, організація із дикого безладу.

Сьогодні у світі панує хаос — плутанина, боротьба, ненависть, гноблення, грабунок, жорстокість, егоїзм. Брат відчужений від брата. Члени однієї нації нападають один на одного, зарізають людину на смерть лише тому, що вона носить свастичний хрест. Усі вони страждають від однакових тягарів, однакових злиднів; проте хто коли-небудь чув протягом цих останніх місяців про марксистських робітників, які нападають або вбивають своїх роботодавців, чи своїх партійних лідерів, чи будь-кого з банкірів та біржових кровососів, чи будь-кого з оптових спекулянтів? Єдиною жертвою хаосу є добрий, простий робітник. Марксисти втратили голову та юрмляться, щоб приєднатися до грабіжників свого ж класу, водночас люто повстаючи проти тих, хто готовий його врятувати.

Націоналістична та інші партії входять до складу уряду або борються за те, щоб увійти до нього разом з тими, хто зруйнував їхні національні ідеали і втратив тим самим і честь, і характер. Оборонні асоціації прагнуть проникнути «в державу» — державу Северинга та Гжесінського, — до пацифістів, інтернаціоналістів та євреїв, з якими, на їхню думку, вони можуть керувати урядом.

Вони збожеволіли! Так звані правові крила не розуміють, що орли та змії, вовки та ягнята, людство та холерна паличка не можуть об'єднатися у співпраці. Вони докладають усіх зусиль, щоб створити видимість «порядку» безладу, політичному хаосу, політичній безплідності. Але вони повстають проти націонал-соціалістів, цих «фанатиків», сповнені божевільного страху, що останні можуть позбавити їх деяких колишніх привілеїв та посад, забуваючи, що вони програли все через тих самих людей, від яких вони тепер вимагають «частки в політичних хлібах та рибі».

Промисловці, великі чи малі, мають лише одну мету — прибутки —, лише одне прагнення — кредити —, лише один протест — проти оподаткування; вони бояться та поважають лише одне — банки; вони знизують плечима над вимогою націонал-соціалістів повалити рабство відсотків.

Їхнє єдине бажання — «набирати борги». Величезну данину, яку банки стягують з позик без клопоту та праці, вони вважають цілком нормальною. Вони заснували партії економії та голосують за закони Дауеса, які є головною причиною високого оподаткування.

Честь відійшла від бізнесу, який повністю перебуває в руках могутніх компаній. Виробники здалися великим фінансам, своєму найбільшому ворогові. Роботодавці на заводах та в офісах, погрязлі в боргах, змушені задовольнятися мізерними грошима, бо весь прибуток від праці потрапляє до кишень безособової грошової влади у вигляді відсотків та дивідендів.

Люди, які перебувають при владі, абсолютно не здатні зупинити хаос. Згори їх пригнічують оподаткування та виплата відсотків, знизу вони перебувають під загрозою через бурчання пригнічених.

Machine Translated by Google

робітники, вони сліпо прив'язали себе до держави, контрольованої капіталізмом, тоді як експлуататори нинішнього хаосу дозволяють їм залишатися при владі лише як рабовласники над трудящими масами. Їхня лють спрямована не проти безумства марксизму, а проти носіїв Гачкоподібного Хреста. Вони забувають, що ми, і тільки ми, бачили, як наближається трагедія німецької економіки, сприймали її та показували, як, якщо вчасно вжити заходів, Німеччина власними силами може відновити рівновагу.

Асоціації під всілякими назвами, розумні в своїх основних ідеях — безнадійні в нинішньому хаосі суспільного життя, шукають способів встановити порядок. Все це марно, бо вони не мають зв'язку з нацією як великим соціальним цілим. Усі вони лише прагнуть отримати невеликі переваги для власної касти; позбавлені будь-яких політичних чи економічних принципів, вони звертаються до кожної політичної партії по черзі. Вони схиляються перед існуючою системою та підкоряються так званій верховній владі.

Вони коштували німецькій нації незліченних сум у виплатах незліченним організаторам, директорам та аферистам, але жоден з них не приносив жодної користі. Інфляція — злочинний захід — позбавляла заощаджень усі класи, ощадливих, членів асоціацій, ремісників.
Якийсь новий податок, прямо з-за зеленого столу, руйнує надії, засновані на роках праці. Перевага, отримана після незліченних зустрічей, обговорень, делегацій до уряду, зазвичай анулюється зростанням вартості життя, зростанням або падінням цін.

Хаос і божевілля! Як може фермер жити під таким переслідуванням? Як може робітник купувати, коли ціни постійно зростають? Який сенс підвищувати зарплату чиновникам і працівникам, коли індекс вартості життя продовжує зростати. Вони у своїй довірливості шукають допомоги у держави, держави, яка спричинила все зубожіння та гноблення, яка не є «Батьком нації», а тираном і збирачем податків грошового деспотизму.

Тож вони знову і знову звертаються до старих партій, кажуть, що їм байдуже до політики та що вони належать... жодній партії, і водночас дозволити жалюгідним партійним чварам тривати, як і раніше.

Велике завдання, яке поставив перед собою націонал-соціалізм, — це рішучість відновити форму, розвіяти хаос, знову впорядкувати світ, який відійшов від старих устроїв, і охороняти цей порядок — у найвищому платонівському сенсі.

Слід зазначити, що ми не вважаємо «Порядком» ні видимий порядок у поліцейській державі, ні фінансове пограбування, освячене звичаєм та дозволене законом, ні змови синдикатів, трестів та інших організованих заходів національної зради, як би добре вони не «функціонували». Навіть банда розбійників має «порядок», в'язниці мають свої «правила». Але в нації, взятій як органічне ціле, кожен аспект нашого суспільного життя демонструє біль, неволю, пригнічення, нещирість і являє собою хаотичну картину боротьби всіх проти всіх.

Уряд проти народу, партія проти партії, водночас укладаючи найнеприродніші союзи, роботодавець проти працівника, купець проти виробника та споживача, орендодавець проти орендаря, робітник проти фермера, чиновники проти громадськості, робітник проти...
«буржуазія», церква проти держави, кожен сліпо підлаштовується під свого конкретного супротивника та думає лише про власні егоїстичні інтереси, своє просування та свої багатії. Ніхто не замислюється над тим, що інший має право на життя, або що прагнення до власних егоїстичних цілей означає, що хтось інший має за це платити. Ніхто не думає про благополуччя своїх сусідів або про свої вищі обов'язки перед громадою. Захоплююче прагнення до особистої вигоди. Тисни свого сусіда ліктем, щоб він наздогнав, топчи його тіло, якщо хочеш чогось від цього досягти — навіщо хвилюватися? Це сучасний бізнес.

Не обманюймо себе. Ми перебуваємо посеред великих світових змін, і цілком природно, що прості душі, бідні мандрівні духи, не бачать виходу з хаосу, шукають полегшення в

Machine Translated by Google

самогубство, або ж думати, що світ наближається до кінця, і приєднуватися до перегонів за золотим телятом і сліпо кидатися у вир. «Насолоджуйтесь, поки можете — після нас потоп».

Такий жахливий удар по моралі нації можливий і зрозумілий лише тоді, коли вся інтелектуальна основа суспільства похитнута або ж хибна, — і насправді ми бачимо, що марксизм, капіталізм і лідери нашого суспільного життя поклоняються одному й тому ж богу — Індивідуалізм. Особистий інтерес є єдиним стимулом — отримання переваг для свого вузького класу в житті.

Пізніше в цій серії з'явиться ще один матеріал, присвячений ретельному соціологічне дослідження побудови суспільства.

Тут я лише коротко спробую показати порівняльну картину різниці між органічними помилками в сучасній державі та політичній економії та сутністю націонал-соціалістичної держави. Сучасна доктрина така: суспільство — це сума індивідів, а держава в найкращому вигляді — зручне об'єднання індивідів або асоціацій.

Ми можемо порівняти цю доктрину побудови суспільства з купою каміння. Єдине, що є в ній реальним, — це окремі шматки каменю. Його форма залежить від випадку; чи знаходиться камінь зверху, чи знизу, не має значення. Результат — це не більше і не менше, ніж купа... каміння.

За цією ж інтерпретацією, держава, яка відповідає нашій націонал-соціалістичній доктрині суспільства та філософії держави, – це будинок. Механічно кажучи, будинок також складається з багатьох окремих цеглин – піску, цементу, балок, вікон, дверей, підлоги тощо. Але кожен може бачити, що будинок, кімната – це вища сутність, щось нове, особливе та завершене саме по собі, більше, ніж просто сума цеглин, нагромаджених разом. Кожен може зрозуміти, що будинок виникає не шляхом складання кількох окремих частин у купу, а лише шляхом складання цих частин за продуманим планом.

Так відбувається і з нацією. Лише коли хаос органічно, за допомогою продуманого плану, буде приведено до ладу та дасть місце формі, коли з маси частин буде зібрано розумне ціле, зможе з'явитися справжня держава. Лише тоді складові частини набудуть цілеспрямованої форми. Отмар Шпанн, колишній ректор Віденського університету, чудово пояснив у своїй книзі «Ваша держава» та у своїй праці «Геселшафтслехре» соціологічні основи сучасної індивідуалістичної держави на противагу високому ідеалу універсального порядку в державі, заснованій на наукових принципах.

Ми, націонал-соціалісти, придумали фразу, яку можуть зрозуміти всі люди:

Громада перед окремою людиною.

Тільки служачи загальним інтересам як член національної спільноти, індивід пробуджується до вищого життя, кожен на своєму місці. Тільки так кожен досягне справжнього соціалізму, почуття спільності, справжнього життя, здобуде свідомість безпеки та усвідомить, що лише під пануванням цієї ідеї може виникнути органічний національний уряд із сучасної системи грабежу та бути корисним для спільноти та кожного її члена.

Сьогодні індивід є безпорадною жертвою сил, що борються за панування; його об'єднання безсилі допомогти йому. Чітко не усвідомлено, хто є справжнім ворогом — ледачий спекулянт та експлуататор. Незважаючи на марксистський крик проти капіталізму, благочестиві заяви Центру, скарги ділового світу на тягар...

Machine Translated by Google

оподаткування та відсотки, ніхто не усвідомлює світового ворога, фінанси, які затьмарюють світ, та їх представника, єврейського магната.

Усі класи відчули на собі удар відсотків; збирач податків тяжко лягає на кожну верству населення, — але хто сміє протистояти владі банків та фондової біржі? Капітал проголошує свій характер, зростаючи, всупереч будь-якому досвіду в інших частинах світу, ніби поза собою без зусиль та праці, за допомогою відсотків та дивідендів, і з кожною хвилиною стаючи все більшим та могутнішим. Диявольський принцип брехні переміг порядність творчої праці.

Зламайтеся, поневолення інтересів — наш бойовий клич.

Я знаю, що ця вимога, яка лежить в основі всіх інших, не розуміється належним чином у всій її величезній значущості навіть у наших власних рядах. Дуже мало хто з наших ораторів, наприклад, наважується атакувати це основне питання, хоча більшість із них відчуває його важливість; адже один із гасел нашої партії — «Боротьба з капіталом і фондовою біржею». Але що насправді таке «рабство відсотків», як воно впливає на життя нації та окремої людини, як «фінанси» поневолили населення, і які правильні та практичні методи необхідно застосувати, щоб його подолати, і якими будуть наслідки його подолання для всього населення — це достатньо зрозуміло дуже небагатьом, щоб вони могли пояснити це своїми словами.

У своїй великій праці «Майн Кампф» (том I, с. 224—225) Адольф Гітлер так вказав на величезну важливість цього питання: «Слухаючи першу лекцію Готфріда Федера про руйнування рабства відсотка в червні 1919 року, я одразу зрозумів, що це теоретична істина, надзвичайно важлива для майбутнього німецької нації. Боротьба проти міжнародного капіталу та фінансів стала головним пунктом Програми боротьби німецької нації за незалежність і свободу».

Усі серйозні націонал-соціалісти поділяють це переконання, бо вирішення цього питання передбачає вирішення єврейського питання — і набагато більше.

Антисемітизм є певним чином основою почуття, що лежить в основі всього нашого руху.
Кожен націонал-соціаліст є антисемітом, але не кожен антисеміт обов'язково має бути націонал-соціалістом. Антисемітизм — це негативна річ; антисеміт визнає носія національної чуми, але це усвідомлення зазвичай перетворюється на ненависть до окремого єврея та до успіху євреїв у бізнес-житті. Тоді, в найкращому випадку, антисемітизм піднімається, щоб допомогти витіснити єврея з нашої держави та економічного життя. Антисеміт не хвилюється про те, як і що далі.

Якби навіть після вигнання євреїв все ще залишався принцип сучасного єврейського панування — особистий інтерес понад загальний — та єврейська банківська та кредитна система, все ще було б достатньо євреїв-незаконників або навіть «нормальних німців» змішаної раси, готових поставити себе на місце євреїв та лютувати проти власної раси, як це роблять євреї сьогодні, і ми, можливо, побачили б безліч «антисемітів», які сиділи б там, де колись сиділи євреї.

Націонал-соціалізм зі своєю головною вимогою – руйнування рабства інтересів – по суті є конструктивним. Він глибший, а наслідки набагато всеохопніші.

У своєму есе «Das Herzstück unseres Programms» (Das Herzstück unseres Programms, Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) я вказав на особливе становище, яке ця вимога займає у нас серед усіх інших партій та об'єднань. У всіх наших інших вимогах ми знаходимо подібні та паралельні прагнення у партій правих та лівих. Жодна інша партія, окрім нашої, не може продемонструвати жодного аналога цій вимозі.

Machine Translated by Google

Ми всі знаємо, що ні ліві з їхнім фальшивим криком «Геть капіталізм», ні праві з їхніми фразами про Вітчизну не здатні розпочати нову світову епоху, бо ні марксисти, ні реакціонери не змогли б нічого змінити в природі нашої економіки, а лише руйнували б, як це роблять комуністи в Росії. Вони не здатні будувати —

як комуністи в Росії.

Що ми маємо на увазі під «рабством інтересів»?

Стан народів під грошовим пануванням фінансів світового єврейства.

Землевласник перебуває під цим поневоленим контролем, змушений брати позики для фінансування своїх сільськогосподарських робіт — позики під такі високі відсотки, що майже з'їдають результати його праці, — або ж змушений набирати борги та тягнути за собою іпотеки, як тягар свинцю.

Так само і робітник, який виробляє в магазинах і на фабриках за копійки, тоді як акціонер отримує дивіденди та бонуси, на які він не працював.

Так само, як і середній клас, що заробляє, чия праця майже повністю йде на сплату відсотків за банківськими овердрафтами.

Так само всі, хто змушений заробляти на хліб розумовою чи фізичною працею, тоді як порівняно невелика частина, без праці та клопоту, отримує величезні прибутки зі своїх дивідендів, спекуляцій та банківських акцій. Ми не говоримо про ощадливих вкладників та дрібних капіталістів —
хоча вони також заборгували, або були заборговані, свої виграші фальшивій системі — але протягом усього їхнього життя багато разів сума їхніх невеликих відсотків забиралася у них у вигляді податків, щоб ми могли легко дозволити собі повернути їм у старості частину їхнього повного заробітку, який у нас забрали. Я розповім про це більше пізніше.

Так само і промисловець, який наполегливо розбудував свій бізнес і з часом перетворив його на компанію. Він більше не є вільним агентом, а мусить задовольняти жадібну раду директорів та своїх акціонерів, якщо не хоче бути витісненим.

Так само і з усіма країнами, які покривають свій дефіцит за допомогою позик.

Це рабство ознаменує загибель будь-якої нації, яка передасть грошовій владі, банкірам, свої суверенні права всередині країни, контроль над своїми фінансами, залізницями, а також над оподаткуванням і митницями, як це зробила Німеччина, прийнявши закон Дауеса.

Творча праця перебуває під таким самим владою, якщо вона думає про гроші понад усе. Сьогодні Гроші, «слуги бізнесу», стали господарем, фактично жорстоким тираном праці.

Полонення інтересу — це справжній вираз антагонізмів: Капітал проти Праці, кров проти грошей, творча праця проти експлуатації.

Необхідність зруйнувати це рабство має таке величезне значення для нашої нації та нашої раси, що тільки від цього залежить надія нашої нації на піднесення з ганьби та рабства; фактично, надія на відновлення щастя, процвітання та цивілізації в усьому світі.

«Це стрижень, навколо якого все обертається; це набагато більше, ніж просто необхідність фінансової політики. Хоча його принципи та наслідки глибоко врізаються в політичне та економічне життя, це провідне питання для економічного дослідження, і таким чином впливає на кожну людину та вимагає від кожного рішення: — Служіння нації чи безмежне приватне збагачення. Це означає вирішення соціального питання».

Усі «світові питання» можна описати одним словом, яке піднімається, як полум'я, з хаосу; водночас незліченні пророки та книги не можуть вичерпати всіх питань, що виникають з цього слова.

Machine Translated by Google

Зараз ми не можемо нічого більше сказати про цей величезний основний принцип націонал-соціалізму. Я вже пролив світло на кожну суттєву сторону проблеми в своїх памфлетах: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Мюнхен, 1926 (нині не друкується); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; і Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Мюнхен, (все це можна отримати через бібліотеку нашої партії в Мюнхені, Thierschstr. 11).

Для опанування деталей цієї проблеми потрібне інтенсивне вивчення, оскільки практична економіка останніх 50 років так тісно слідувала капіталістичній ідеї, що всім, хто виріс з нею, потрібна повна зміна орієнтації, щоб звільнитися від неї.

Незабаром вийде брошура на цю тему, яка дасть нашим членам пояснення щодо цього надзвичайно важливого завдання майбутньої націоналістичної держави.

Окрім двох досить нових основних принципів нашої Програми, наведених вище, ми необхідно згадати деякі інші у зв'язку із загальною політикою держави.

Принцип, що лежить в основі нашої державної політики, коротко звучить так: Німецький Рейх — це батьківщина німців.

Це великий принцип усієї нашої зовнішньої політики, який включає політичне визволення Німеччини, всі вимоги нашої расової політики та умови членства в державі.

Наш економічний принцип такий: обов'язок національної економіки — забезпечувати все необхідне життя, а не для забезпечення максимально можливого прибутку для капіталу.

Цей принцип економічної політики охоплює фундаментальне ставлення націонал-соціалізму до приватної власності та до різних форм бізнесу, від дуже малих до дуже великих — синдикатів, трестів — а також до великих моральних питань, які повинні бути живою силою в бізнесі, якщо «національна економіка» не хоче опуститися до простої експлуатації нації та управління нею виключно заради прибутку!

Наш принцип щодо фінансів полягає в наступному:

Фінанси повинні існувати на благо держави; фінансові магнати не повинні утворювати Держава в державі.

Цей принцип передбачає сейсмічні зміни. Він стосується практичних заходів, які необхідно вжити, щоб зруйнувати рабство відсотків, — націоналізація фінансів, контроль над системою кредитування та банківською системою.

Кожне з цих завдань має надзвичайно важливе значення з точки зору нашої Програми. Вони стосуються всього податкового законодавства, з кінцевим — і, здавалося б, неможливим — мета держави без оподаткування.

Наш принцип щодо соціальних питань полягає в наступному:

Загальне благополуччя — це найвищий закон з усіх.

Цей наш принцип прямо суперечить сучасній практиці, згідно з якою кожен клас, кожна професія намагається здобути переваги для своєї конкретної групи в соціальній політиці, не враховуючи загальні інтереси. Ми хочемо дати всім можливість знайти житло та заробляти на життя, а також запровадити загальну систему догляду за людьми похилого віку.

Що стосується освітнього та морального прогресу, то наш незмінний принцип полягає в тому, що вся робота в цьому напрямку повинна проводитися виключно з точки зору німецької національності. Не можна наказом чи силою запропонувати моральним та інтелектуальним силам нашої нації нове Відродження, нову класичну епоху в мистецтві. Потрібно буде покласти край завданим зламам.

Machine Translated by Google

нашим німецьким мистецьким та інтелектуальним життям від рук єврейської диктатури, особливо через отруєння преси.

Окрім цієї важливої сфери суспільного життя, звичайно, слід врахувати багато інших покращень.

Зрозуміло, що нашу правову систему доведеться змінити, щоб вона відповідала різноманітності нових інституцій; що скандал обрання до парламенту демократичним голосуванням доведеться усунути, і що після перехідного періоду диктатури нам доведеться визначитися із зовнішньою формою держави та внутрішніми функціями федеративних штатів.

Однак, вже в цьому короткому огляді ми можемо побачити величезний вимір цих питань коли зіткнутися віч-на-віч із надзвичайно важливими фундаментальними принципами нашої Програми.

Це не є фундаментальним — насправді нам байдуже, чи буде монархія, чи республіка, чи буде федерація з 5 чи 25 держав, за умови, що всі вони будуть німецькими державами, об'єднаними під сильним центральним урядом, коли ми стоїмо віч-на-віч з іноземцем, і за умови, що лише громадяни німецької держави вдома можуть жити щасливо та задоволено.

Machine Translated by Google

4. Детальний опис вимог до програми

як це сформулював Готфрід Федер у Der deutsche Staat.

Це сприятиме зрозумілішому використанню Програми у наведеній нижче формі під час залучення нових членів. Незначні пункти згруповані під важливішими заголовками, що відповідають принципам, викладеним у попередньому розділі.

Політична та економічна програма НСДАП

Наша мета — відродження Німеччини до німецької свободи в німецькому дусі.

Засоби для досягнення цієї мети:

1. Політичний принцип: Німецький Рейх є домівкою німців.

   a. У зовнішній політиці:

      • Формування однорідної національної держави, що охоплює всю німецьку расу.

      • Енергійне представництво німецьких інтересів за кордоном.

   b. У расовій політиці:

      • Формування однорідної національної держави, що охоплює всю німецьку расу.

      • Енергійне представництво німецьких інтересів за кордоном.

   c. У внутрішній політиці:

      • Ніхто, крім німців, які сповідують повну єдність з духом і долею Німеччини, не може користуватися правами громадянина держави.

      • Той, хто не є німцем, може проживати в німецькій державі лише як гість і перебуває під іноземним законодавством.

      • Права німців мають перевагу над правами громадян іноземних держав.

2. Наш економічний принцип: Обов'язок держави полягає в забезпеченні необхідних життєвих потреб та не для забезпечення максимально можливого прибутку для капіталу.

   a. Націонал-соціалізм визнає приватну власність як принцип і захищає її шляхом закон.

   b. Однак національний добробут вимагає встановлення межі накопиченню багатства в руках окремих осіб.

   c. Усі німці утворюють спільноту для сприяння загальному добробуту та культура.

   г. У межах обов'язку кожного німця працювати, за умови поваги до неприкосновенності приватної власності, кожен німець має право вільно заробляти та розпоряджатися результатами своєї праці.

Machine Translated by Google

e. Слід заохочувати здорове поєднання всіх форм бізнесу, малого та великого, в кожній сфері економічного життя, включаючи сільське господарство.

f. Усі існуючі підприємства, які досі мали форму компаній, повинні бути націоналізованим.

g. Лихварство, спекуляція та особисте збагачення за рахунок та на шкоду нації буде покарано смертю.

h. Запровадження річного обов'язку працювати (на державу), що покладається на кожного Німецька.

3. Наш фінансовий принцип: Фінанси повинні існувати на благо держави; фінансові магнати не повинні утворювати державу в державі. Звідси наша мета – зруйнувати залежність відсотків.

a. Звільнення держави, а отже, і нації, від заборгованості перед великими фінансовими установами, які позичають під відсотки.

b. Націоналізація Рейхсбанку та емісійних установ. с. Забезпечення

фінансуванням усіх важливих суспільних об'єктів (водопостачання, залізниці тощо) не за рахунок позик, а шляхом видачі безвідсоткових державних облігацій або без використання готівки.

г. Запровадження фіксованого стандарту валюти на забезпеченій основі.

e. Створення національного банку розвитку бізнесу (валютна реформа) для надання безвідсоткових позик.

f. Фундаментальне переосмислення системи оподаткування на соціально-економічних принципах. Звільнення споживача від тягаря непрямого оподаткування, а виробника від руйнівного оподаткування (фіскальна реформа та звільнення від оподаткування).

4. Наш соціально-політичний принцип: Загальне благо є найвищим законом з усіх.

a. Розвиток у великих масштабах страхування по старості шляхом націоналізації системи ануїтетів. Кожному члену німецької держави має бути гарантовано достатньо коштів для життя після досягнення певного віку або, у разі постійної інвалідності, до досягнення цього віку.

b. Участь усіх учасників виробничих підприємств у прибутках відповідно до ефективності та віку. Відповідальність за виконання завдання також буде розподілена з національної точки зору.

c. Вилучення для соціальних цілей усіх прибутків, отриманих від війни та революції, не належних чесній праці, а також статків лихварів та наживальників.

d. Подолання нестачі житла шляхом масштабного нового будівництва по всьому Рейху засобами, запропонованими в № 20 (новий національний банк).

5. Наша культурна мета полягає в тому, щоб усі науки та образотворчі мистецтва процвітали на основі політично вільної, економічно здорової держави. Засобами досягнення цієї мети будуть:

a. Виховання молоді, щоб вона була здоровою тілом і вільною душею, після великих традиції німецької культури.

б. Повна свобода віросповідання та совісті.

c. Спеціальний захист християнських конфесій.

г. Засудження догм, що суперечать німецьким моральним інстинктам і містять матеріали, шкідливі для держави та нації.

Machine Translated by Google

e. Запобігання будь-якому злому впливу в пресі, літературі, на сцені, в мистецтві та кінотеатрах.

f. Свобода навчання в німецьких середніх школах; формування постанови клас високодумних людей.

6. Військова справа.

a. Зробити націю ефективною, дозволивши кожному вільному німцю служити та нести руки.

b. Скасування оплачуваної армії.

c. Створення національної армії для національної оборони під командуванням висококваліфікованого корпусу професійних офіцерів.

7. Інші рекомендації.

a. Реформа преси. Припинення діяльності всіх журналів, що виступають проти національного блага. Сувора відповідальність за всі неправдиві та навмисно фальсифіковані розвідувальні дані.

b. Зміна законів про виборче право з метою усунення деморалізуючих методів виборчих змагань та недоторканності обраних.

c. Створення спеціальних торгових палат для різних професій.

d. Судова реформа щодо земельного законодавства — визнання права власності на землю як принципу; заборона позик з приватних джерел під заставу землі; держава має право переважного викупу, особливо у випадку іноземців та євреїв; держава має право розпоряджатися маєтками у разі поганого управління з боку власника.

Цивільне право — значно посилений захист особистої честі, здоров'я, на відміну від одностороннього правового захисту прав власності, який переважає на сьогоднішній день.

e. Реформа державного законодавства.

Форма держави, яка найбільше відповідає німецькому характеру, — це суверенний контроль, об'єднаний в центральній особистій владі. Нація має пізніше вирішити, чи буде ця центральна особиста влада здійснюватися обраним монархом чи президентом.

Федеративний характер Рейху.

Конституція німецької нації з низки країн, тісно пов'язаних між собою расою та історією, вимагає, щоб кожна з держав мала дуже широку незалежність у внутрішніх справах.

Справа Рейху — представляти німецьку націю за кордоном, а також забезпечувати паспорти, митні служби, а також армію та флот.

Існує три основні перешкоди для реалізації цієї національної Програми національних Соціалізм: марксизм, парламентська система та капіталістичні магнати.

1. Наша антимарксистська кампанія спрямована проти руйнівних доктрин єврея Карла Маркса — доктрини класової боротьби, яка розколює націю, доктрини скасування приватної власності, яка унеможливлює бізнес, — і проти всього економіко-матеріалістичного погляду на історію.

Machine Translated by Google

2. Наша кампанія проти парламентів спрямована проти безвідповідальності так званих представників народу, які, будучи недоторканними, ніколи не можуть бути притягнуті до відповідальності за результати своїх рішень; також проти всіх зол, що виникають із системи (моральна корупція, кумівство, продажність), що призводять до остаточного зла — уряду, який залежить від такого парламенту.

3. Наша кампанія проти Мамони, яка стоїть вище за дві інші, спрямована проти всесвітньої влади грошей, тобто постійної експлуатації нашої нації великими кредиторами.

Це також величезна боротьба проти душевбивчого, матеріалістичного духу жадібності та ненажерливості з усіма його руйнівними супутніми наслідками в нашому громадському, комерційному та культурному житті.

Головна битва точиться між двома світовими теоріями, представленими двома суттєво різними структурами — духом, який створив і є творчим, і неспокійним, захопленим духом. Творчий дух, глибоко вкорінений, але перевершуючий решту світу в духовному досвіді, носіями є переважно арійська раса; — захоплений дух, без жодного коріння, що прагне лише матеріальних речей, комерції, представлений переважно євреями.

Націонал-соціалізм, як і антисемітизм, вважає єврейсько-матеріалістичний дух головною причиною зла; проте він знає, що ця найбільша боротьба в історії не повинна обмежуватися лише знищенням семітського духу; саме тому велика Програма націонал-соціалізму виходить далеко за рамки антисемітського бажання руйнувати, оскільки вона пропонує позитивну конструктивну картину, показуючи, як має виглядати націонал-соціалістична держава праці та досягнень після її завершення.

Як тільки ця висока мета буде досягнута, Націонал-соціалістична партія автоматично розпадеться; бо націонал-соціалізм тоді стане цілим життям усієї німецької нації. НСДАП не є політичною партією у звичайному сенсі цього слова, а є тією частиною нації, яка впевнена та впевнена в майбутньому, яка зібралася навколо сильних та рішучих лідерів, щоб визволити Німеччину від ганьби та безсилля за кордоном та від деморалізації вдома, і знову зробити її сильною та шанованою за кордоном, а також морально та економічно здоровою вдома.

«Німецький Рейх — це дім німецького народу».

Кожне слово цього принципу державної політики — це удар батогом, якщо врахувати жалюгідний стан речей сьогодні.

«Німецький рейх» — де ж сьогодні такий Німецький рейх? Чи може Німеччина претендувати на те, щоб називатися незалежною державою? Ні! Навіть найсамовпевненіші експерти з державного права не змогли б описати країну, якою є зараз Німеччина, як таку, що повною мірою користується всіма своїми правами на суверенітет.

П'ять найважливіших прав держави: суверенітет над своєю територією, її армія, її фінанси, його внутрішнє управління та комунікації, і нарешті його правосуддя.

Варто лише пояснити це питання будь-якому пересічнику без подальших пояснень прав нації згідно з міжнародним правом і порівняти його з сьогоднішнім становищем Німеччини, і стане зрозуміло, що стверджувати, що суверенний «Німецький рейх» більше не існує.

Наш контроль над нашою територією — це глузування, бо коли Франція забажає, вона може захопити німецьку землю, не питаючи дозволу та не зазнаючи опору. Чехи, поляки, данці

Machine Translated by Google

могли наважитися на будь-яке вторгнення на німецьку територію, не боячись перешкод. «Проклятий старий режим» зовсім інакше тлумачив найменше порушення кордону. Військове вторгнення на німецьку територію тоді означало «воєнний стан».

Для захисту свого територіального суверенітету нації потрібні збройні сили, здатні відбити будь-який напад на її землю, а отже, на життя та щастя її громадян. Вільна держава не може дозволити іноземній державі контролювати її дії або мати право вирішувати питання чисельності, спорядження, озброєння, гарнізонів її армії; якщо вона це робить, то вона точно не є «суверенною»; вона не може розпоряджатися її засобами влади; вона відмовилася від контролю над своїми військовими силами. Німеччина зробила це, поступившись ворожим комісіям з роззброєння та контролю.

Німеччина вже зазнала цього приниження за умов перемир'я та втратила свої міжнародні права.

Тим не менш, вона могла б зберегти певну частину свого внутрішнього контролю; але щойно військовий контроль було знищено, фінансові магнати скористалися можливістю для безмежної експлуатації німецької робочої сили.

Спочатку на Німеччину вирвався каламутний потік Революції; потім лихварі та спекулянти, соціал-демократичні зрадники, сини хаосу, дезертири, тюремники поділили владу з демократами та центристами, а за спиною та над усіма фінансистами свою справу зробили євреї. Невдовзі були покликані вільні масони так званих національних партій, особливо брат Штреземан. Остаточний удар мав бути завданий незабаром. Експерти зі своїм законом Дауеса позбавили Німеччину контролю над її фінансами, які були обміняні на жменьку євреїв, німецьких та іноземних фінансових магнатів. Рейхстаг відпустив залізниці, а разом з ними й весь контроль над комунікаціями, а також значну частину контролю над оподаткуванням та митницями, передавши їх комісару з репарацій.

Контроль над правосуддям майже не існує. Окуповані райони підпадають під дію іноземного військового законодавства; решта Німеччини регулюється спеціальними правилами, такими як ті, що стосуються оборони Республіки; небезпека прав, організоване пограбування населення через так званий Закон про захист прав (Aufwertungsgesetze), що змушує суди оголошувати, що несправедливе є правильним.

Німеччина більше не є суверенною державою. Вона — колонія рабів. Німців гноблять, кидають у в'язниці, позбавляють свободи слова — просто тому, що вони все ще «німці» та бажають покласти край своєму рабству.

Так, ми хочемо знову мати вільну Німеччину, і цей майбутній Німецький Рейх буде домівкою німців — не просто машиною для підтримання порядку, не просто «державою», «владою», «урядом», синекурою для кількох панівних родів, а Дімом, цим чарівним словом — любов до дому, чарівний, сонячний, коханий. Запах рідної землі піднімається вгору, мандрівник тремтить від радості, відчуваючи рідний ґрунт під ногами; він пов'язаний з ним кровними узами.
Відчуття дому — це відчуття безпеки, і з нього розквітає чудова квітка любові до дому. Держава та нація не можуть мати кращої мети, ніж ця.

Це більше, ніж обережна соціальна політика, ніж страхування по безробіттю, ніж житлові схеми, хоча справді наявність власного житла є одним із найсильніших стимулів для любові до дому.

Дім — це більше, ніж «імперська держава», якій людина служить, чи то з ентузіазму, чи то під примусом.

Це більше, ніж адміністрування, більше, ніж захист власних інтересів, більше, ніж хлів для худоби чи захист особи та майна. Усі ці громадські об'єкти повинні служити концепції дому. Так само, як ідея дому має особливу чарівність для дітей у належному

Machine Translated by Google

організована сім'я, оскільки власна кімната викликає зовсім інші почуття, ніж кімната в готелі чи тюремна камера; дім — це щось невимовно ніжне і водночас могутнє, вище за ідею об'єднання заради певної мети, якою є ліберально-парламентсько-демократична концепція соціальної держави.

Політика держави

Принцип: Німецький Рейх має бути домівкою для німців, а не для євреїв, росіян (комуністів), соціал-демократів, які не мають батьківщини під назвою Німеччина (Кріспієн), ані для всіх іноземців, які перебувають на німецькій землі довше чи коротше.

Ми рішуче та принципово виступаємо проти Веймарської конституції, яка говорить лише про «німецьких громадян», але ігнорує поняття «німець» у національному, чи радше расовому, сенсі.

(a) Зовнішня політика.

1. Створення міцної національної держави, що охоплює всі гілки німецької раси.

Уся німецька кров, незалежно від того, чи живе вона під французьким, данським, польським, чеським чи італійським суверенітетом, має об'єднатися в Німецькому Рейху. Ми вимагаємо ні менше, ні більше, ніж вимагалося для наших ворогів — права німців вирішувати належати до своєї батьківщини, Німецької держави.

Ми вимагаємо всіх німців у Судетській Німеччині, Ельзасі-Лотарингії, Польщі, колонії Ліги Австрії та державах, що стали спадкоємцями старої Австрії. Ця вимога, однак, прямо виключає будь-яку тенденцію до імперіалізму; це проста і природна вимога, яку будь-яка сильна національність висуває як свою природну потребу.

2. Сильне представництво німецьких інтересів за кордоном є подальшим і необхідним наслідком з пункту а.

Зазвичай саме найкращі, найпрацьовитіші та найавантюрніші — інженери, дослідники, професори, купці, лікарі — вирушають у чужі землі, несучи з собою німецьку культуру. Вони є членами великої німецької національної родини, для якої вони ніколи не повинні бути втрачені. Вони мають право очікувати захисту з дому, коли перебувають за кордоном. Вони повинні бути не просто поширювачами культури, а й свідомим авангардом німецької ідеї у світі; не «апостолами людства», а носіями скандинавської ідеї.

Ті, хто представляє Німеччину за кордоном, не повинні перейматися іноземними уявленнями, а повинні дотримуватися свого вищого німецького характеру. Наше Міністерство закордонних справ має бути виметене залізною мітлою. Ми повинні покінчити з підлесливістю до іноземців, як це робили Ерцбергер та Штреземан, і тоді стане зрозуміло, що сильне представництво німецьких інтересів буде поважатися зовсім інакше, і результатом буде увага до німецьких бажань, а не презирство.

(b) Расова політика.

3. Виключення євреїв та всіх ненімців з усіх відповідальних посад у суспільному житті.

Ця вимога настільки природна для нас, націонал-соціалістів, що подальші пояснення не потрібні; але неможливо коротко навести переконливі аргументи тим, хто не розуміє принципів нашої расової доктрини.

Machine Translated by Google

Той, хто дивиться на єврея як на «громадянина держави єврейської релігії», а не як на гетерогенний, сегрегований народ, паразитичний за своєю природою, не зможе оцінити суттєвість цієї вимоги. Якби хтось сказав або подумав, що капуста, яка випадково виросла посеред суничної куща, є суницею, і що з неї можна отримати добру полуницю, він би помилявся так само, як якби подумав, що левеня, яке потрапило до отари овець, таким чином стало вівцею. Німець не був би хорошим урядовцем у Китаї чи Індії, і нам не хотілося б бачити китайця чи готтентота чиновником казначейства чи мером німецького міста.

І все ж краще мати Енвер-пашу чи Чан Кайчека при владі в Німеччині, ніж єврея з повною свободою дій для своїх розкладних расових характеристик.
Безперечно те, що Революція послабила кайдани порядку в державі, і що давні єврейські банкіри, а також євреї зі Сходу, які нещодавно іммігрували до Німеччини, збагатилися, збіднівши Німеччину. Ми всі бачили і мали досвід цього; це завжди відбувалося, цей розпад скандинавських інституцій. «Для цього хитрому народу відкритий лише один шлях — йому нема на що сподіватися, поки підтримується порядок». (Гете на ярмарку в Плундерсвайлені)

Тому ми вимагаємо:

4. Що імміграцію східних євреїв та інших паразитичних чужинців буде припинено, та що небажаних іноземців та євреїв слід депортувати.

Під час великої інфляції євреї з Галичини та Польщі стікалися, як паразити, до міст Німеччини. Хоча існувала велика нестача житла, вони невдовзі отримали дуже добре житло, тоді як німцям довелося пробиратися в нори. Вони розпочали свою брудну справу, скуповуючи все — перли, перські килими, діаманти, золото, срібло, платину, військові позики, тисячомаркові банкноти, мідь, свинець, літературу, театри, зерно (компанія «Випарник»). Вони швидко помітно збагатилися — і отримали статус німців — в очах «нормальних німців».

Компроміс абсолютно неприпустимий у вирішенні цієї справи. Нам потрібні адміністратори, чиї расові переконання є чіткими та непохитними. Здоров'я раси має бути відновлене шляхом практичного застосування антисемітського ставлення, а наша нація має бути повернута на Північ у сенсі скандинавської ідеї.

Це питання, можливо, не належить належним чином до «тимчасової програми» НСДАП; але ми всі повинні чітко розуміти, що з німецькою нацією мало що можна зробити, поки вона не буде «знецінена».

Але ми можемо стверджувати тут і зараз, що жахливий расовий занепад був зупинений лише — принаймні теоретично — завдяки надзвичайному інтересу, який загалом викликають питання раси, та наявності низки книг на цю тему; проте тільки наполеглива та безперервна робота може дозволити нам досягти реального прогресу.

(c) Щодо громадянства держави ми вимагаємо:

5. Що ніхто, крім німців, які вірять у німецьку культуру та спільну долю всі німці користуються правами громадян держави.

Machine Translated by Google

Навіть тут потрібно встановити межі. Люди, які, хоча й народилися в Німеччині, свідомо діють у спосіб, шкідливий для нації та держави, та отримують і виконують накази з-за кордону, тобто не приймають участі у спільній долі, можуть бути позбавлені прав громадянства; багатьом нам доведеться відмовити у високій честі користуватися цими правами.

6. Ненімці можуть проживати в Німецькій державі лише як гості та вважатимуться як такі, що підпадають під дію іноземного права.

Це необхідний принцип, розрахований на те, щоб назавжди покласти край вічній підлещливості до іноземця. Але це не означає, що ми не повинні тепло вітати громадян іноземної країни та добре ставитися до них як до гостей, якщо вони поводяться належним чином;

7. Права та інтереси німців мають перевагу над правами та інтересами підданих іноземної держави.

Наші подальші вимоги не потрібно детально включати до нашої Програми. Наприклад, форма, яку набудуть закони, що стосуються іноземців, буде врегульована пізніше, а також методи виключення євреїв. Не можна очікувати, що Програма принципів буде Програмою дій, яка дає тактичні деталі того, як забезпечити верховенство тощо. Я категорично проти того, щоб закріплювати нашу Програму надто жорстко, бо в цій великій боротьбі ми повинні спочатку визначити принципи, від яких ми ніколи не відступимо, а не наслідувати методи захоплення голосів буржуазних та соціалістичних партій.

Економічна політика

Обов'язок Національного уряду — забезпечувати найнеобхідніше для життя, а не забезпечити для Капіталу максимально можливий прибуток.

Простим, недвозначним людям може здатися, що оголошувати цей очевидний факт як принцип зайве. Для виробника, фермера, ремісника, виробника є загальноприйнятим фактом, що те, що він виробляє, або використовується, або споживається — ним самим, або, як товар, іншими.

На його думку, бізнес, який не пов'язаний з виробництвом чи споживанням, є смішно, неможливо, суперечить здоровому глузду.

Це підводить нас до однієї з найбільших інтелектуальних труднощів у нашій роботі з підбору персоналу. Наші співвітчизники неодмінно скажуть: — Звичайно, ваші природні роздуми про значення та цілі праці та економіки цілком правильні, але, на жаль, наша так звана політична економія сьогодення жодним чином не відповідає цій природній претензії. Якщо ви придивитеся уважніше, то виявите жахливі характеристики, які повністю суперечать очевидному обов'язку всієї національної політичної економії.

А як же лихварі та спекулянти? Чи думають ці універсальні грабіжники про забезпечення життєво необхідним? Ні! Чи займаються вони створенням цінностей, чи виробляють вони щось? Ні! Вони є грабіжниками та зрадниками в економічному сенсі і просто накопичують багатство для себе.

А як щодо банків? Вони здійснюють обіг грошей і надають «кредит». Так; але пошта робить це, причому дешевше, швидше та краще; а кому банки надають кредит? — До

Machine Translated by Google

Нужденні, трудові маси, які не мають власного житла, або місця для будівництва будинків, для задоволення гострої потреби в житлі? Ні! Або фермерам, або тим, хто керує бізнесом і хто виробляє та розподіляє необхідні економічні засоби? Не вільно, і лише за умови надання гарантії, понад природне зобов'язання повернути борг; більше того, вони стягують відсотки. Чи дбають банки про те, чи добре, дешево та швидко обслуговуються клієнти виробників, чи швидко, дешево та з належною увагою постачаються необхідні економічні засоби? Ні! Їхня єдина думка — отримати прибуток з відсотків, комісії чи як там називається банківський процес використання грошової маси. Що виробляють банки? Нічого! Що вони заробляють? Величезні суми.

Таким чином, лихварі, спекулянти, банки, фінансисти не забезпечують жодної необхідності, а натомість отримують величезні прибутки від панівної капіталістичної системи — фактично вони тиранізують та експлуатують антисоціальну економічну систему сьогодення. Головне завдання економіки — забезпечити гарантію відсотків за позиками, тобто робітників змушують віддавати частину своїх заробітків «місту». Що робить власник фабрики, або, як його називають робітники, «експлуататор» та «кровосос»? Платячи якомога нижчу заробітну плату, використовуючи неякісні матеріали, масово виробляючи, усереднюючи та встановлюючи високі роздрібні ціни, він намагається отримати для себе якомога більший прибуток.

Він не думає про бідність своїх працівників; йому байдуже, чи доведеться його товар швидко викинути як сміття, — тим краще, бо це означає більше роботи та більше прибутку для нього. Дурні люди знову і знову кидаються за дешевим мотлохом, аби тільки воно було привабливо виставлене.

Прибуток від його капіталу для нього на першому місці, а забезпечення необхідним для життя — на другому.

Однак він щось робить. Він забезпечує роботу.

Справжній власник фабрики — це щось зовсім інше, той, хто усвідомлює своє високе завдання як економічного лідера. Він повинен мати високі моральні цінності — принаймні в економічному сенсі.
Його завдання полягає у виявленні справжніх економічних потреб людей — якщо він ще й винахідник, то сам виконує цю новаторську роботу. Він повинен утримувати свої витрати якомога нижчими та розподіляти їх з найкращою вигодою, утримувати ціни якомога нижчими, щоб доставити свої товари на ринок; підтримувати як якість, так і кількість продукції, добре платити своїм працівникам, щоб вони могли вільно купувати товари, завжди повинен думати про вдосконалення та оновлення заводів і методів торгівлі. Якщо він ставить все це на перше місце у своєму бізнесі, він «забезпечує нас усім необхідним» у найкращому та найвищому сенсі, і прибутки прийдуть самі собою, без того, щоб він робив їх своєю першочерговою метою. «Найкращим і найвідомішим прикладом такого виробника є Генрі Форд. Є й інші імена в нашій важкій промисловості, які стоять так само високо, —
Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens та багато інших.

Характер таких підприємств зовсім інший, коли вони не контролюються особисто людьми з високими моральними якостями, які піклуються про інтереси своїх працівників, а передані безособовим товариствам з обмеженою відповідальністю.

Доки засновник бізнесу є також головним акціонером і може підтримувати високий рівень якості своєї продукції, все може бути добре; але щойно відбувається конверсія, її переважають інтереси акціонерів-капіталістів. Колишні власники, менеджери, тепер залежать від Ради директорів, яка представляє акціонерів, щодо покращення методів ведення бізнесу та умов праці, а акціонери не зацікавлені (окрім рабовласника) у добробуті робітників та якості роботи, доки...

Machine Translated by Google

Дивіденди, що з цього виходять, досить великі. Впровадження власних акцій мало найруйнівніший вплив, оскільки будь-який випадковий спекулянт може захопити акції та фактично стати власником великих промислових підприємств, нічого про них не знаючи. Для фондової біржі акції та цінні папери – це лише папірці, з якими вони можуть гратися. Їх не цікавлять умови виробництва та праці, більшість із них не може сказати, яка продукція чи умови маркетингу, праці, заробітної плати та обслуговування в бізнесі, власниками якого вони є за законом (!). А власниками вони насправді є, просто тому, що вони випадково захопили акції того чи іншого заводу на ринку.

Давайте тепер розглянемо цей стан справ у світлі його впливу на політичну економію, щоб усвідомити корумпований характер капіталістичної системи.

Сьогодні бізнес просто прагне прибутку від капіталу.

Великі роздрібні магазини дотримуються інших методів. Вони культивують «привабливість», «блеф», «усереднення», «предмети розкоші» та викликають бажання мати непотрібні речі, як я показав вище.

Великі палаци, збудовані з усіма вишуканими досягненнями, запрошують до купівлі, здавалося б, дешевих, але здебільшого зовсім непотрібних речей, і, пропонуючи легкі умови оплати, вони спонукають своїх клієнтів витрачати всілякі суми на чисту розкіш. Туалети передбачені для того, щоб люди могли проводити тривалий час у магазинах, які таким чином стають просто розсадниками марнотратства, бо нехай ніхто не думає, що отримує щось у подарунок. Справді заможні люди не купують у великих магазинах; вони знають те, чого не знає бідніший — той, хто купує дешево, купує дорого. Невже натовпи, які купують у цих палацах, уявляють, що вони були побудовані не на їхні заощаджені копійки? Невже вони думають, що звільняються від витрат на ескалатори, ліфти, туалети, казкове освітлення?

Зрозумійте також, що великі магазини приносять руйнування дрібним крамарям, що вони жорстоко експлуатують домашню працю та їхній персонал, що вироблене здебільшого є сміттям. Кращі товари зазвичай дорожчі, ніж у респектабельних спеціалізованих магазинах, і цей факт виправдовує нашу боротьбу проти великих магазинів. Ми розглядаємо їх як особливу форму капіталістичної ідеї на практиці, яка не забезпечує предметами першої необхідності, а існує лише для того, щоб приносити величезні прибутки акціонерам.

З огляду на цю провідну концепцію забезпечення найнеобхіднішим для життя (яка, слід зазначити, не має нічого спільного з комуністичною схемою економіки), це питання посідає перше місце за важливістю в нашому ставленні до приватної власності.

8. Націонал-соціалізм визнає приватну власність на власність як принцип і захищає її законом, — за умови, що вона набувається та використовується з честю. Ми не можемо обговорювати це тут, але кожен, хто правильно розуміє термін «праця», швидко побачить, що продукт «праці» має бути власністю того, хто працює. Виробник не зрозуміє, чому його праця, або її вартість, повинні бути власністю розпливчастої «спільноти», і він не зможе легко визнати, що плоди його праці повинні діставатися окремій особі, капіталісту. Отже, правильне розуміння значення «праці» природно веде до визнання приватної власності.

Нарешті, є ще одна тема — концепція дому. Дім не є реальністю, якщо він насправді не є власною власністю людини, а її власний дім не дає притулку її власній родині. Власні фрукти та овочі людини з її власного саду смачніші, ніж їжа, споживана в переповненій їдальні. Той, хто не знає прагнення до майна чи радості володіння, не зрозуміє важливості визнання приватної власності. Така людина не має коріння ніде, що дивно.

Machine Translated by Google

Хижацький тип людини завжди заздрісний, завжди шукає чогось нового, чим можна володіти, тоді як нордичний чоловік, людина, що живе на землі, абсолютно скромний у своїх ідеях. Він не хоче більше, ніж може отримати своєю працею. Робітник не хоче мати гарну віллу, яку він ніколи не зміг би заробити; він хоче гарний маленький будинок для себе, а не найманий, за який протягом свого життя він би платив утричі чи вчетверо більше, ніж коштувало будівництво будинку. Але єврей, капіталіст, — він не хоче бути прив'язаним до жодної ділянки землі; його ідеал — великий сейф, наповнений грошовими грошима, іпотечними документами та векселями. Багатство не у власності, а в іпотечному майні інших людей — його мета. Він не працює, але не відпочиває, доки не накопичить пачки облігацій, що дасть йому перевагу над усіма тими, кому він позичив гроші. Наступна вимога нашої Програми сформульована для того, щоб покласти цьому край.

9. Добробут нації вимагає встановлення межі накопиченню багатства.
в руках окремих осіб.

Багатство саме по собі не шкідливе; навпаки, майно, яким добре керують, приносить користь усім, хто з ним пов'язаний. Але знову ж таки, саме капіталістична система позик перетворила багатство з благословення на прокляття; це пограбування. Величезна маса безматеріальних робітників 40 та боргований середній клас все більше віддаляються від багатих; незліченна кількість дрібних власників зазнають арешту за борги, а влада фінансистів, які не знають ні батьківщини, ні батьківщини, стає дедалі зловіснішою, сидячи у своїх сучасних замках баронів-розбійників – банках. Щоб вирішити цю проблему, Національна Держава повинна подбати про те, щоб:

10. Усі німці об'єднуються в трудову спільноту для сприяння
спільне благополуччя та культура.

Ця ідея спільноти праці передбачає економічне повалення універсалістської концепції суспільства. Вся праця та виробництво повинні бути включені в вищу ідею служіння громаді. Це жодним чином не суперечить особистим зусиллям та працьовитості, але означає, що індивідуальний прогрес не повинен відбуватися за рахунок ближніх. Наступний пункт виражає цю вимогу.

11. У рамках загального обов'язку праці, що покладається на кожного німця, та з визнанням приватної власності як принципу, кожен німець має бути вільним заробляти будь-яким способом, який він обирає, та вільно розпоряджатися результатами своєї праці.

Вищесказане категорично відкидає соціалізаційні схеми марксизму, а також високі фінанси. Держава повинна включати якомога більшу кількість вільних істот, пов'язаних соціальною ідеєю служіння. — Звичайно, неможливе управління шахтами, доменними печами, прокатними станами, суднобудівними заводами в невеликому масштабі, але сто тисяч вільних і незалежних майстрів-шевців краще, ніж п'ять величезних взуттєвих фабрик.

Великі земельні маєтки на півночі та сході Німеччини є більш продуктивними, якщо ними керують дрібні фермери-фрілансери. Дрібні земельні маєтки найкраще працюють, якщо вони знаходяться поблизу міст і сіл. Наш наступний пункт вимагає, щоб:

12. Здорове поєднання бізнесу всіх видів, великих і малих, включаючи фермерство,
повинні підтримуватися.

13. Великі підприємства (синдикати, трести) націоналізуються. Ця вимога узгоджується з нашою загальною боротьбою проти капіталістичної ідеї. — Першочерговою метою синдикатів і трестів у будь-якій конкретній галузі виробництва є об'єднання з іншими подібними підприємствами.

Machine Translated by Google

з метою диктування цін. Ними керує відсутність бажання розповсюджувати хороші товари за низькою ціною. Такі «кільця» особливо приваблюють нові підприємства, які процвітають. Нові фірми в тій самій сфері бізнесу скуповуються та усуваються, часто за дуже високою ціною як компенсація. Пропозиція регулюється об'єднанням, завдяки чому вони можуть регулювати ціни відповідно до, здавалося б, справжнього «попиту та пропозиції». Саме це турбує акціонерів, які не бажають бачити, як конкуренція утримує низькі ціни. Нові ідеї та винаходи сприймаються вороже і бажано придушуються, якщо їхнє впровадження загрожує платоспроможності старих заводів. Такі підприємства, що керуються як величезні трести з великого центрального офісу, явно «дозріли для соціалізації», тобто вони перестали виконувати будь-які послуги для громади, які надає індивідуальна конкуренція. Вони паралізовані з самого початку і служать лише жадібності капіталізму.

14. Лихварі та спекулянти, а також безжальні особисті збагачення за рахунок нації караються смертю.

Закон у його нинішньому вигляді надає особливий захист індивідуальній власності. Дрібні крадіжки караються нелюдськи, тоді як Закон не передбачає жодного способу заарештувати шахраїв великого масштабу, які обкрадають цілу націю «капіталістичними методами». Ми маємо на увазі, зокрема, тих, хто сприяв інфляції та наживався на ній. Це був перший випадок в історії, коли цілу працьовиту націю пограбували на всі її заощадження через злочин, пов'язаний з інфляцією величезних масштабів, як це сталося в Німеччині.

Жадібність банків після стабілізації була гіршою за розбій на дорогах. Жертвами практики «військових компаній» стало більше німців, ніж будь-якої організованої розбійницької банди.

Коли настане час, ми розглянемо ці речі детальніше та знайдемо для них юридичну формулу. Але всі погодяться, що «організоване шахрайство проти нації» має каратися так само, і навіть суворіше, ніж дрібні крадіжки грошей чи шахрайство.

15. Запровадження обов'язкового року праці або служби для кожного німця.

Зобов'язання служити працею буде видимим вираженням для громадськості обов'язку служіння. Воно має бути освітнім і показувати кожному німцю приклад того, як уся громада працює як одна людина. Воно покаже кожному німцю благословення суворого виконання обов'язку у праці на благо нації.

Фінансова політика

Порушення рабства інтересу.

Наші принципи з цього питання були настільки повно викладені в другому розділі, що ми тут я лише опишу заходи, що підходять для досягнення нашої мети на практиці.

16. Звільнення держави, а отже, і нації, від боргів та зобов'язання сплачувати відсотки великим фінансовим установам.

Держава не може брати борги — бо в неї немає потреби в цьому. Немає жодного порівняння між державою та приватною особою, який час від часу потрібні позики та яка змушена брати борги. Держава контролює Монетний двір; таким чином вона може заробляти гроші, чого приватна особа робити не може! Вона зробила це в шалений спосіб.

Machine Translated by Google

під час інфляції. Те саме було зроблено з рентною маркою, і те саме — після передачі контролю так званому Рейхсбанку — з так званою Рейхсмаркою.

Держава могла б набагато краще використовувати це право заробляти гроші, без ризику інфляції. — Але лише якщо спочатку:

17. Рейхсбанк та всі емісійні банки націоналізовано, і

18. Якщо фінансування всіх великих суспільних об'єктів (водопостачання, залізниці тощо) буде здійснюватися не за рахунок позик, а шляхом надання безвідсоткових державних облігацій або без використання готівки.

Іншими словами: — Бездумне друкування банкнот без створення нових цінностей означає інфляцію. Ми всі це пережили. Але правильний висновок полягає в тому, що випуск державою безвідсоткових облігацій не може призвести до інфляції, якщо одночасно створюються нові цінності.

Той факт, що сьогодні великі економічні підприємства не можуть бути розпочаті без звернення до позик, є чистим божевіллям. Саме тут потрібне розумне використання права держави випускати гроші, яке може дати найкорисніші результати.

Кожному має бути зрозуміло, що, наприклад, велика електростанція, що використовує енергію води, цілком може бути зведена таким незвичайним чином:

Уряд вносить до Законодавчої ради законопроект про експлуатацію водних ресурсів Баварії, Саксонії тощо, задовольняючи всі економічні вимоги. Місцевий парламент або інший орган приймає рішення щодо будівництва, уповноважує міністра фінансів або Державний банк випускати серію банкнот, спеціально позначених, щоб показати, що вони повністю покриті новими будівлями, що розглядаються. Ці банкноти підтримуються спільним кредитом держави або Рейху. Ніхто не може заперечувати щодо інфляції. Будівництво здійснюється за рахунок додаткового кредиту, наданого Радою, що представляє націю, і банкноти стають законним платіжним засобом, як і інші.

Коли роботи завершено, за ці гроші споживачам постачаються нітрати або електроенергія, а через кілька років випуск можна відкликати та знищити. Результат: Держава, нація запровадили нове підприємство, яке забезпечує їм нове джерело доходу, і нація завдяки цьому збагачується.

Щоб довести безглуздість сучасної системи, порівняймо вищесказане з тим, що відбувається... зараз.

Беруть позику. Кілька капіталістів роблять те, що не може зробити вся нація, навіть якщо парламент голосує за це; вони дозволяють державі позичати у них гроші. Замість того, щоб використовувати свою пряму владу на благо нації, держава зобов'язується виплачувати постійні відсотки за суму, необхідну для виконання певної роботи, тим самим вішаючи собі на шию жорно. І, що найдорожче, вона випускає облігації, створюючи таким чином «нову купівельну спроможність». У балансі не має значення, чи представлена нова робота новими паперовими грошима чи новими облігаціями.
Але громада зазнає шкоди, оскільки облігації означають, що нова робота заставлена капіталу, який, природно, робить себе цілком безпечним, диктує ціни та отримує прибутки. Таким чином, саме фінансисти стають багатшими завдяки розвитку водної енергії країни; їм байдуже до виплат; вони люблять мати такі монополії, як постійне доїння корів. Населення змушене...

Machine Translated by Google

дорого платити за електроенергію чи нітрати, і знову частина національної власності конвертується в інтересах фінансистів.

Я мушу звернутися до моїх попередніх праць, особливо до «Der deutsche Staat», де ці питання розглядаються детальніше, ніж це можливо в цій брошурі. Крім того, кілька номерів цієї серії стосуються різних спеціальних аспектів нових методів створення грошей майбутньою державою.

19. Ми вимагаємо запровадження фіксованого стандарту монети. Щоправда, ми його вже маємо, але пограбування залишається таким самим, як і раніше. Ми, націонал-соціалісти, мали все готове, як тільки прийшли до влади, щоб негайно покласти край інфляційному шахрайству та запровадити новий гарантований стандарт монети.

20. Створення нового національного банку розвитку та економіки.

Ця вимога вичерпно пояснюється в памфлеті 8 Національної соціалістичної бібліотеки: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Примітно, що ця наша вимога щодо фінансової політики глибоко проникла в інші політичні кола, окрім наших власних.

У 1921 році я подав цю вимогу баварському уряду у формі повністю розробленого законопроекту. Спочатку ця ідея викликала багато симпатії, але як тільки до консультацій були залучені «експерти» — банківська спільнота, уряд відкинув «утопію Федера».

Після успішних виборів у Тюрінгії в лютому 1921 року наша партія в ландтазі наполегливо працювала над створенням такого банку та виявила, що міністр фінансів фон Клюхтцнер готовий співпрацювати; буржуазна частина також висловила симпатію. Більшістю голосів у ландтазі уряд отримав право створити Соціальний банк для розвитку та економіки. Після цього уряд Рейху, під тиском Рейхсбанку, заборонив виконувати волю народу.

Тим часом мені вдалося внести до Рейхстагу законопроект у вигляді плану, що передбачав створення аналогічних банків у різних штатах; однак, протягом короткої сесії в рік правління президента Доуса (1924) урядові партії обережно відклали його розгляд до розпуску восени того ж року.

Законопроект про банк був розглянутий ландтагом Мехленбурга. Резолюція була визнана недійсною через вагання німецького націоналістичного міністра фінансів, а також через перешкоди, які очікувалося створити з боку Рейхсбанку.

Ідея, що лежить в основі банку розвитку, не менш проста, ніж план створення грошей для великих суспільних цілей, пояснений вище.

Об'єднана економічна корпорація, така як банк економічного розвитку, повинна мати право випускати гроші на розвиток (Baumark-Scheinen), покриті вартістю новозбудованих будинків. Їх потім можна було б зводити без величезного тягаря відсотків, який сам по собі сьогодні унеможливлює будівництво в достатній кількості.

Кожен німець із власним домом. Вільний народ на вільній землі.

Machine Translated by Google

21. Повне переосмислення системи оподаткування на соціальних політико-економічних принципах. Звільнення споживача від тягаря непрямого оподаткування, а виробника від податків, що обмежують його діяльність.

Соціальна політика

Соціальна політика — улюблене гасло наших нинішніх політичних панацей. Воно звучить так гарно, робить їх популярними та приваблює голоси для партії, яка обіцяє все виправити.

Коли кожна партія обіцяє чиновнику, наприклад, підвищення зарплати, вони називають це соціальною політикою.

Те саме відбувається, коли вони обіцяють виконати бажання чиновників та робітників; або коли вони роблять щось, щоб допомогти людям з малими доходами, або постраждалим від війни, або молодим вчителям, або німцям за кордоном.

І всі люди біжать за цими політичними щуроловами, коли вони грають на своїй «соціальній» флейті .

Спочатку слід уточнити, що соціальна політика означає суспільне благополуччя як найвищий закон, і що, як зараз розуміється, соціальна політика насправді є політикою егоїзму, яка не враховує загальне благополуччя. Даються всілякі необдумані обіцянки, і ті, хто їх дає, повинні з самого початку знати, що їх неможливо виконати.

Тепер, коли Німеччина настільки безсила політично, економічно та фінансово, — що знаходить вираження спочатку в законах Доуеса, а тепер у законі Янга, і в так званій політиці виконання, яка поклала тягар на нашу націю, зробивши життя майже неможливим, — говорити про «соціальну політику» одночасно хибно та смішно. Тепер, коли німецьке життя таке тісне, коли кожна людина топче свого сусіда та намагається випередити його та відштовхнути, коли різні класи населення конфліктують, обіцянки надавати перевагу одній групі за рахунок іншої — це не «соціальна політика загального блага», а політика підбурювання одного класу проти іншого. Вони дуже добре знають, що тимчасове «покращення» анулюється вищою вартістю життя та вищим оподаткуванням.

Соціальна політика означає дещо зовсім інше — рішучість вирішити соціальну проблему.

Невдачливі, експлуатовані робітничі класи вважають, що їхня справедлива заробітна плата, їхня належна їм відмовляють у соціальному становищі — звідси класова війна.

Усім зрозуміло, що наше економічне життя страждає від глибоких травм; гірка несправедливість.
І все ж висновки, до яких дійшов марксизм з його «класовою війною» та «соціально-економічними вимогами» «експропріації експропріатора» та «соціалізації», є абсолютно хибними, бо це суперечить усім справжнім вимогам справжньої соціальної політики, найвищим законом якої є загальний добробут.

Провідним принципом класової боротьби — як принципу політики — є ненависть. «Експропріація експропріатора» перетворює заздрість на принцип економіки, а «соціалізація» означає знищення особистості в лідерстві та встановлення матеріалізму, маси, на місце інтелекту та ефективності.

---

2 Алюзія на Гамельнського щуролова.

Machine Translated by Google

Більше нічого не потрібно, щоб довести повний крах марксистських доктрин, враховуючи повне банкрутство комуністичної системи економіки та жалюгідний провал Німецької революції 1918 року.

Я хотів би звернути особливу увагу моїх читачів на той факт, що цей псевдосоціалізм, народжений марксизмом, не ґрунтується ні на здоровому глузді, ні на жодній «соціальній» ідеї, не є конструктивним, а залишається затонулим у найнижчих глибинах політичної думки, що він спирається на той самий загальний принцип грубого та хаотичного індивідуалізму, яким ми його завжди знали. У нього вірить лише низка людей, об'єднаних почуттями ненависті та заздрості — а не якоюсь конструктивною метою — проти іншої половини нації. Чи можна дивуватися, що соціальне питання не вирішується і не може бути вирішене таким чином, і що єдиним їхнім рішенням є ненависть і жага до здобичі; що жива держава не могла виникнути в результаті бунту марксистської фондової біржі, а лише купа руїн.

Націонал-соціалізм знову знаходить потрібне слово: бунт фондової біржі. Марксизм є виразом капіталістичної зради. Капіталістичного, бо коли суспільство, засноване на індивідуалізмі, впадає в хаос, воно неминуче потрапляє під владу великого фінансового магната.

Соціально-політичні теорії, які претендують на звання «антикапіталістичних» (марксизм, війна між класами) — соціальна політика, як її розуміють сьогодні, — є обов'язково капіталістичними, оскільки вони поділяють той самий інтелектуальний принцип. Вони не прагнуть органічно будувати член за членом, болісно ретельно переплітати різні класи, що працюють під керівництвом високої концепції національної єдності, а їхні прагнення суто егоїстичні, їхнє бажання — покращити власне становище, не зважаючи на інших.

Капіталізм і марксизм – це одне й те саме! Вони ростуть на одному інтелектуальному стеблі.
Між ними та нами, їхніми найзапеклішими супротивниками, величезна різниця. Наше уявлення про побудову суспільства дуже відрізняється від їхнього. Це не класова боротьба і не класовий егоїзм, а наш головний закон — загальне благополуччя.

22. Значний розвиток страхування по старості шляхом націоналізації довічних ануїтетів. Кожному члену німецької нації має бути гарантовано достатньо коштів для життя після досягнення певного віку, а також до досягнення цього віку у разі постійної інвалідності.

Це і є вирішення соціальної проблеми.

Соціальну напругу викликає не стільки пряме невдоволення заробітною платою, окладами та доходами, скільки невизначеність, тривога людини за свої пізні роки, щоб її не викинули на вулицю. Саме ця усвідомлена тривога спонукає різні професії об'єднуватися в фіктивні соціальні організації марксистського та капіталістичного типів і розпалює ворожнечу між роботодавцем і працівником. Вона вивільняє найнижчі інстинкти з обох сторін, і результатом є взаємна ворожнеча. Головна мета життя працівника зникає в боротьбі за тимчасове підвищення заробітної плати, і він ніколи не усвідомлює, якою великою метою соціальної політики має бути належне забезпечення старих...

вік.

Ми ще раз зазначаємо, як держава знайшла гарне та похвальне рішення у випадку чиновничого класу, забезпечивши їх після виходу на пенсію. Це правильне та щасливе рішення капіталістичного ідеалу доходу, а саме перетворити його на справжній державний ідеал забезпечення, заснований на особистій праці та ефективності.

Machine Translated by Google

Найвищою та найблагороднішою метою націонал-соціалізму буде досягнення цього стандарту загального добробуту.

23. Розподіл прибутку для всіх.

НСДАП ототожнює себе з цією вимогою. Фактично, це суто соціалістична вимога у власному сенсі цього слова; проте вона постає перед нами як привабливий, але розбещуючий подарунок від капіталізму.

Розподіл прибутків, що виникають внаслідок праці інших, належить до категорії нетрудових доходів, які найбільш різко критикує націонал-соціалізм. Розподіл прибутків від власної праці людини є вимогою настільки природною та соціально справедливою, що нічого не можна висунути проти неї як принципу.

Саме під час його здійснення виникає складність, тобто в обмеженні розміру частки, що залежить від виробництва, майстерності та працьовитості працівника, а також від розумової праці винахідника, бухгалтера, торговця, керівництва та інших обставин, пов'язаних з бізнесом.

Звичайно, вкрай важливо, щоб сторони, які збільшують вартість продукту, не залишалися поза увагою. Навіть за сучасної системи певна частина здобичі, яку капітал сподівається отримати від бізнесу, може бути повернута працівнику.

Ми не будемо тут обговорювати питання про те, як пізніше націонал-соціалістична держава вирішить цю проблему.

Я особисто вважав, що загальне зниження цін, водночас зберігаючи заробітну плату на поточному рівні, було б кращим і практичнішим способом задовольнити вимогу розподілу прибутків від усього нашого національного виробництва.

Однак можливо, що націонал-соціалістична держава вирішить цю проблему набагато комплексніше, ніж це сьогодні уявляють собі уми з марксистськими та капіталістичними ухилами. Сучасна вимога щодо участі в прибутках виникає або з бажання прибутку (по суті капіталістичного), або із заздрості (по суті марксистської).

Тільки в ідеальній державі, як ми її уявляємо, це виправдано, бо, вирішуючи цю проблему, ми повинні уникати капіталістичного методу надання невеликої частки в бізнесі, єдиною метою якого є забезпечення права більших акціонерів на дивіденди, а також марксистської ідеї заздрості, бо вона принижує особистий фактор і шкодить широкому загалу.

Наведемо кілька прикладів для наочності.

Робітникам взуттєвої фабрики, які отримують «розподіл прибутку», не вигідно отримувати кілька акцій бізнесу, невелику премію чи пару взуття за собівартістю, якщо їм доводиться платити так само дорого за свої сорочки, костюми, шкарпетки, їжу та напої, бо кравці, пекарі та пивовари приховують жадібність суконників, пекарень та пивоварень власним «розподілом прибутку».

Зниження цін – це чарівність, яка повинна дати кожному члену нації частку прибутку від національного виробництва.

Machine Translated by Google

Не задовольнить почуття соціальної справедливості справжнього націонал-соціаліста, якщо двірники, поденники, залізничники, листоноші, транспортники, працівники лікарень — і це лише деякі з них — сільськогосподарські робітники, шахтарі, будівельники, робітники будуть виключені з участі в розподілі прибутку просто тому, що ці класи не сприяють зростанню вартості. Також щодо сільського господарства (де потрібно враховувати не лише деталі сільського господарства, а й мільйони людей, зайнятих в інших пов'язаних з ним підприємствах) слід сказати, що воно «окуповується» в роки, коли врожай хороший; у важкій промисловості шахти також приносять лише незначний прибуток через тиск світової конкуренції.

Чи можемо ми стверджувати, що ці мільйони робітників і службовців, які часто зайняті в найважливіших галузях промисловості, але через обставини не можуть сподіватися на пряму участь у прибутках, мають отримувати менше уваги, ніж численний клас, який працює, можливо, мийниками посуду або носильниками в нічному клубі чи турецькій лазні, або на оптичному чи хімічному заводі, що користується монополією та постачає весь світ? Якщо останні розділятимуть прибутки та дивіденди від виробництва предметів розкоші, чи зроблять вони все більш неможливим для більшості нації досягнення цих переваг?

Нам подобається споглядати зливу дивідендів, бонусів, різдвяних подарунків грошей, що виливаються на робітників та чиновників, які роками чудово працювали для бізнесу. Такі прагнення соціально-політичного характеру не потрібно обговорювати та аргументувати в цьому трактаті про загальні принципи. Вимога, як і зараз, є важливою вимогою, і вона повинна залучити прихильників. «Прибутки» залежать головним чином від загальної ділової ситуації, технічних навичок і вміння продавати керівництво; невдача може статися через неправильне будівництво або помилку в розрахунках. Якими б кваліфікованими не були робітники, якими б працьовитими вони не були, вони можуть мати незначний або взагалі не впливати на результати річної роботи, на прибутки чи збитки.
Їхня ефективність виправдовує вимогу належної та достатньої заробітної плати, але немає жодних моральних чи економічних підстав для вимоги частки прибутку. Вони цілком справедливо протистоятимуть пропозиції покривати будь-які збитки за бізнес-рік зі своїх заощаджень; вони справедливо протистоятимуть очікуванню компенсувати зниженням заробітної плати погане управління чи розкішне життя з боку директорів. Але «розподіл прибутку» виправданий лише за умови можливості та готовності розділяти ризики та збитки, або якщо цього вимагає особлива ефективність.

Ось один аспект загального розподілу прибутку.

Чому, наприклад, великі фарбувальні заводи Німеччини з їхнім панівним монопольним становищем повинні залишатися лише капіталістичною дійною коровою для акціонерів IG Farbenindustrie, а в кращому випадку, підвищуючи ціни, віддавати частку прибутку своїм робітникам і чиновникам?

Завданням націонал-соціалістичної держави буде забезпечити, щоб величезні монопольні прибутки були надані загальному розпорядженню шляхом найщедрішого зниження цін.

Очевидно, що проблема не є питанням соціальної політики, а тісно пов'язана із сучасним капіталістичним суспільним ладом (вимоги акціонерів).

Machine Translated by Google

Ми хочемо застосовувати ці коротко викладені принципи та керуватися ними у нашій меті реалізувати якомога ширше розподілення прибутку в усіх сферах бізнесу, в яких прибуток йде виключно до кишень професійних фінансистів.

24. Експропріація всіх прибутків, отриманих не чесною працею, а війною, революцією — і далі — стабілізацією та переоцінкою марки; також майна лихварів та грабіжників.

Це міра покарання та справедливості, яка не потребує пояснень з жодних принципів.

25. Усунення дефіциту житла шляхом масштабного будівництва по всьому Рейху за рахунок коштів, передбачених пунктом 20 (банк розвитку). На цьому перелік соціально-політичних вимог завершується. Щодо технічного фінансового питання, то в цій брошурі багато чого сказати не можна, оскільки це дуже велика спеціальна тема, яку, здається, розуміють лише фінансові уми, і яку насправді доведеться виконувати саме їм. Брошура 8 бібліотеки NS повністю розглядає цю тему.

Релігія та мистецтво

З цього питання неможливо сформулювати більше, ніж кілька провідних принципів у рамках Програми. Це вже зроблено. Щодо решти, нашим принципом має бути не втягувати питання релігії в заяви щодо загальної політики; хоча ми цілком можемо розглядати руйнівний вплив таємних доктрин юдаїзму як об'єкт для публічних заяв і нападок.

Те саме стосується всіх дурних нападок на християнство. Такі вислови, як «християнство завдало лише шкоди», лише показують, що людина, яка їх вимовляє, не має ні людського, ні політичного інтелекту.

Можна звинувачувати Церкву у втручанні в політику, і всі добрі християни не схвалюватимуть жорстокості, що чинилися інквізицією в ім'я Хреста, та суди за чаклунство, але неправильно зловживати найбільшим явищем в історії людства за помилки та вади окремих людей. Християнська релігія виховала та навчила мільйони людей і привела їх до Бога шляхом страждань.

Культура Середньовіччя стояла у знаку хреста; досягнення, жертва, мужня віра мають своє коріння в християнстві. Тому ми повинні бути обережними, щоб розрізняти внутрішнє духовне ядро християнства від різних форм наростів, які з'явилися на ньому протягом його історії.

Наша партія стоїть на засадах позитивного християнства.

Тут не місце для обговорення всіх проблем, сподівань та бажань щодо того, чи зможе німецька нація колись відкрити якусь нову форму для своїх релігійних вірувань та досвіду; ці питання виходять далеко за межі такої програми, як націонал-соціалізм.

Надзвичайно важливо протистояти всім руйнівним впливам, які завдають шкоди нашій нації в галузі мистецтва, літератури, науки, сцени, кіно та, перш за все, в усій пресі. Наша Програма принципів — 25 пунктів —
заходить достатньо детально, щоб не було потреби говорити більше з цього приводу.

Machine Translated by Google

Військові та інші реформи

Національна армія, торговельні палати та професійні палати, реформа виборчого права та законодавства – це настільки масштабні питання, що впливають на суспільне життя, що їх неможливо описати кількома реченнями. Провідні ідеї викладені в самій Програмі, але завдання їх обмірковування та розробки, а головне – прищеплення їх до історичного минулого, стане великою проблемою наступних років, коли ми сподіватимемося, що політична влада буде нашою, і коли ми будемо озброєні силою та знаннями, необхідними для того, щоб взяти під контроль справи держави.

Тут ми маємо багате поле для досліджень в умовах націонал-соціалізму.

Значення націонал-соціалізму проявляється в тому факті, що він не залишає недоторканою жодної сфери національного життя; адже він забезпечує цілком новий фундамент, на якому ми маємо будувати це життя.

Machine Translated by Google

5. Чого ми не бажаємо

Для того, щоб посилити позитивну сторону нашої Програми, буде добре коротко заявити чого ми не бажаємо.

Ми не бажаємо, щоб колеса історії повертalися назад, ані щоб повертали до життя династії, які згасли, майже не залишивши після себе сліду — з власної вини. Ми також не бажаємо повертати класи, які були скинуті з престолу, на їхні колишні привілейовані позиції.
Офіцерський клас та чиновники насправді не є вищими чи кращими за будь-який інший професійний клас, якщо вони справді працюють відповідно до нашої ідеї служіння нації, перш за все.

Не уніформа чи золоте мереживо, а виконання робить людину такою, якою вона є.

Ми не бажаємо односторонніх переваг чи штучного піднесення робітничого класу, а також жодної пролетарської диктатури. Жодна людина не може переконати себе, що будь-який клас, просто через те, що був пригноблений у минулому, може претендувати на владу. Такі прагнення, коли вони втілюються в реальність, неминуче призводять до жахливих наслідків, таких як ті, що супроводжували повстання на фондовій біржі в листопаді 1918 року. Поки що на вершині не «пригноблена» частина населення, а натовп політичних шахраїв, жадібних авантюристів, спекулянтів, базікалів та дурнів, які оволоділи політичною машиною та адміністрацією. Обіцяна диктатура пролетаріату перетворилася на...

Диктатура «профітаріату».

Навіть новий державний устрій за націонал-соціалізму не мав би жодної надії на успіх, якби не мав у своєму розпорядженні дуже ретельно навчений штат рішучих людей, повністю пройнятих принципами нашої Програми, серйозних людей з енергією та досвідом. Навіть у нас забагато чистих демагогів пробилися б ліктями та отримали б вигоду за нового ладу.

Набагато легше критикувати недоліки руйнованого суспільного ладу, ніж конструктивно працювати над ним.

Нам потрібна не просто нова партія, яка поступово закріплюється в парламенті та адміністрації, а потім, можливо, приймає одну чи дві посади в коаліційному міністерстві, лише щоб зрештою отримати поразку, — бо тоді наша роль в історії буде вичерпана, так само як сьогодні соціал-демократія закінчила своє існування як політична та інтелектуальна сила в Німеччині. Те саме стосується німецьких націоналістів, які вже відмовилися від своїх основних принципів, щоб отримати місця в уряді.

Ми не хочемо міністрів, які обіймають посади виключно заради посади чи влади, але ми розглядатимемо будь-яку таку посаду як етап на шляху до нашої великої мети. Між нами та іншими завжди лежить полум'яний меч нашої світової теорії.

З одного боку, держава; чи радше фальшива держава ліберально-демократично-парламентського типу, змушена з необхідності маскувати тиранію фінансистів, а біля її ніг — киплячий натовп єврейських послідовників табору та мисливців за місцем, що бореться за те, щоб заробити на життя за рахунок системи.

З нашого боку, боротьба за визволення та очищення нашого народу, доки ми не досягнемо справжньої держави соціальної справедливості та національної свободи.

Machine Translated by Google

6. Висновок

Завдання цієї першої брошури Бібліотеки НС — навчити націонал-соціаліста того, що він повинен знати про Програму партії. Ми знову і знову бачили єдиний головний принцип, який проходить через усі наші аргументи, немов червона нитка: націонал-соціалізм — це теорія світу, що стоїть у різкій опозиції до сучасного світу капіталізму та його марксистських і буржуазних сателітів.

Наше життя — це боротьба на службі цій могутній ідеї, боротьба за нову Німеччину.

Ми, націонал-соціалісти, махаємо нашим штормовим прапором перед світом. Вічно молоді, сяючі і виблискуючи на сонці, височіє Гачкуватий Хрест, символ пробудження життя.

Machine Translated by Google

Маніфест про скасування Полон інтересів

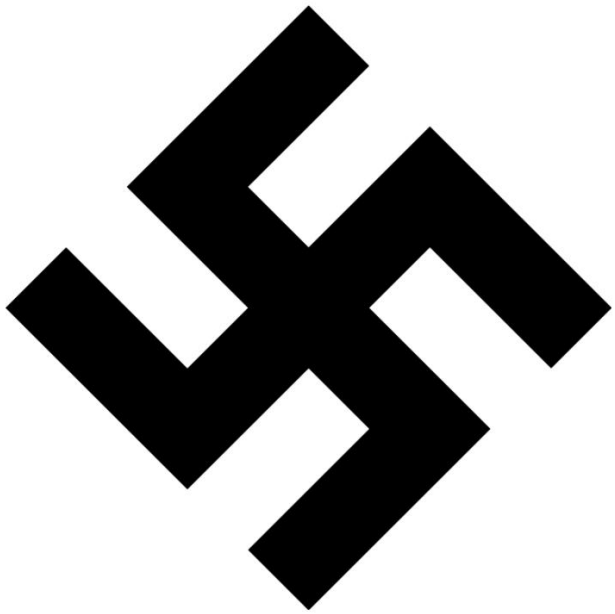

Machine Translated by Google

Мамонізм — це важка, всеохоплююча та непереборна хвороба, від якої страждає наша сучасна культурна сфера, та й усе людство. Він подібний до руйнівної хвороби, до всепожираючої отрути, що охопила народи світу.

Під мамонізмом слід розуміти:

з одного боку, переважаючі міжнародні грошові держави, наддержавна фінансова влада, що стоїть над будь-яким правом самовизначення народів, міжнародний великий капітал, суто Золотий Інтернаціонал;

з іншого боку, спосіб мислення, що охопив найширше коло людей; ненаситна жага до наживи, суто мирське уявлення про життя, яке вже призвело до лячного занепаду всіх моральних понять і може призвести лише до більшого.

Такий спосіб мислення втілюється та досягає своєї кульмінації в міжнародній плутократії.

Головним джерелом сили мамонізму є легкий та нескінченний дохід, що виробляється за рахунок відсотків.

З абсолютно аморальної ідеї відсотків за позиками народився Золотий Інтернаціонал.
Розумовий та моральний склад, що вирiс із жаги до прибутку та всілякої наживи, призвів до жахливої корупції частини буржуазії.

Ідея відсотків за позиками — це диявольський винахід великого позичкового капіталу; тільки вона робить можливим ліниве трутнє життя меншості магнатів за рахунок продуктивних народів та їхнього трудового потенціалу; вона призвела до глибоких, непримиримих розбіжностей, до класової ненависті, з якої народилася війна між громадянами та братами.

Єдині ліки, радикальний засіб зцілення страждаючого людства – це

скасування рабства відсотків.

Скасування рабства відсотків на гроші означає єдино можливе та
остаточне звільнення продуктивної праці від прихованого примусу грошової влади.

Скасування рабства відсотків означає відновлення вільної особистості, викуп людини з рабства, від прокляття, яким мамонізм скув її душу.
Той, хто хоче боротися з капіталізмом, повинен скасувати рабство відсотків.

З чого має початися скасування рабства відсотка? З позичкового капіталу!

Чому?

Оскільки позичковий капітал, порівняно з усім промисловим великим капіталом, є настільки потужним, що з великими грошовими державами можна ефективно боротися лише шляхом скасування процентного рабства. Співвідношення позичкового капіталу до промислового великого капіталу становить 20:1. Німецький народ щорічно повинен залучати понад 12 мільярдів відсотків за позичковий капітал у формі прямих і непрямих податків, орендної плати та зростання вартості життя, тоді як навіть у роки розквіту війни загальна сума всіх дивідендів, розподілених німецькими акціонерними товариствами, становила лише 1 мільярд.

Лавиноподібне зростання позичкового капіталу перевершує всі людські можливості для розрахунків, через вічний, нескінченний і легкий дохід від відсотків і від відсотків на відсотки.

Яке благословення приносить скасування рабства відсотків для трудящого народу?
Німеччини, для пролетарів усіх країн Землі?

Скасування рабства відсотків дає нам можливість домагатися скасування всіх прямих і непрямих податків. Послухайте це, люди, що створюють вартість, усіх країн, усіх штатів і континентів: усі державні доходи, що надходять з прямих і непрямих джерел, постійно ллються в кишені великого позичкового капіталу.

Machine Translated by Google

Прибутків державних підприємств, включаючи поштову службу, телеграф, телефон, залізницю, шахти, ліси тощо, повністю вистачає на фінансування всіх важливих державних зобов'язань щодо шкіл, університетів, судів, адміністративних установ та соціального забезпечення.

Таким чином, жоден справжній соціалізм не принесе людству жодного блага, доки прибутки від державні підприємства залишаються залежними від великого позичкового капіталу.

Тому ми вимагаємо як основоположний закон держави, спочатку для німецьких народів, а потім як основоположний закон для всіх споріднених народів, які бажають увійти разом з нами до культурної спільноти ліги націй, наступного:

1. Військові облігації, разом з усіма іншими борговими інструментами Німецького Рейху, разом з усіма іншими борговими інструментами німецьких федеральних земель, особливо залізничними облігаціями, а також облігаціями всіх місцевих органів влади, оголошуються, зі скасуванням зобов'язання щодо відсотків, законним платіжним засобом за номінальною вартістю [або, радше, мають бути конвертовані в банківські кредити].

2. За всіма іншими паперами з фіксованою процентною ставкою, покритими облігаціями, промисловими облігаціями, іпотечними кредитами тощо зобов'язання щодо відсотків замінюється зобов'язанням щодо повернення основної суми; таким чином, через 20 або 25 років, залежно від процентної ставки, позичений капітал повертається, а борг погашається.

3. Усі борги за нерухомість, іпотеки тощо мають бути сплачені частинами в тій самій сумі, що й платежі, що вимагалися досі, відповідно до обтяження, зареєстрованого в земельному реєстрі. Майно у вигляді будинків та земельних ділянок, звільнене від боргів таким чином, частково стає власністю держави або місцевого самоврядування. [Таким чином, держава має кращі можливості для контролю та зниження орендної плати.]

4. Уся грошова система повинна перебувати під юрисдикцією центрального банку держави. Усі приватні банки, такі як поштові чекові банки, ощадні банки та кредитні спілки, також об'єднуються як філії.

5. Усі кредити на нерухомість надаються лише через державний банк. Особисті та комерційні кредити надаються приватним банкірам за державною концесією.
Ця пільга надається з урахуванням потреб, із забороною на створення філій для певних районів. Розмір оплати встановлюється державою.

6. Цінні папери, що підлягають акціям, погашаються так само, як і папери з фіксованою ставкою, за річною ставкою 5%. Надлишковий прибуток частково виплачується акціонерам як компенсація за «ризикований» капітал (на відміну від паперів з фіксованою ставкою та паперів, забезпечених монетами), тоді як решта надлишку, згідно з суверенним правом праці, або розподіляється суспільством, або використовується для зниження цін на продукцію.

7. Усім особам, які з фізичних причин (похилий вік, хвороба, фізична або психічна непрацездатність, глибока молодість) не в змозі заробляти на життя, відсоткові доходи від наявних капітальних активів продовжують виплачуватися як пенсія на тому ж, а згодом навіть у збільшеному розмірі, в обмін на передачу цінних паперів.

8. В інтересах зниження поточної інфляції паперових грошей запроваджується універсальний, сильно диференційований податок на сертифікати військових облігацій та інші боргові інструменти Рейху та держав. Ці папери підлягають подрібненню.

9. Шляхом інтенсивної просвітницької роботи народу слід чітко пояснити, що гроші є і повинні бути не чим іншим, як ваучером на виконану працю; що хоча кожна високорозвинена економіка, звичайно, потребує грошей як засобу оплати

Machine Translated by Google

обмін, функція грошей також на цьому закінчується, і ні в якому разі грошам не слід позичати надземну силу зростати самостійно за допомогою відсотків, за рахунок продуктивної праці.

Чому ми ще не зробили всього цього, що є таким очевидним, що слід розглядати як яйце Колумба для вирішення соціального питання?

Бо в нашій мамоністичній сліпоті ми розучилися чітко бачити, що доктрина святості відсотка є жахливим самообманом, що євангеліє про позичковий відсоток, який єдиний робить людину блаженною, заплутало все наше мислення в золотій павутині міжнародної плутократії. Бо ми забули і навмисно тримаємося в бентезі всемогутніми грошовими силами щодо того факту, що — за винятком випадків кількох багатих людей —
Відсоток, який здається таким прекрасним і який так люблять легковажні люди, повністю компенсується податками. Усе наше податкове законодавство є і залишається, доки ми не матимемо звільнення від рабства відсотка, лише зобов'язанням сплати данини великому капіталу, а не, як ми могли б уявити, добровільною жертвою заради виконання праці для громади.

Отже, звільнення від рабства грошових відсотків – це чітке гасло глобальної революції, звільнення продуктивної праці від кайданів наддержавної грошової влади.

Впровадження та обґрунтування

Ми стоїмо посеред однієї з найтяжчих криз, які наш збіднілий народ мусив пережити за свою болісну історію. Серйозно хворий наш народ; серйозно хворий увесь світ.
Безпорадно заїкаються народи; палке прагнення, крик про викуплення проходить крізь похмурі маси. Зі сміхом і танцями, з кіно та пишнотами народ прагне забути свою жалюгідну долю — забути про свої розчаровані надії, про глибокий внутрішній біль,
про жахливе розчарування тим, що хтось із такою радістю назвав би «здобутками революції».
Але як ми могли уявити собі все це інакше? Як усі ці чудові обіцянки звучали інакше? Все, що ми сподівалися отримати в темряві ночі, в темряві нашого військового краху, здавалося блискучим золотом, але тепер, коли сірий день освітлює знахідку, це все гнилі шматки дерева.
Тепер ми стоїмо тут у розгубленості. Заради цих гнилих шматків дерева, що так яскраво блищали вночі, ми викинули все, що досі було нам дорогим і цінним, і набили всі свої кишені цим жалюгідним скарбом. Не дивно, що лють відчаю охоплює саме найбідніших з бідних, і що вони лютують у безглуздому гніві проти своїх братів, і у своєму глибокому прагненні спокути прагнуть знищити все, що стоїть на їхньому шляху.

Цей стан мусить призвести до повного божевілля, якщо безсовість і дурість ще більше підбурюватимуть людей.

І куди веде це божевілля, ми бачимо в більшовицькій Росії. Націоналізація, як називають соціалізацію в Росії, виявилася провалом, заявляє незворушний Ленін. Економіка зруйнована, купівельна спроможність грошей зведена до нуля, інтелігенція вбита, робітник без хліба. Відчай у всьому народі; лише кривавий терор, заснований на китайських та латиських найманцях, здатний захистити червоних диктаторів від помсти зрадженого народу. І серед нас розвиток піде цим шляхом, якщо в уряді й надалі будуть допускатися міжнародні спекулянти, одержимі партійними фанатики, представники найтяжче обтяженої буржуазії та члени раси, найглибше чужої за своєю природою німецькому народу.

Machine Translated by Google

Що ж це були за гарні, гарні слова, які хтось прошепотів нам на вухо?
мир, Ліга Націй, парламентаризм, суверенітет народу, демократія, диктатура пролетаріату, соціалізм, знищення капіталізму, звільнення від мілітаризму та інші подібні гарні гасла. Мав виникнути новий вільний народ, який мав би сам визначати свою долю. Ніщо з цього не збулося, не могло збутися і ніколи не збулося б, якщо ми з найвищою моральною серйозністю не дослідимо всі ці привиди, всі ці гасла, якщо ми сумлінно не перевіримо симптоми хвороби, як розумний, турботливий лікар, і ретельно не діагностуємо поточний стан хворої людини, не шкодуючи зусиль, щоб з'ясувати, звідки виникає ця серйозна критична хвороба.

卐卐卐卐卐

Хвороба нашого часу називається мамонізмом.
Що таке мамонізм?

Мамонізм – це зловісне, невидиме, таємниче панування великих міжнародних грошових держав. Мамонізм, однак, є також і способом мислення; це поклоніння цим грошовим державам з боку всіх тих, хто заражений мамоністичною отрутою. Мамонізм – це безмежна гіпертрофія – сама по собі здорового – людського прагнення до наживи. Мамонізм – це жага до грошей, що переросла в божевілля, яке не знає вищої мети, ніж нагромаджувати гроші поверх грошей, яке з неперевершеною жорстокістю прагне примусити всі сили світу до своєї служби і має призвести до економічного поневолення, до експлуатації трудового потенціалу всіх народів світу. Мамонізм – це спосіб мислення, який призвів до занепаду всіх моральних концепцій. Мамонізм, розгляданий як всесвітнє явище, слід ототожнювати з жорстоким, безжальною егоїзмом у людині. Мамонізм – це дух жадібності, безмежного бажання панувати, менталітету, повністю зосередженого на захопленні благ і скарбів світу; це, по суті, релігія суто мирсько-орієнтованого людського типу.

Мамонізм є прямою протилежністю соціалізму. Соціалізм, що розуміється як найвища моральна ідея, як ідея про те, що людина існує у світі не лише для себе, що кожна людина має обов'язки перед громадою, перед усім людством, і що вона відповідає не лише за тимчасове благополуччя своєї родини, членів свого племені, свого народу, але й має непохитні моральні зобов'язання перед майбутнім своїх дітей та свого народу.

Конкретніше, ми повинні розглядати мамонізм як свідому змову владолюбних великих капіталістів усіх народів. У цьому завжди примітним було приховане поява мамонізму.

Великі магнати справді ховаються як головна рушійна сила англо-американського імперіалізму, що охоплює весь світ; нічого більше. Великі грошові держави справді фінансували жахливі масові вбивства часів світової війни. Великі грошові держави справді, як власники всіх великих газет, вплітали світ у павутиння брехні. Вони із задоволенням розпалювали всі нижчі пристрасті, старанно сприяли зростанню сучасних тенденцій і за допомогою розумної прес-пропаганди довели французький реваншизм до кипіння. Вони ретельно плекали панслов'янську ідею, сербську зарозумілість бути великою державою та потребу цих держав у грошах до такої міри, що світова пожежа мусила спалахнути.

Навіть серед нас, у Німеччині, панував дух мамонізму, який хотів знати лише більше про показники експорту, національне багатство, експансію, великі банківські проекти та міжнародні фінансові угоди,

Machine Translated by Google

призвело до занепаду суспільної моралі, до занепаду нашого правлячого кола до матеріалізму та гедонізму, до поверховості в нашому національному житті – усі ці фактори разом винні у жахливому краху.

卐 卐 卐 卐 卐

З подивом ми повинні запитати себе, звідки мамонізм, звідки міжнародний великий капітал черпає свою непереборну силу.

Не можна забувати, що міжнародна співпраця великих грошових держав являє собою абсолютно нове явище. Ми не маємо аналогів для цього в історії. Міжнародні зобов'язання грошового характеру були практично невідомі. Лише зі зростанням світової економіки, із загальною світовою торгівлею, утвердилася ідея міжнародної процентної економіки, і тут ми торкаємося найглибшого коріння, тут ми натрапляємо на найглибше джерело сили, з якого Золотий Інтернаціонал черпає свою непереборну силу.

Відсоток, безтурботний і нескінченний приплив товарів, що базується на простому володінні грошима без будь-якого додавання праці, спричинив зростання великих грошових держав. Позичковий відсоток — це диявольський принцип, з якого народився Золотий Інтернаціонал. Позичковий капітал міцно прикріпив свою кровоносну воронку абсолютно скрізь. Як лапи анемони, великий позичковий капітал обійняв усі держави, усі народи світу.

Державні позики, державні облігації, залізничні облігації, військові облігації, іпотеки, зобов'язання під заставу облігацій — одним словом, позичкові інструменти всіх видів певним чином оповили все наше економічне життя, так що відтепер усі народи світу безпорадно звиваються в золотих павутинах. Заради принципу відсотка, дотримуючись абсолютно божевільної політичної ілюзії, що будь-який вид володіння несе право на заробіток, ми підкорилися рабству відсотків на гроші. Не можна навести жодної реальної, обґрунтованої моральної причини, чому саме володіння грошима повинно давати право на постійні виплати відсотків.

Цей внутрішній опір відсоткам і доходам будь-якого виду без будь-якої продуктивної праці пронизує душевне життя всіх народів і часів. Але ніколи цей глибокий внутрішній опір владі грошей не був таким усвідомленим для народів, як у наш час.

Ніколи мамонізм не був так охоплений світом, щоб розпочати панування над світом. Ніколи ще він не ставив на свою службу всю ницість, жагу до влади, жагу до помсти, жадібність, заздрість і брехню так майстерно приховано, але водночас жорстоко нав'язливо, як зараз. Світова війна є по суті одним із найважливіших рішень в еволюційному процесі людства в боротьбі за те, чи має в майбутньому мамоністично-матеріалістичний світогляд чи соціалістично-аристократичний світогляд визначати долю...
світ.

卐 卐 卐 卐 卐

На перший погляд, мамоністична англо-американська коаліція, безсумнівно, спочатку перемогла. Як реакція на неї, на Сході виник більшовизм, і якщо хтось хоче побачити в більшовизмі велику ідею, то це, безсумнівно, позиція, діаметрально протилежна мамоністичному світогляду. Однак методи, які більшовизм намагається використовувати для цього, є невдалими методами лікування доктора Айзенбарта. Це спроба допомогти хворому від внутрішнього отруєння скальпелем, ампутувавши йому голову, руку та ноги.

Machine Translated by Google

Проти цього буйства більшовизму, проти цього безглуздого перевороту ми повинні запропонувати нову дієву ідею, яка з об'єднуючою силою об'єднає всі трудящі класи, щоб вигнати отруту, яка захворіла на світ.

Я бачу цей засіб у скасуванні рабства відсотків на гроші.

Є три фактори, які роблять відсотки на позичковий капітал очевидною справжньою та істинною причиною наших фінансових страждань.

По-перше, жахлива диспропорція позичкового капіталу з фіксованим відсотком, тобто капіталу, який зростає сам по собі без застосування творчої праці, і навіть зростає вічно.
У нас, у Німеччині, цей позичковий капітал вже досяг рівня, який ми не вважаємо надто високим, і становить 250 мільярдів. На відміну від цієї величезної суми, промисловий оборотний капітал усієї нашої німецької промисловості становить лише 11,8 мільярда. Крім того, є 3,5 мільярда капіталу 16 000 промислових товариств з обмеженою відповідальністю [GmbH], тож загалом ми маємо лише близько 15 мільярдів промислового капіталу для підрахунку. 20:1 – це перший фундаментальний висновок[3] .

Ця оцінка означає, що у фінансових проблемах найбільшої важливості всі заходи, пов'язані з позичковим капіталом, повинні виявитися у 20 разів ефективнішими, ніж заходи, спрямовані на великий промисловий капітал.

По-друге: відсоткові виплати за вищезгаданий позичковий капітал, оцінені в 250 мільярдів, що розглядаються в сукупності за всі часи, становлять близько 12,5 мільярдів щорічно. Для порівняння, загальна сума всіх промислових дивідендів, розподілених у 1916 році, у 1915 році становила близько одного мільярда марок. У попередні десятиліття ця цифра становила в середньому близько 600 мільйонів. За останні два роки війни [1914-1918] вона цілком могла значно зрости, але ще більший крах зафіксує у поточному році [1919].

Середня прибутковість усіх німецьких акціонерних корпорацій [AG] становила 8,21%; таким чином, лише приблизно на 3,5% вища за середню прибутковість позик з фіксованою процентною ставкою.

Отже, підсумовую, у майбутньому німецькому народу доведеться платити близько 12,5 мільярдів [щорічно] за різні вічні відсотки великого позичкового капіталу, тоді як дохід від промислового капіталу в рік найбільшого буму становив 1 мільярд, а в часи непорушного процвітання — лише 0,6 мільярда. Таким чином, ми знову бачимо тут пропорцію порядку величини від 20:1 до 12:1.

Третій і найнебезпечніший фактор — це величезне, незбагненне зростання великого позичкового капіталу за рахунок відсотків і відсотків на відсотки. Тут я маю трохи відхилитися від теми і сподіваюся, що за допомогою невеликого екскурсу у вищу математику зможу пояснити проблему. Спочатку кілька прикладів.

Чарівна історія винаходу гри в шахи добре відома. Багатий індійський цар Шихрам дарував винахіднику, як подяку за винахід королівської гри, виконання бажання. Бажанням мудреця було, щоб цар дав йому одне зернятко пшениці на першому полі шахової гри, два на другому, чотири на третьому, і таким чином завжди на кожному полі вдвічі більше, ніж на попередньому. Цар посміхнувся, здавалося б, скромному бажанню мудреця, і наказав принести мішок пшениці, щоб на кожен квадрат можна було розподілити зернятка пшениці. Як ми всі знаємо, виконання цього бажання було неможливим навіть для найбагатшого принца у світі. Усіх врожаїв світу за тисячу років не вистачило б, щоб заповнити 64 клітинки шахової дошки.

[3] Очевидно, що 17:1 є точнішим, але, можливо, Федер враховує ймовірність збільшення пропорції.

Machine Translated by Google

Ще один приклад: багато хто ще пам'ятає зі шкільних років тортури нарахування складних відсотків; як пенні, вкладені під час народження Христа, множаться при складних відсотках, подвоюючись кожні 15 років. Через 15 років після народження Христа пенні виросло до 2 пенні, у 30 році нашої ери – до 4 пенні, у 45 році нашої ери – до 8 пенні і так далі. Мало хто пам'ятає, яку цінність цей пенні представляв би сьогодні: обсяг золота, еквівалентний об'єму Землі, Сонця та всіх планет разом узятих, не був би достатнім для представлення вартості цього пенні, вкладеного при складних відсотках.

Третій приклад: статки Дому Ротшильдів, найстарішої міжнародної плутократії, сьогодні оцінюються приблизно в 40 мільярдів. Загальновідомо, що у Франкфурті близько 1800 року старий майер Амшель Ротшильд, не маючи власного багатства, вартого згадки, заклав основу для гігантського статку свого дому шляхом часткового резервування, що надавав мільйони, які граф Вільгельм I Гессенський довірив йому на зберігання.

Якби нарощування грошей за рахунок відсотків і відсотків на відсотки у Ротшильдів відбувалося лише зі скромною швидкістю, рівною пенні, крива не піднімалася б так круто, як зараз. Але якщо припустити, що сукупний статок Ротшильдів збільшувався лише зі швидкістю, рівною пенні, статки Ротшильдів у 1935 році становили б 80 мільярдів, у 1950 році — 160 мільярдів, у 1965 році — 320 мільярдів, і цим він уже значно перевищував би загальне національне багатство Німеччини.

З цих трьох прикладів можна вивести математичний закон. Крива, що відображає зростання статків Ротшильдів, крива, яку можна вивести з кількості зерен пшениці для шахової дошки, і число, на яке множиться пенні.

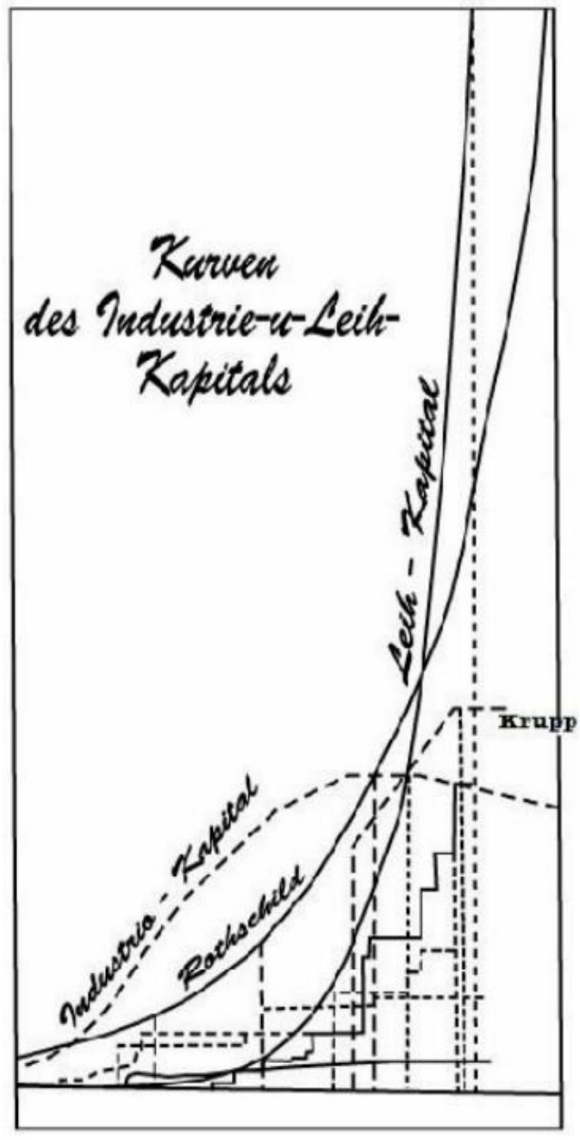

дає складні відсотки, є простими математичними кривими. Усі ці криві мають той самий характер. Після початкового помірного та поступового збільшення крива стає дедалі крутішою і незабаром практично наближається до дотичної до нескінченності.

Однак крива зростання промислового капіталу розвивається зовсім інакше.
Так само, виникши здебільшого з невеликих початків, незабаром спостерігається сильна ескалація кривих, аж до певного насичення капіталу.
Потім криві стають більш пологими, а в деяких галузях промисловості, можливо, навіть дещо знижуються, якщо нові винаходи призвели до знецінення існуючих фабрик, машин тощо. Я хотів би навести лише один приклад – розвиток заводу Круппа. У 1826 році старий Крупп помер майже без активів. У 1855 році Альфред Крупп отримав своє перше замовлення на 36 гармат від імені єгипетського уряду.
У 1873 році на заводі Krupp вже було зайнято 12 000 робітників. У 1903 році фрау Берта Крупп продала весь завод і майно Альфреду Круппу.

Machine Translated by Google

акціонерне товариство за 160 мільйонів. Сьогодні загальна вартість акціонерного капіталу становить 250 мільйонів. Що означає для нас, німців, ім'я Крупп? Вершина нашого промислового розвитку. Перший у світі виробник [сталевих] гармат. Величезний внесок у найнаполегливішу, найцілеспрямованішу, найінтенсивнішу продуктивність. Для сотень тисяч наших товаришів починання Круппа означало хліб і роботу. Для нашої нації – зброю та оборону – і все ж це карлик порівняно з мільярдами Ротшильдів. Яке значення має зростання статків Круппа протягом століття порівняно зі зростанням статків Ротшильдів шляхом легкого та нескінченного нарощування від відсотків і відсотків на відсотки?

Дві криві, намальовані жирними лініями, представляють відсотки по позиках, і справді верхня крива показує розвиток статків Ротшильдів, а нижня крива, спочатку плоска, а потім швидко зростаюча, показує в дуже загальному вигляді характерний розвиток усіх таких кривих, за яких невелике просування по горизонтальній осі може призвести до подвоєння вартості по вертикальній осі. Штрихована лінія показує криву розвитку нашої промисловості загалом протягом останніх 40-50 років. Різноманітні штриховані тонкі лінії показують розвиток кількох випадково вибраних великих промислових підприємств, з яких випливає загальний характер штрихованої кривої промислового капіталу.

Слід чітко зазначити, що криві позичкового капіталу зображені сильно стиснутими. Так, наприклад, криву статків Ротшильдів потрібно встановити у 80 разів вище, ніж криву Круппа. Мета показу кривих, звичайно, полягає лише в тому, щоб продемонструвати принципово різний характер двох типів капіталу. Криві позичкового капіталу спочатку демонструють досить поступовий зростаючий розвиток; потім розвиток йде швидшими темпами, поки, стаючи все більш диким і тягнучи за собою все, він не піднімається далеко за межі людських уявлень і не прагне до нескінченності.

Крива промислового капіталу, навпаки, залишається в межах скінченності! Якими б сильними не були розбіжності, які може показати детальний слід, загалом фундаментальний характер промислового розвитку завжди буде таким, що після сильного початкового розвитку настає певний період зрілості, насичення, після якого рано чи пізно настає спад.

卐卐卐卐卐

Ніщо так чітко не показує нам глибоку суттєву різницю між позичковим капіталом і промисловим капіталом. Ніщо не може чіткіше прояснити для нас різницю між руйнівним впливом позичкового капіталу та прибутками (дивідендами) від ділового капіталу, вкладеного та ризикованого у великих промислових підприємствах, ніж це порівняння.

Неможливо достатньо підкреслити, що саме визнання математичних законів, яким слідують позичковий та промисловий капітали, показує нам чіткий шлях, куди слід застосувати важіль для виправлення нашої зруйнованої фінансової економіки. Ми чітко усвідомлюємо, що не капіталістичний економічний порядок, не капітал сам по собі і як такий, є бичем людства. Ненаситна потреба великого позичкового капіталу в відсотках є прокляттям усього працюючого людства!

Капітал має бути! Праця має бути! Сама праця мало що може зробити. Сам капітал нічого не може зробити!

Капітал без праці може бути лише безплідним! Тому найважливіша вимога, найблагородніше завдання революції, найрозумніший сенс світової революції — це скасування рабства відсотків на гроші.

Дім Ротшильдів сьогодні оцінюється в 40 мільярдів. Мільярдери американських вищих фінансів, містери Кан, Леб, Шифф, Шпаєр, Морган, Вандербільт та Астор, оцінюються разом.

Machine Translated by Google

щонайменше 60-70 мільярдів. За процентної ставки лише 5% це означає дохід для цих восьми сімей у розмірі 5-6 мільярдів, що, згідно з дослідженнями Карла Гельферіха, становить приблизно 75% річного доходу, який мали всі платники податків у Пруссії у 1912 році. (На той час було близько 21 000 000 платників податків, 75% з яких становило б близько 15 000 000. На кожного платника податків припадає в середньому 1,56 родича; отже, 23 мільйони родичів.)

Таким чином, близько 38 000 000 німців змушені жити на річний дохід вищезгаданих мільярдерів. Звичайно, американські мільярдери не є чистими позичковими капіталістами в тому ж сенсі, як Дім Ротшильдів тощо. Мені зовсім не хочеться сперечатися про те, чи справді американські мільярдери є «мільйонерами на 100 мільйонів доларів» чи «мільйонерами на 1000 мільйонів доларів».
мільярдерів-мільйонників»; у першому випадку довелося б врахувати лише один-два десятки додаткових Крезів. Або ж просто приймiть «300» Ратенау; тоді наш перелік, безумовно, буде в порядку. Тут не важливо називати точну цифру, але визнане співвідношення 300 до 38 000 000 відкриває нам очі на жорстоке панування міжнародного позичкового капіталу.

Тож скиньмо ці жахливі кайдани, які можуть лише задушити будь-яку енергійну працю; відіб'ємо у грошей силу приносити відсотки, і знову приносити відсотки, доки все людство не стане повністю зобов'язаним сплачувати відсотки міжнародному позичковому капіталу.

Таким чином, саме ці три пункти вперше пояснюють нам, де саме знаходиться важіль
може бути ефективно застосований для полегшення наших внутрішніх фінансових труднощів.

З іншого боку, ми визнаємо, що наступ усього соціалістичного світу ідей на промисловий капітал був абсолютно невдалим, оскільки навіть запланована повна регуляція або соціалізація всього підприємницького прибутку – за умови неослабленої економіки –
дало б сміховинно мізерну суму порівняно з величезним фінансовим тягарем бюджетів нашого Рейху та нашої держави.

Скасуванням рабства відсотків на гроші можна позбутися всієї фінансової недуги одним ударом. Ми одразу ж відчуваємо твердий ґрунт під ногами; нам одразу ж має стати зрозуміло і стане зрозуміло, що ми лише самі себе обдурили найгротескнішим чином цією жалюгідною економікою облігацій.

Бо що ж таке позичковий капітал, як не борги? Позичковий капітал — це борги! Це не можна повторювати достатньо часто. Що це за безумство, коли німецький народ у своїй сукупності позичив 150 мільярдів на свою війну? Коли він навіть пообіцяв собі за це 7,5 мільярдів відсотків, а тепер почувається поставленим у незручне становище, неминуче з самого початку, намагаючись стягнути ці 7,5 мільярда з себе у формі цілком фантастичних податків?

卐卐卐卐卐

Трагедія в цьому самообмані полягає не стільки в дурості всієї цієї економіки військових облігацій, яку ми завжди використовували набагато краще, ніж решта світу, скільки в тому, що лише відносно невелика кількість великих капіталістів отримує від неї величезну вигоду, тоді як весь трудящий народ, включаючи середніх і дрібних капіталістів, а також бізнес, торгівлю та промисловість, повинен платити відсотки. І тут виявляється політична сторона всієї ідеї. Тут вони можуть усвідомити, що насправді великий позичковий капітал, і тільки він [тобто не промисловий капітал], є прокляттям усього трудящого людства. Можна крутити цю річ як завгодно, але завжди маса всіх працьовитих людей повинна зрештою нести витрати на виплату відсотків за позичковий капітал. Середні та дрібні капіталісти не мають чим показати свої чудові виплати відсотків; не можуть мати чого показати, на суми...

Machine Translated by Google

відсотки мають бути повністю оподатковані. Чи то у формі прямих податків, чи то опосередковано у вигляді непрямих податків, гербових зборів, тарифів чи інших обтяжень для торгівлі, працьовитий народ завжди є лохом , а великий капітал – бенефіціаром. Зараз досить вражає, як соціалістичний світ ідей Маркса та Енгельса...

Зараз досить вражає, як соціалістичний світ ідей Маркса та Енгельса, від «Маніфесту Комуністичної партії» до Ерфуртської програми (особливо Каутського), і навіть нинішні соціалістичні лідери, щадять інтереси позичкового капіталу, ніби за наказом. Святість відсотка — табу; відсотки — це святая святих; ніхто ще не наважився поставити їх під сумнів. У той час як власність, дворянство, безпека особи та майна, закони корони, привілеї та релігійні переконання, честь офіцерів, батьківщина та свобода більш-менш поза законом, відсотки — це свято та недоторканність. Конфіскація багатства та соціалізація, отже, відверті порушення закону, які лише трохи прикрашені, оскільки вони скоєні нібито в ім'я сукупності індивідів, є порядком денним: все це дозволено, але відсотки, відсотки — це noli me tangere, «не чіпай мене».

Виплата відсотків за боргом Рейху – це альфа і омега державного бюджету. Її гігантська вага тягне державний корабель у прірву, і все ж... це все велика афера... жахливий самообман, який плекається а лише й виключно на благо великих грошових держав.

Тут я хотів би коротко торкнутися заперечень, що стосуються пенсіонерів з малим рівнем доходу, які будуть обговорені пізніше, щоб не зациклюватися на них. При розгляді дуже важливих питань вони не враховуються, але само собою зрозуміло, що ці компенсації будуть забезпечені шляхом найширшого розширення послуг соціального забезпечення.

Шахрайство, сказав я! Шахрайство з відсотками! Сильне слово. Але якщо це слово й має виправдання, яке під час війни було, мабуть, найбільш вживаним словом на полі бою та вдома, то воно має найбільше виправдання стосовно шахрайства з відсотками.

А як щодо військових облігацій? Перші 5 мільярдів Рейх витягнув з кишень народу заощадження, які насправді існували. Гроші знову повернулися. Потім з'явився новий кредит, щоб знову висмоктати гроші, а разом з ними й останні залишки заощаджень. І знову прийшов насос і висмоктав мільярди, і знову вони знову відпливали, поки, весело, після дев'яти повторень цієї чарівної гри, Рейх не набрав 100 мільярдів боргів.

Натомість люди, звичайно, тримали в руках 100 мільярдів у дрібно надрукованому папері – спочатку ми уявляли, що стали набагато багатшими, – але потім з'являється держава і каже: «Мені загрожує банкрутство».

Так, але чому? – Я сам точно не можу збанкрутувати, навіть якщо час від часу діставатиму стомарекову купюру з правої верхньої кишені та кластиму її в ліву. Звичайно, було б найбільшою дурістю з усіх, якби ми продовжували дурість нашої економіки військових облігацій, оголошуючи банкрутство .

Позбавмо рабства відсотків на гроші! Оголосимо сертифікати військових облігацій законним платіжним засобом зі скасованими відсотками, і кошмар державного банкрутства розтане перед нами, як березневий сніг під сонцем.

4 Федер розглядає тут німецьку націю як єдине ціле, а не просто сукупність окремих осіб: гроші, які були перераховані від одних німців іншим німцям, залишаються в межах німецької нації, а це означає, що німецький уряд має право коригувати розподіл, можливо, на шкоду деяким особам, але на благо нації в цілому.

Machine Translated by Google

Мені кажуть: скасування відсоткових виплат – це замасковане державне банкрутство.
Ні, це неправда! – Привид державного банкрутства насправді лише казка та страшило, вигадане мамоністськими силами.

Книга Франца Рера «Що кожен повинен знати про державне банкрутство» повністю застрягла в мамоністському способі мислення.
Хоча автор загалом досить чітко визнає економічні проблеми, які загрожують нам через соціалізацію, і хоча він рішуче та правильно радить, що зрештою лише перебудова нашої економіки може нас врятувати, він не може звільнитися від забобонної віри у святість інтересу, і тому зображує державне банкрутство цілком узгоджено з інтересами мамонізму як абсолютно жахливу катастрофу.

Цікаво відзначити, що Рер, незважаючи на кращі історичні знання, не може звільнитися від мамоністичного погляду та у своєму заключному слові зазначає: «Якщо руйнівної економічної катастрофи не уникнути, ніхто від неї не постраждає», тоді як на сторінці 81 він визнає, що наслідки нецільового управління державними фінансами були частково усунені дуже швидко, а на сторінці 68 він каже, що в будь-якому разі не повинно бути жодних сумнівів, що Росія (у минулому столітті) подолала ці валютні кризи без тривалих проблем. На сторінці 76 він каже, досліджуючи наслідки державних банкрутств, що хоча, звичайно, виникли глибокі економічні проблеми тощо, загалом це не призвело ні до руйнування держави, ні до її економічної могутності. Навпаки, швидке відродження національної економіки та відновлення державних фінансів спостерігалися досить часто. Коли автор потім продовжує ще три рядки, кажучи, що державне банкрутство абсолютно означає економічну катастрофу та спричиняє безкінечні страждання; я шкодую, що не можу дотримуватися цієї логіки.

Але повернемося до нашого конкретного випадку! Що було б чесніше? Говорити по-фарисейськи про непорушність військових облігацій, одночасно гноблячи народ жахливим податковим тягарем? Або, якби міністр фінансів мав сміливість відкрито звернутися до народу та заявити: «Я не можу здійснювати виплати відсотків за військовими облігаціями, або я можу це зробити, лише якщо зберу з вас точно таку ж суму податків... Але тоді, під час війни, мені конче потрібні були гроші; нічого розумнішого (див. Англію) мені не спало на думку, і тому я зробив аферу з високодохідними військовими облігаціями. Ви повинні вибачити мене, любі люди; зрештою, все це було для вас, але якщо ми більше не хочемо грати в хованки... Я, держава, більше не платитиму відсотків, а вам, платнику податків, не потрібно платити податки, щоб покрити ці відсоткові платежі... Це значно спрощує наші операції; ми уникаємо величезної податкової бюрократії, а також величезної бюрократії зі сплати відсотків, таким чином зберігаючи величезну кількість грошей та робочого потенціалу».

Я довго зволікав з викриттям цього шахрайства, але вважаю його абсолютно фундаментальним тут ні в якому разі не можна втрачати з поля зору загальну картину.

卐卐卐卐卐

Згідно з баварськими податковими деклараціями, коло людей, які постраждають — скажімо, саме ті, хто, згідно зі своїми податковими деклараціями, отримав понад 30 000 марок у вигляді відсотків, — становить 822 особи, що становить лише 0,4% від тих, хто зобов'язаний сплачувати податки (Bayr. St-Z. 1913) у всій Німеччині, отже, приблизно 10 000. (Верхні 10 000!)

Давайте зараз якомога коротше прояснимо для себе найважливіші аспекти цієї революційної вимоги, і, власне, розглянемо ці питання спочатку з нашої національної точки зору.

Machine Translated by Google

Для цього спочатку потрібно чітко поглянути на нашу нинішню ситуацію. Державний секретар Ойген Шиффер у своїй великій промові в Берлінській торговельній палаті заявив, що це «неможливо ігнорувати». Це лише частково правильно. Можна ігнорувати величезну заборгованість нашої національної економіки та безпрецедентну девальвацію нашої валюти — коротше кажучи, той факт, що ми за одну ніч перетворилися на збіднілий народ.

Однак, тягарі, які накладаються на нас мирним договором, не можна ігнорувати. Існуючі на даний момент боргові сертифікати, як ми бачили, становлять близько 250 мільярдів. Припустимо спочатку, що Антанта накладе на нас додаткові 50 мільярдів у вигляді воєнних репарацій у тій чи іншій формі: це складає загалом близько 300 мільярдів боргу.

Хоч би як сильно це обмежувало вузькі рамки цього трактату, все ж таки слід сказати кілька слів про величину німецького національного багатства. Дослідження Гельферріха та Штайнманн-Бухера оцінюють німецьке національне багатство приблизно в 350 мільярдів. Можна надати лише дуже обмежену цінність таким висновкам, як би ретельно вони не були отримані. Вони справедливі лише для періодів безперешкодної економічної діяльності. Але вони також досить оманливі, оскільки включають державну та муніципальну власність, наприклад, також ремонт доріг, модифікації водних шляхів тощо. Зрозуміло, що хоча виробництво таких робіт могло коштувати величезних грошей, вони, строго кажучи, не мають внутрішньої цінності. Кращим мірилом національного багатства є так зване оподатковуване багатство, яке випливає з податкових декларацій щодо внеску на оборону або податку на багатство воєнного часу. Загальна сума становить 192 мільярди, що значно менше, ніж цифра Гельферіха. Однак, згідно з досвідом, до цієї суми можна додати близько 10% для невеликих статків, що юридично не оподатковуються, та приблизно таку ж суму для «тихих резервів » .5

У будь-якому разі, мені здається надмірно оптимістичним говорити про національне багатство понад 250 мільярдів. Але навіть це число має лише дуже обмежене значення. Найправильніше було б повністю відмовитися від ідеї національного багатства, яке взагалі можна осягнути чисельно, і дійти до визнання того, що національне багатство знаходить свій вираз виключно в розумовому та фізичному трудовому потенціалі всієї нації, і таким чином належить до порядків величини, які не мають жодного стосунку до вужчого поняття капіталу. Дійсно, ми повинні бачити ще одне джерело національного багатства в наявності мінеральних ресурсів, багатств лісу та родючого ґрунту, але ці речі також не можна осягнути чисельно, оскільки їхня вартість коливається від нуля до нескінченності, залежно від того, чи мінеральні ресурси залишаються невикористаними, чи, згідно з геологічним звітом, їх можна обчислити мільярдами тонн вугілля та...

так далі.

Не забуваймо, що Німеччина справді бідна країна. Вона майже не має монополій. За багатством мінеральних ресурсів вона значно відстає від більшості своїх сусідів, не кажучи вже про неперевершені мінеральні ресурси Китайської, Індійської та Американської імперій. За родючістю ґрунту вона значно поступається благословенним полям російського чорнозему та легкопродуктивним просторам тропічних і субтропічних земель. Тому зрештою у нас завжди є лише потенціал і воля нашого народу до праці, а також наявність достатньої кількості роботи, і ми повинні чітко розуміти, що за такого стану речей не може бути й мови про забезпечені борги, про забезпечення наших боргових інструментів...

5 «Тихі резерви» є результатом недооцінки позитивних значень та переоцінки негативних значень у бухгалтерському обліку, тому щоб створити видимість найнижчого можливого чистого капіталу.

Machine Translated by Google

Чи то військові облігації з відсотками, чи то безвідсоткові банкноти Рейху, за ними стоїть лише й виключно податковий потенціал усього народу – а що таке податковий потенціал, як не функція робочої сили всього працездатного населення?

卐卐卐卐卐

Тепер ми повинні прояснити для себе ще один важливий комплекс питань, і, звичайно, основні статті наших державних джерел доходів і витрат. Існує разючий контраст між широким простором, який турбота про заробляння грошей займає в нашому приватному житті, і увагою, яку ми приділяємо важливим питанням управління державними фінансами, і все ж між індивідуальною економікою та національною економікою немає жодної суттєвої різниці.

Основними статтями державних доходів є: по-перше, чистий прибуток поштових відділень та залізниць; по-друге, прибутки шахт, лісових управлінь та інших державних підприємств; по-третє, мита та непрямі податки; по-четверте, прямі податки.

Щоб не сприяти суто теоретичним дискусіям з таких надзвичайно практичних питань, я хочу пояснити окремі статті з державного бюджету Баварії на 1911 рік за їх порядком величини. Пошта, телеграф та залізниці принесли 120 мільйонів; ліси, шахти тощо – близько 40 мільйонів; непрямі податки – 53 мільйони; прямі податки – 60 мільйонів. Додаткові 67 мільйонів надійшли від гербового збору, зборів, податків на спадщину, земельних податків, переказів доходів від Рейху тощо.

А як щодо витрат? Тут ми знаходимо, насамперед, виплати відсотків за державний борг, включаючи борги залізниці – 85 мільйонів. На королівський дім – 5 мільйонів; на здійснення правосуддя – 27 мільйонів; на внутрішнє управління – 40 мільйонів; на церкви та школи – 51 мільйон; на фінансове управління – 13 мільйонів; на витрати, пов’язані з імперськими потребами – 50 мільйонів; на пенсії – 36 мільйонів. Різні витрати – 5 мільйонів. Тоді, у цей щасливий для баварських фінансів рік, річний бюджет мав профіцит доходів у розмірі 27 мільйонів.

Однак у рамках наших роздумів нас стосуються лише ті витрати, яких можна уникнути шляхом скасування процентного рабства. Тут на першому місці, природно, стоїть виплата відсотків за державний борг – 85 мільйонів марок; додайте до цього більшу частину наших платежів на фінансове управління – близько 10 мільйонів; крім того, значна частина платежів на цілі, пов'язані з Рейхом, додамо до них половину, 25 мільйонів, і, нарешті, 5 мільйонів платежів для королівського дому, які тепер зникли: загалом 125 мільйонів.

Зникнення цих записів означає можливість відмови від стягнення всіх прямих і непрямих податків, які, як ми бачили, принесли 53 мільйони та 60 мільйонів марок, загалом 113 мільйонів марок!

Ми зовсім не дотримуємося думки, що слід повністю скасувати прямі та непрямі податки; безперечно, в розумних межах вони служать, з одного боку, для навчання, з іншого боку, для регулювання. Звичайно, цілком правильно та справедливо, щоб прибутки від власності, що знаходиться у вільній та бездоганній власності, залишалися обкладеними помірним, поступовим податком, оскільки держава, звичайно, також повинна підтримувати надійне право власності за допомогою своїх поліцейських органів. Здається таким же доцільним, щоб торгівля та промисловість були зобов'язані робити податкові внески, що відповідають їхньому прибутку від роботи, оскільки держава також повинна піклуватися про підтримку та розвиток громадських шляхів торгівлі для них. Відповідний мінімальний подушний податок для кожного громадянина, який має право голосу, також є...

Machine Translated by Google

вимога справедливості, оскільки турбота про безпеку особи та її майна також вимагається від держави.

У сфері непрямих податків значне розширення всіх чистих податків на розкіш має регулюючий ефект у найкращому сенсі, тоді як усі прості продукти харчування та предмети першої необхідності народу повинні бути звільнені від податків!

Результат такої податкової політики не так сильно проявлявся б у високих доходах, про які не може бути й мови, оскільки для переважної маси населення оподаткування має бути не реальним тягарем, а лише нагадуванням про те, що людина є не лише індивідуальною сутністю, а й громадянином держави, і що, окрім громадянських прав, вона також має громадянські обов'язки.

Податкові надходження повинні бути менш необхідними для погашення боргів державних підприємств, чистого прибутку яких, як ми бачили, достатньо для покриття звичайних витрат держави на школи, університети, правосуддя, внутрішнє управління тощо. Податкові надходження повинні використовуватися для просування спеціальних культурних завдань держави, для яких достатніх ресурсів ніколи не було в рамках звичайного державного бюджету. Тут я маю на увазі, перш за все, дитячі будинки, інститути для сліпих та калік, центри денного догляду, догляд за вагітними жінками, боротьбу з туберкульозом, алкоголізмом та венеричними захворюваннями, а також будівництво міст-садів та поселень, особливо для розміщення та гуманного догляду за нашими інвалідами війни.

卐卐卐卐卐

Наш погляд розширюється. Ми бачимо ціли ну. Чи може скасування процентного рабства означати скасування всіх податків? Це означало б, що якби ми вийшли з цієї гігантської боротьби народом-переможцем. Як би там не було, не будемо святкувати надто рано; тягарі, накладені на нас нашими ворогами, гарантують, що ми цього не зробимо. Але в будь-якому разі ми бачимо ціли ну, виходячи з досить простого прикладу нашого баварського державного бюджету, який ми щойно використали...

Загалом ми знаходимо досить схожі відносини в інших німецьких федеральних землях, і не буде перебільшенням сказати, що з надлишків державних підприємств, залізниць, поштових відділень, телеграфів, лісів, шахт тощо можна було б без труднощів покрити всі державні витрати на все правосуддя, на все внутрішнє управління, включаючи державні будівельні проекти, всі витрати на школи та університети, а також на культурні цілі. Таким чином, цілком ідеальний стан.

Чому це не так? Відсотки підкралися. Через сплату відсотків продукти харчування населення стають дорожчими; через відсотки цукор і сіль, пиво і вино, сірники і тютюн, а також безліч інших предметів першої необхідності оподатковуються непрямими податками.
Через відсотки необхідно підвищувати прямі податки, які поділяються на земельні податки, що передаються у формі вищих цін на зерно, податки на житло, що підвищують орендну плату, та податки на бізнес, що...
обтяжують продуктивну працю податками на прибуток, які неминуче знижують рівень життя державних службовців та людей з фіксованою зарплатою, і, нарешті, в самому кінці, скромний у даванні, але ненаситний у прийнятті, позичковий капітал сплачує податки на дивіденди від капіталу. Згідно з податковими деклараціями за 1911 рік, з 253 мільйонів дивідендів від капіталу, отриманих у Баварії, всі 8,1 мільйона були сплачені у вигляді державних податків.

Ми бачили, що всі дивіденди на капітал, всі відсотки на капітал, зрештою, повинні бути отримані завдяки праці всього народу. Ми бачили, що виплата відсотків за державними боргами

Machine Translated by Google

становить найбільшу статтю в нашому державному бюджеті, і ми бачили, що ті, хто зобов'язаний сплачувати податки на відсоткові платежі, роблять лише надзвичайно обмежений внесок до державних доходів.

Щодо відносної величини, капіталіст сплатив 8 мільйонів із загальної суми 60 мільйонів прямих податків, що становить лише від восьмої до шостої частини прямих державних податків, сплачених у Баварії у 1911 році. Однак прямі податки становлять лише близько п'ятої частини загальних державних доходів. Таким чином, позичковий капітал становить лише близько тридцятої до сорок восьмої частки загальних потреб держави.

Не слід заперечувати, що податкове законодавство під час війни, особливо в останні роки, вдавалося до сильнішого податку на дивіденди з капіталу, але сильніше непряме оподаткування більш-менш йшло в ногу з цим, так що відносний розмір майже не змінився.

Картина стає жахливою, якщо розглянути бюджет Рейху. Тут самі пропорції вже набагато менш сприятливі. Рейх не має тих самих джерел оподаткування, що й окремі федеральні землі. Прямі податки зарезервовані для федеральних земель; підприємства Рейху обмежуються поштою та залізницею Рейху (зауважте, що це не включає прусські державні залізниці), і, отже, залишаються лише мита та непрямі податки.

Джерела доходів Рейху (див. Статистичний щорічник Німецького Рейху за 1917 та 1918 роки) у 1915 році становили 1 мільярд непрямих податків, 0,8 мільярда спеціальних доходів (воєнні внески, навчальні збори) тощо. Тут також та сама картина. Більше третини, а саме 1,3 мільярда, вже у 1915 році було витрачено на сплату відсотків за боргом Рейху. Тут також знову просунувся позичковий капітал. Тут також для його задоволення потрібні всі прямі податки. Цукор сплачує 163 мільйони, сіль 61 мільйон, пиво 128 мільйонів, тютюн, шнапс, ігристе вино, лампове паливо, сірники, гральні карти та безліч інших товарів довелося оподаткувати, щоб зібрати мільярд марок, які потім повністю потрапляють до кишень капіталістів.

Сьогодні, як сплачувати відсотки за боргом Рейху, є загадкою. Тільки відсоткові платежі поглинають 8 мільярдів [щорічно], виходячи зі 100 мільярдів військових облігацій плюс інші військові кредити. Доходи від пошти та залізниці навряд чи можна ще більше збільшити. Подальше збільшення мита навряд чи буде терпітися; тому, ймовірно, залишається лише п'яти- чи десятикратне збільшення непрямих податків — неможливе! — або чітке розуміння того, що тільки і виключно скасування рабства відсотків на гроші може принести нам спасіння. Величезний самообман — ось чим була вся економіка військових облігацій. Німецька нація позичила в себе сто мільярдів на свою війну. За це вона пообіцяла собі 5 мільярдів відсотків; тому вона повинна сплатити 5 мільярдів податків. Вся вигода йде великому капіталісту, який отримує стільки дивідендів з капіталу, що він ніяк не може їх використати, і все ж лише досить скромний відсоток забирається через податок на дивіденди з капіталу, як ми бачили.

卐卐卐卐卐

Сподіваюся, що основними напрямками моєї презентації я вже розвіяв людськи зрозумілий жах, який можуть відчувати багато читачів, що вони зрештою втратять процентний дохід від своїх гарненьких сертифікатів. Дозвольте мені дуже коротко продемонструвати на одному прикладі, що вся процентна економіка — це великий самообман, і разом з цим я хочу розглянути верхній рівень солідного доходу середнього класу.

Припустимо, що голова домогосподарства має дохід від праці у розмірі 10 000 марок, а також ще 5000 марок від дивідендів на капітал. Спочатку близько 1500 марок з цієї суми буде сплачено у вигляді прямих податків; потім щонайменше 1000-1200 марок у вигляді високої орендної плати буде сплачено.

Machine Translated by Google

відібрані заради вічних відсотків. Ще 1000 марок, ймовірно, буде вичерпано у вигляді непрямих податків для сім'ї з п'яти чи шести осіб, і вже зараз усвідомлюється, що від чудових капітальних дивідендів, якими користувалися дрібні та середні капіталісти за щасливих податкових ставок попередніх років, не так багато залишилося. Дійсно, вже сьогодні не може бути й мови про «надлишок»; навпаки, якщо сьогодні самостійно дослідити нинішні фантастичні податкові пропозиції, то, ймовірно, буде оподатковано значно більше доходів від праці.

Звичайно, ситуація видається зовсім іншою для великого капіталіста, який, скажімо, збирає лише 1 мільйон дивідендів з капіталу. (Таких людей у сучасній Німеччині досить багато.) З податку на дивіденди з капіталу ця щасливчиця сплачує щонайбільше 50-60 тисяч марок. З непрямих податків вона також сплачує не більше, ніж батько сім'ї з попереднього прикладу. Зрештою, у своєму бюджеті він все ще може цілком комфортно жити з 40-50 тисячами марок, навіть у нинішню дорогу епоху. Якщо у нього залишиться приблизно гарних 900 000 марок готівкою, то за це з 5% відсотками за позиками він отримає ще 45 000 марок наступного року, і це, за законом, за рахунок працюючого населення.

Дрібний пенсіонер, який живе лише на свої відсотки, безсумнівно, постраждає. Якщо він може працювати, то, звичайно, повинен вирішити заробляти на життя. Завдяки цьому він опиняється в набагато кращому становищі, ніж мільйони його товаришів по народу, які не мають нічого, окрім фізичного чи розумового працездатного потенціалу. Якщо він цього не хоче, то йому доведеться поглинати своє багатство. Зрештою, у нього є 20 років, щоб знову і знову його поглинати, якщо він продовжуватиме споживати річну суму, яку він отримував під 5% річних. Для осіб, які не можуть працювати або ослаблені хворобою чи віком, очевидно, необхідно забезпечити відповідні засоби до існування шляхом розвитку соціального забезпечення для всіх верств населення.

Я уявляю собі соціальний добробут наступним чином:

Припустимо, що літня пані, вдова, яка досі мусила жити на відсотки від капітальних вкладень у розмірі 60 000 марок, через юридично проголошене скасування процентного рабства позбавляється свого джерела доходу. Тут, завдяки найширшому розширенню пенсійної системи, вищезгаданій особі буде надана можливість отримувати пенсію, що відповідає її капіталу, завдяки чому річна пенсія може бути навіть збільшена відносно попереднього процентного доходу, щоб також надати певну компенсацію за зменшення вартості грошей навіть цьому колу людей. Так, наприклад, в обмін на передані 60 000 марок у боргових інструментах Рейху, держав або в покритих облігаціях може бути надана річна довічна пенсія у розмірі 4000 марок. Якщо у вдови є діти і вона хоче заповітувати їм частину багатства, тоді їй можна дозволити перетворити на пенсію лише 40 000 марок, а решту 20 000 залишити дітям. З 40 000 марок, залежно від віку особи, яка претендує на пенсію, щорічно може виплачуватися до 1/12 отриманого капіталу. Крім того, слід також зазначити, що зі скасуванням гнітючих податків в результаті скасування процентного рабства вартість життя вдови значно знизиться.

Детальний розгляд особистих інтересів кожного прошарку населення значно перевищує рамки цього есе. Така революційна вимога не може стосуватися особистих інтересів; проте, коли ідея набуде чинності, можна буде побачити, що корисні для здоров'я наслідки зрештою принесуть користь кожній людині.

Саме через вже виділену вище проблему, як досягти звільнення від відсотків за військовими облігаціями, я вже намагався пояснити, що дрібні капіталісти — під якими я маю на увазі всі сотні тисяч, яких залучила гіперамериканська реклама,

Machine Translated by Google

кампанію за спрямування своїх заощаджень на підписку на військові облігації — не лише не отримають жодної вигоди від відсотків, оскільки, звичайно, вони повинні самі платити за це за рахунок податків, але й, за умови податкового законодавства, розробленого для захисту великого капіталу, повинні підтримувати виплату відсотків за підписки на мільйонні марки.

Мені здається, що, окрім цих невідкладних міркувань, заклик до всіх заради благополуччя своїх дітей сам по собі повинен переконати стурбованого власника облігацій прийняти за цілком природну відмову від вічних відсотків за боргами Рейху. У такому разі, що насправді втрачає патріот, який віддав 10 000 марок своїй батьківщині у найскрутнішій ситуації, окрім лихварської вимоги отримати 50 000 марок відсотків протягом ста років, навіть не зменшуючи основної суми? Його діти та онуки мусять вічно працювати, аби лише сплатити всі відсотки.

卐卐卐卐卐

Питання повернення позичених сум можна вирішити різними способами. У своїх коротко викладених основних ідеях щодо цієї проблеми, які я подав уряду Народної Держави Баварія [під керівництвом Курта Айснера] 20 листопада минулого року [1918], я запропонував просто замінити виплату відсотків поверненням за ставкою 5% річних протягом 20 років. Я вважаю, що далі я можу навіть запропонувати набагато кращу пропозицію, яка завдяки своїй простоті, безумовно, заслуговує на перевагу: «Сертифікати військових облігацій після скасування відсотків будуть оголошені валютою». Це яйце Колумба. Перевага цього заходу полягає, по-перше, у тому, що ніхто насправді нічого від нього не відчуває. Сертифікати військових облігацій продовжують лежати в складах; але жодна молодь не отримує їх, так само як книгу, шафу чи якийсь інший корисний предмет, який хтось позичив би своєму другу.

Якщо комусь потрібні гроші, то він просто дістає військову облігацію та платить нею.
Зрештою, облігації війни мають таку ж красу та паперову вартість, як і наші інші банкноти в 10, 20, 100 та 1000 марок. Звичайно, не може бути й мови про те, що ринок буде переповнений готівкою під час такого плавного переходу від процентної економіки до безвідсоткової національної...
економіка. Усі сертифікати військових облігацій справді вже добре захищені та зберігаються в банківських сховищах або інших місцях, які люди вважають безпечними, таких як вовняна панчоха або купа гною. Дійсно, не можна заперечувати, що наші випущені паперові гроші, близько 40 мільярдів, також не перебувають в обігу, а здебільшого накопичуються у спосіб, описаний вище. Наша потреба у готівці в часи економічного буму до війни також становила лише близько 4-6 мільярдів, і немислимо, щоб нам сьогодні знадобилося більше ніж удвічі більше в умовах дедалі більш звичної безготівкової економіки[6] .

卐卐卐卐卐

Скасування відсотків має здійснюватися точно так само для всіх активів з фіксованою ставкою. Для цих активів, як і для активів, що приносять дивіденди, рекомендується спочатку запропоноване «погашення» у вигляді 20- або 25-річних річних пенсій, особливо для іпотечних кредитів.

Скасування процентного рабства для іпотечних кредитів безсумнівно означає вирішення житлової проблеми, звільнення від непомірної орендної плати. Зовсім не зрозуміло, чому власник

6 У наступному розділі Федер стверджує, що він вирішив, що простий дозвіл на використання сертифікатів військових облігацій як валюти не є найкраща ідея. Він пропонує натомість перетворити їх на банківські кредити.

Machine Translated by Google

чому іпотека повинна мати вічну вигоду від відсотків від суми позики, наданої один раз, чому їй має бути надано легкий і нескінченний приплив товарів, чому величезна маса людей, лише заради цього нездорового принципу відсотків, повинна платити високу орендну плату рік у рік. Нехай дуже коротко зазначиться, що само собою зрозуміло, що не може бути й мови про повне скасування орендної плати, оскільки, звичайно, управління та утримання будинків вимагає постійної праці та грошей. Таким чином, зниження орендної плати може відбутися лише остільки, оскільки воно є результатом самого по собі завдяки повному погашенню іпотеки.

Лише одне слід різко підкреслити: скасування рабства відсотка не має жодного стосунку до нашої сукупної праці, що створює вартість, оскільки жодним чином не перешкоджає підприємницькому духу, продуктивній праці, виробництву товарів, набуттю багатства. Навпаки, як ми бачили, весь трудящий народ звільняється від задушливого, непомірного, важкого тягаря; наше душевне життя очищається від п'янкої отрути.

卐卐卐卐卐

Ми можемо сказати, наскільки правильно було визнано плідність проблеми відсотків протягом історії, з того факту, що уми всіх віків і всіх народів були зайняті нею...

У різних уривках Старого Завіту, таких як Левит 25 та Повторення Закону 15, ми знаходимо положення про припинення нарахування відсотків у формі, що сьомий рік завжди має бути акцептацією або ювілеєм, у який усі борги народних товаришів мають бути списані.

Солон у 594 році до нашої ери скасував боргове рабство шляхом прийняття законодавства. Цей закон називався великою Сейсахтеєю (скидання тягарів).

У Стародавньому Римі закон «Гемії» 332 року до нашої ери різко забороняв римським громадянам стягувати будь-які відсотки.

За часів Юстиніана було запроваджено заборону на складні відсотки, згідно з якою не можна було вимагати жодних додаткових відсотків, коли прострочені відсотки накопичилися до рівня початково наданої позики суми.

Папа Лев I (Великий) у 443 році видав загальну заборону на отримання відсотків; до того часу лише духовенству було заборонено вимагати відсотки за позику. Заборона на відсотки тепер була частиною канонічного права, а також обов'язковою для мирян. Світське законодавство також поступово узгоджувалося з канонічними поглядами і навіть погрожувало покаранням за стягнення відсотків. Ми знаходимо це в поліцейських постановах Священної Римської імперії за 1500, 1530 та 1577 роки.

Звичайно, такі закони зараз зустрічали значний опір і часто обходили їх, і в цій досить короткій історичній ретроспективі можна лише згадати як дивовижний історичний факт, що хоча за канонічним правом XI–XVII століть стягнення відсотків було заборонено християнам, воно було дозволено євреям.

Було б надзвичайно цікаво дослідити в кожному випадку, які економічні пухлини призвели до цього потужного скидання тягарів. Було б особливо цінно побачити, які сили та сили знову і знову порушували заборони на відсотки.

У Середньовіччі з лихварами часто швидко розправлялися; фермери чи громадяни, яких виснажили, збиралися разом і забили спекулянтів до смерті. Сьогодні ми маємо

Machine Translated by Google

вступив у зовсім іншу фазу проблеми відсотків. Такі погроми найглибше засуджуються.

Також це вже не питання окремих локально обмежених симптомів хвороби, з якими можна було б боротися, видаляючи гнійну кишеню; те, що відбувається, є серйозним захворюванням для всього людства.

卐卐卐卐卐

Слід найрішучіше наголосити, що саме наша сучасна культура, саме інтернаціональність економічних відносин, роблять принцип відсотка таким убивчим.
Наведену вище історичну ретроспективу також не слід розглядати як аналогію з сучасними обставинами. Коли вавилоняни перемогли ассирійців, римляни — карфагенян, німці — римлян, тоді не було продовження рабства відсотків; не було міжнародних світових держав. Війни також фінансувалися не за рахунок позик, а за рахунок скарбів, накопичених під час мирного часу. Девід Юм дає дуже гарний огляд цього у своєму «Есе про державний кредит». Лише сучасна епоха з її безперервністю власності та міжнародним правом дозволяє позичковому капіталу зростати до нескінченності. Пені, яке було інвестовано під відсотки під час народження Христа, більше не існує, тому що з того часу всі права власності неодноразово мусили поступатися місцем насильству; навпаки, пенні, яке старий Ротшильд інвестував під відсотки, все ще існує і існуватиме, якщо існує міжнародне право, вічно.

Крім того, слід враховувати, що широкі простори Землі лише в сучасну епоху перейшли від натурального господарства до грошового. У цьому зв'язку особливо важливо, що лише в середині XIX століття були скасовані всі обмеження на нарахування відсотків, а також усі заборони на відсотки: так, Англія у 1854 році, Данія у 1856 році, Бельгія у 1865 році, Австрія у 1868 році.

Отже, сучасне уявлення про відсотки як невіддільні від володіння грошима не набагато старше півстоліття. Але саме це уявлення про відсотки вперше призвело до того, що гроші перетворилися на демонічну силу такого універсального примусу, який ми пізнали.

Початкова, а потім постійно зростаюча заборгованість держав перед капіталістами також датується лише серединою 19 століття. Лише з того часу ми бачимо, як держава деградувала від опікуна народної громади до опікуна капіталістичних інтересів. Цей розвиток досяг своєї кульмінації у військових облігаціях, які ми зустрічаємо в усіх країнах, які, як ми визнали, служать виключно мамоністським інтересам, які повинні бути увінчані гігантською кредитною спорудою світової позики.

卐卐卐卐卐

Ці короткі ретроспективи мають допомогти нам нарешті відійти від припущення, що позичковому капіталу має бути надана надземна сила вічно та нескінченно зростати з самого себе. Обдарований жахливою здатністю виснажуватися. Ми повинні відійти від уявлення, що позичковий капітал, не зазнавши впливу мирських вчинків та провин, повинен мати змогу сидіти на троні над хмарами, не зазнавши впливу швидкоплинності, не зазнавши впливу сил руйнування, не зазнавши впливу пострілів наших велетенських гармат. Бо навіть якщо будинки та хатини, залізниці та мости, зруйновані снарядами, перетворяться на пил та попіл, іпотеки все ще існуватимуть;

Machine Translated by Google

Залізничні облігації та державні боргові сертифікати таким чином не стираються. Якщо села та міста, цілі провінції стануть жертвами шаленого руйнування війни, який буде результат? Нові боргові сертифікати ось що це означає. З очима, що спалахують жадібністю, Золотий Інтернаціонал, що сидить на троні над хмарами, спостерігає за шаленим напливом людства. І невдовзі настане той час, коли все людство нарешті служитиме лише рабам-відсоткам мамонізму.

Ця ідея міжнародна; вона має звільнити весь світ. Слава нації, яка першою наважується на сміливий крок. Незабаром інші підуть за ним.

На питання, яке мені часто ставлять, чи взагалі ця ідея реалізується на національному рівні, я відповідайте «так». Ми маємо внутрішні борги.

Проти іноземних претензій щодо відсотків ми, природно, поки що безсилі; їх просто потрібно сплатити. Надмірний відтік капіталу має бути заблокований наскільки це можливо, але, як би законодавець не утримувався від розробки законів проти вбивств, ненавмисних убивств, шахрайства тощо, бо завжди знайдуться негідники, так само мало народ у своїй сукупності повинен утримуватися від кроку, визнаного необхідним для оздоровлення своїх державних фінансів, лише через те, що не найкращі елементи народу намагаються вивезти свою здобич у безпечне місце за межі країни. Якщо припустити, що сотні мільйонів, навіть мільярди у вигляді сертифікатів військових облігацій будуть витрачені за кордоном, то навіть це все одно не може бути суттєвим поштовхом для невдалого скасування процентного рабства; адже пропорційно, з понад 250 мільярдів марок у внутрішніх інвестиційних активах з фіксованим відсотком, значна більшість все ще має перебувати в країні.

Ще раз коротко підсумуємо. – Скасування рабства відсотків – це радикальний засіб для остаточного та постійного оздоровлення наших державних фінансів. – Скасування спільноти відсотків означає можливість відмови від гнітючих прямих та непрямих податків, оскільки державні підприємства, особливо після соціалізації подальших відповідних секторів (внутрішнє судноплавство, електроенергетика, повітряний рух тощо), забезпечать достатні надлишки до державної скарбниці для підтримки всіх соціальних та культурних завдань держави.

Окрім цих фінансових міркувань, скасування спільноти інтересів надасть продуктивній праці в усіх сферах діяльності пріоритет, якого вона заслуговує. Гроші знову повертаються до належної їм ролі, щоб бути слугами в потужному двигуні нашої національної економіки. Вони знову стануть тим, чим вони є, – ваучером на виконану працю, і таким чином розчищається шлях до вищої мети, до утримання від шаленої жаги до грошей нашого віку.

Ідея вказує на створення єдиного фронту всього працюючого населення: від незаможного робітника, який, як ми бачили, дуже важко обтяжений непрямими податками для задоволення позичкового капіталу, через увесь буржуазний клас державних службовців та працівників, фермерського та дрібнопромислового середнього класу, які відчувають на собі безжальний гнів грошей у формі жалюгідного житла, оренди сільськогосподарських угідь, банківських відсотків тощо, аж до провідних керівників, винахідників та директорів нашої великої промисловості, які всі більш-менш застрягли разом у кігтях великого позичкового капіталу, для яких першочерговим завданням життя завжди є робота заради пенсій, дивідендів та відсотків для грошових сил, що грають за лаштунками. Не менше до цієї групи належать і всі кола інтелігенції – художники, письменники, актори, вчені, а також інші незалежні фахівці.

Хоча великий позичковий капітал, як група фізичних осіб або як уособлення принципу відсотка, прагне свідомо чи інстинктивно приховати факт своєї безмежної жаги до контролю, і хоча вся наша правова традиція, заснована на римському праві, тобто на праві, що служить для захисту плутократії, дуже сильно наголошувала на захисті власності і тим самим пронизувала почуття справедливості нашого народу, скасування рабства відсотка на

Machine Translated by Google

Гроші мають прийти як єдиний вихід із загрозливого економічного поневолення всього світу Золотим Інтернаціоналом, як один із способів вигнати отруту мамонізму з його корупцією та забрудненням менталітету нашої епохи.

Конвертація військових облігацій у банківський кредит

Вимога в §1 щодо конвертації сертифікатів військових облігацій тощо в законний платіжний засіб неодноразово зустрічалася із запереченням, що це означатиме надмірне переповнення ринку валютою. Це заперечення саме по собі є досить помилковим. Інфляція відбувається через саму наявність військових облігацій.

Однак, правда, що, попри свою хибність, занепокоєння щодо фізичної присутності цих паперів, оголошених валютою, не зникає, і тому, незважаючи на свою нереалістичність, це занепокоєння може призвести до небажаних побічних ефектів, ніби насправді відбулася нова інфляція. Тому, вносячи зміни до § 1, ми вимагаємо, після законодавчого скасування обов'язку сплачувати відсотки, конвертації сертифікатів військових облігацій разом з іншими державними облігаціями [не у валюту, а] у банківські кредити.

Таке формулювання має велику перевагу в тому, що фізичне існування військових облігацій у вигляді паперу припинилося б; сертифікати військових облігацій доставлялися б до Рейхсбанку банками, банкірами, ощадними установами тощо та знищувалися б після виписки кредитної ноти на номінальну вартість. Таким чином, майже кожна людина в Німеччині отримала б банківський кредит, відкритий банківський рахунок, яким вона могла б користуватися.

Така процедура також мала б велику перевагу в тому, що утримання більших інвестицій у приватній власності було б неможливим, оскільки після закінчення встановленого терміну ненадані сертифікати були б визнані недійсними.

Крім того, принаймні можна було б контролювати, скільки військових облігацій витрачається за межами країни [що впливатиме на торговельний баланс Німеччини]. Однак останній пункт жодним чином не повинен перешкоджати виконанню скасування рабства відсотків. Оскільки ми справді почуваємося занадто слабкими порівняно з іноземними країнами, ми повинні задовольняти (лише) вимоги щодо відсотків, які висуваються перед нами з-за кордону. Особисто я повністю дотримуюся думки, що ми також повинні підтримувати скасування відсотків навіть для іноземних власників облігацій. Нам не потрібно боятися, що іноземні вимоги щодо відсотків будуть примусово забезпечені силою зброї, оскільки досягнуто такого значного прогресу в поверненні [від воєнного божевілля] до чогось подібного до самосвідомості, і ніколи в історії ще не було вжито воєнних дій проти великої держави через фінансові заходи, що впливають на приватних осіб. Також не слід уявляти, що навіть французький народ висуне ультиматум Німеччині через вимоги панів Майєра, Шульце та Кона щодо відсотків з Німеччини, засновані на їхніх німецьких військових облігаціях, перевезених через кордон.

Окрім цього, можна було б, щоб уникнути навіть видимості державного банкрутства для решти світу, провести лотерею військових облігацій, яку потім, звичайно, можна було б легко сфальсифікувати на основі статистики, отриманої шляхом обов'язкового надання сертифікатів, так що спочатку розіграли б і виплатили б банкнотами Рейху лише номери, які ймовірно належать людям за кордоном.

Ще третім моментом було б бажане встановлення розподілу військових облігацій та супутня можливість, яка все ще існує, для надзвичайно простого стягнення податку на багатство, тоді як стипендіатам, звичайно, потрібно було б лише доручити відділенням Рейхсбанку стягнути з рахунку пана НН стільки-то марок податку. Таким чином, оподаткування...

Machine Translated by Google

платежі були б набагато безболіснішими, хоча, звичайно, право платників податків на апеляцію продовжувало б існувати в повному обсязі.

З таким перетворенням (конвертацією) військових облігацій у банківські кредити можна було б досягти певного соціального вирівнювання, оскільки менші інвестиції у військові облігації, тобто всі невеликі внески всіх тих, для кого підписка на військові облігації дійсно має вважатися патріотичним вчинком; скажімо, до 5 або 10 тисяч марок, були б компенсовані за номінальною вартістю, тоді як усі більші внески могли б бути зараховані за ставкою, яка буде встановлена. Кредити за всіма іншими урядовими паперами розглядалися б точно так само.

Спеціальні коментарі щодо вимоги до закону в Маніфест

Щодо §

1. Абсолютно необхідно, щоб усі державні та муніципальні боргові підписки розглядалися однаково, оскільки може бути здійснено лише таке єдине масштабне регулювання всієї нашої грошової системи, пліч-о-пліч зі скасуванням процентного рабства.

Щодо § 2

Вже зрозуміло, що скасування процентного рабства має бути застосоване одночасно до всіх інших паперів з фіксованою процентною ставкою, щоб не спричинити абсурдного буму цих паперів, який, очевидно, стався б, якби лише державні папери були оголошені безвідсотковими. Зменшення боргу як такого відбувалося б шляхом щорічного погашення, завдяки чому було б досягнуто постійного та послідовного розбору з усіх обтяжених боргами об'єктів.

Щодо § 3

Цей параграф дуже тісно пов'язаний з попередніми, а також з вимогою націоналізації іпотечного кредитування в § 5. Фермер або домовласник, обтяжений іпотеками, продовжує, як і раніше, сплачувати суму, яку він мав сплатити своїм кредиторам, але вже не як вічні відсотки, а як погашення. Таким чином, через 20, 25 або 30 років, залежно від попередньої процентної ставки, право власності на землю та будинок буде звільнено від боргу. (Іпотечний банк, зі свого боку, природно, також може лише протягом цього часу продовжувати відповідно виплачувати відсотки за покритими облігаціями власникам покритих облігацій.) Пліч-о-пліч із цим звільненням від боргу виникає право власності громади на нерухомість, звільнену від іпотек.

Універсальний реєстр житлових приміщень, або радше кадастр нерухомості, мав би бути першим кроком, оскільки власність на нерухомість без боргів, природно, також має право на повернення інвестованого капіталу, а також постійне право вимоги на частину орендної плати, на оплату всіх зборів, витрат тощо, пов'язаних з володінням нерухомістю, а також на відповідну компенсацію за роботу, яку виконує сам власник7 .

Розглянемо це в загальних рисах на прикладі міського багатоквартирного будинку.
Вартість будинку становить 100 000 марок. Проти цієї суми враховано інвестицію іпотечного банку в розмірі 50 000 марок під 4% у позиції 1, некорпоративну інвестицію в розмірі 20 000 марок під 5% у

7 Зв'язок між реєстром житлових приміщень та правами власників без боргів є загадковим, хіба що ідея полягає в управлінні зростанням орендної нерухомості таким чином, щоб підтримувати її достатньо прибутковою.

Machine Translated by Google

позиція 2, а 30 000 марок – це сума, внесена самим власником будинку. Дохід від орендної плати становить 7000 марок. З цієї суми потрібно сплатити 2000 марок за першу іпотеку, 1000 марок за другу іпотеку та 1000 марок на витрати, видатки тощо: загалом 4000 марок. Таким чином, власнику будинку залишається 3000 марок як відсотковий платіж [так би мовити] за його власний інвестований капітал у 30 000 марок.

Після впровадження законодавчого скасування відсотків на гроші ситуація через десять років виглядає так: 1-ша іпотека 30 000 марок, 2-га іпотека 10 000 марок. Власник будинку повністю повернув свої капіталовкладення, але з іншого боку виникає нове, публічне право власності на суму 50 000 марок. З цього починається право держави вирішувати питання подальшого доходу від орендної плати та визначати її розмір8 .

Було б несправедливо зараз, стосовно повернення коштів, ставити власника будинку на один рівень з іпотечними кредиторами. Адже його капітал не є чистим позичковим капіталом у вужчому сенсі, на який має впливати скасування процентного рабства; тут йдеться про «ризиковий» капітал, а саме про гроші, перетворені на цінний товар, зокрема на будинок. Тому власник будинку вирішує, чи надавати довший термін платежів, чи відповідний відсоток постійно включати до експлуатаційних витрат будинку.

Метою тут не може бути внесення будь-яких обов'язкових пропозицій; тут лише наводяться пропозиції щодо того, як може відбутися безперешкодний перехід від процентної економіки до безпроцентної економіки навіть у сфері нерухомості.

Щоб завершити приклад, нехай через 25 років ситуація буде такою: на той час усі іпотеки будуть виплачені; лише постійні витрати залишаться незмінними або, через більший вік будинку, збільшаться з 1000 марок до, можливо, 1500 марок. Нехай дохід, який власник будинку отримує від цієї суми, також становитиме приблизно від 1000 до 1500 марок; таким чином, виявляється, що близько 3000 марок орендної плати йде на покриття неторгових витрат, тоді як решта 4000 з початкових 7000 орендної плати будуть вільно розпоряджатися. Таким чином, держава має можливість знизити орендну плату більш ніж наполовину; вона зробить це, наприклад, у житлі для робітників, або ж держава може знизити орендну плату лише на 20, 30 або 40% і таким чином отримати з цієї різниці величезне джерело доходу для інших суспільних потреб, перш за все, звичайно, для державного будівництва житла. Для особняків орендна плата не знижується або знижується незначно, що призводить до появи значної кількості додаткових коштів для кращого будівництва будинків або для спеціальних соціальних цілей. Однак такий майбутній стан справ показує – і я вважаю це дуже плідною перспективою – внутрішнє виправдання для громади (держави) вже зараз брати участь у визначенні розміру орендної плати таким чином, як я описав вище, зі зниженням орендної плати за житло робітників.

У зростаючому праві держави брати участь у володінні нерухомістю також полягає фундамент для надійного емісійного банку та видача кредитів іпотечним кредиторам.

Щодо § 4 та 5

Ці параграфи вимагають соціалізації всієї грошової системи. Гроші є лише і виключно ваучером на виконану працю, виданим спільнотою, яка має власну

8 Федер не пояснює, як він отримав цифру 50 000 марок: це половина вартості багатоквартирного будинку, але також дорівнює сумі корпоративної іпотеки. Ймовірно, найважливішим фактом є те, що вона не перевищує суму заборгованості за іпотечними кредитами, і тому не завдає шкоди власнику будинку. Ймовірно, враховуючи акцент, який Федер робить на безболісному переході, якби сума заборгованості за будинок була меншою за половину вартості, держава, згідно з планом Федера, все одно не претендувала б на частку власності, що перевищує ту, що заборгована за іпотечними кредитами.

Machine Translated by Google

держава. Випуск грошових знаків є одним із суверенних фундаментальних прав держави. Підробка державних грошових знаків підлягає найсуворішим покаранням; таким чином, існує досить вагома соціальна вимога, щоб грошова система була поставлена під контроль колективу. Робоча сила колективу є єдиним субстратом грошових знаків, і лише нездатність усвідомити цей фундаментальний факт призвела загалом до погіршення наших державних фінансів та повної анархії грошової системи загалом.

Зі скасуванням особистого та комерційного кредиту приватними банкірами, запропонованим у § 5, відбувається глибший розріз у всій кредитній системі. Як для державної кредитної системи, так і для муніципального та навіть нерухомого кредиту, необхідно з максимальною суворістю та енергією боротися за скасування процентного рабства, оскільки воно є необхідною передумовою соціальної держави загалом.

З особистим кредитом ситуація інша. Ми також вимагаємо, як такої, безвідсотковості особистого кредиту; проте ця вимога не має такого ж величезного та принципового значення. Ми пам'ятаємо 250 мільярдів позичкового капіталу з фіксованою процентною ставкою порівняно з
єдині акції на 12 мільярдів, що виплачують дивіденди.

Усі такі кредити, акції, сертифікати участі, паї гірничодобувних компаній, паї в акціонерному капіталі тощо є ризиковим капіталом. Дохідність цього капіталу залежить від працьовитості та ефективності тих осіб, яким було довірено гроші. Тут вступає в гру елемент ризику та небезпеки збитків, а також питання особистої довіри. Для цього певна компенсація особливого роду все ще видається необхідною. Власник акцій тощо жодним чином не отримує компенсації чи вигоди, якщо підприємство, якому він довірив свої гроші, нічого не заробляє. Він повністю втрачає свої гроші, якщо підприємство зазнає краху.

Інакше йдеться, наприклад, про власника облігацій Райхайзенбана.
Залізниці Рейху [в Ельзас-Лотрінгені] повністю втрачені з втратою Ельзас-Лотрінгена. Проте власник залізничних облігацій продовжує отримувати свої відсотки. Від кого? З податків колективу. Залізниці можуть працювати з дефіцитним сальдо будь-якої величини, як у Пруссії та Баварії минулого року; проте власники облігацій отримують свої відсотки все одно. Від кого? З данини, що сплачується з робочого потенціалу та споживання працюючого населення.

Хотілося б просто чітко прояснити цю фундаментальну різницю, щоб нарешті розпізнати, де саме вампір висмоктує з людей працездатність.

Таким чином, особистий кредит має залишатися, або радше бути знову спрямований, на особисті операції через приватний банк. Особиста ефективність шукача кредиту, з якою банкір особисто знайомий, знову має стати визначальним фактором для особистого кредиту. Комісії, встановлені державою, регулюватимуться самі собою, відповідно до текучості грошей, яка в будь-якому разі почнеться зі скасуванням процентного рабства.

Щодо § 6

Основний пункт § 5 також стосується, зокрема, дивідендних активів. В інтересах соціальної держави-спільноти необхідно вимагати, щоб повернення колись позиченого капіталу було зроблено також для великих промислових підприємств – щоб таким чином досягти зменшення заборгованості окремих промислових підприємств перед тими, хто є лише інвесторами.

Бо насправді те, що ми могли спостерігати у взаєминах позичкового капіталу з усіма народами, повторюється тут у меншому масштабі. Тут також капіталіст експлуатує робітника,

Machine Translated by Google

бригадир, інженер, підприємець — усі однаково, бо пріоритет має потреба заробляти дивіденди9 .

Однак, якщо ми досягнемо звільнення промисловості та бізнесу від вічного висмоктування відсотків, тоді шлях буде відкритим для зниження цін на продукцію, а також для постачання та розподілу додаткової вартості частково громаді, частково робітникам, середньому керівному складу та радам директорів конкретних підприємств, тобто тим, хто дійсно єдиний створює виробництво та цінності.

Щодо § 7

У цьому абзаці, природно, в гру вступає вся сфера страхування, яку можна побудувати на аналогічній безвідсотковій основі. Сплачені премії не можуть зростати за рахунок нарахування відсотків; радше страхові компанії перетворяться на ощадні установи; іншими словами, ризик і переваги страхування зберігаються. За це політична спільнота має нести відповідальність.

Щодо § 8

Щодо девальвації наших грошей, яка сталася лише через величезну масу наших незліченних боргових сертифікатів, ми вимагаємо суворо диференційованого податку на багатство. Ми наголошуємо на слові «суворо диференційований».

[Плоский] податок на багатство [з метою] зменшення кількості банкнот тощо був би не що інше, як самообман, за допомогою якого хтось кидає пісок в очі людям. Бо якщо я також конфіскую половину всього багатства всюди та отримаю виплату в облігаціях і перероблю їх, все, чого насправді досягнеться цим, це зменшення кількості паперу, тоді як натомість коефіцієнт перерахунку збільшить фіктивну вартість сукупності паперу, що перебуває в обігу, до того ж рівня, що й раніше. Реальна вартість завжди належить лише товарам для споживання та товарам для використання, а ніколи паперовим ваучерам за виконану працю.

Інше питання полягає в тому, чи можна покращити обмінний курс нашої марки. Але навіть це покращення обмінного курсу зрештою знову ж таки залежить лише від робочого потенціалу та виробництва, іншими словами, від можливостей виробництва нашої національної економіки в цілому.

Заперечення та їх спростування

Ще ніколи жодна ідея не могла утвердитися без опору, тим паче ідея, яка так радикально відходить від усталених припущень про святість і недоторканність інтересів. З огляду на вже висловлені та очікувані заперечення, завжди слід зробити подвійне спостереження: по-перше, слід запитати, яка частина заперечень ґрунтується на навмисному спотворенні ідеї скасування рабства відсотків, і по-друге, що слід сказати у відповідь на всі щирі та засновані на фактах побоювання?

Найчастішим запереченням є твердження: без нарахування відсотків ніхто не позичатиме грошей.

9 Це проблема акціонерних товариств. Компанії, якими вільно володіють сім'ї, як це поширено в Німеччині, не мають цієї характеристики.

Machine Translated by Google

Ми насправді не хочемо, щоб хтось більше позичав свої гроші. Кредит був головною проблемою, пастка, в яку потрапила наша економіка, і в якій вона зараз безпорадно перебуває.

Якщо народу справді терміново потрібен більший капітал, то він отримає необхідні кошти без відсотків у центральному державному казначействі, лише повернувши їх. Зрештою, він випустить нові банкноти. Навіщо випускати сертифікати з нарахуванням відсотків?! Чи приносить папір відсотки, чи ні, не має значення! Його єдиним і неповторним забезпеченням є робочий потенціал і податковий потенціал народу. Навіщо обтяжувати кожні державні витрати з самого початку свинцевим тягарем вічних відсотків?

Так, але як держава повинна виконувати свої культурні обов'язки для громади? Їй все ще потрібно гроші та може бути справедливим у цьому завданні лише за рахунок позик, під які нараховуються відсотки.

Це твердження ґрунтується на цілком мамоністичному способі мислення. Його слід було б навмисно розрахувати на дезінформацію після ретельного прочитання цього Маніфесту; бо, по-перше, ми довели, що після скасування процентного рабства всі культурні та соціальні завдання держави можуть бути покриті за рахунок державних підприємств, за рахунок доходів поштової служби, залізниці, шахт, лісів тощо, без нічого зайвого. По-друге, суверенна народна держава [Volksstaat] має право в будь-який час піклуватися про спеціальні культурні завдання шляхом випуску безвідсоткових жетонів вартості замість відсоткових сертифікатів, оголошених правилом у мамоністичній державі. Абсолютно неможливо зрозуміти, чому держава повинна робити спеціальні культурні завдання, наприклад, будівництво залізниць, каналів та гідроелектростанцій, дорожчими для себе з вічною обіцянкою відсотків, яка абсолютно непотрібна. Якщо вона не може оплатити витрати на будівництво з доходів своїх нинішніх державних підприємств, то немає жодної причини бачити, чому держава не повинна створювати гроші; Суверенний народ справді повинен за це платити, тоді як він визнає саме ці гроші засобом платежу. Чому ж народ, з усім своїм робочим та податковим потенціалом, має стояти за ще одним клаптиком паперу (позикою під відсотки), який накладає на народ у всій його сукупності лише вічний зобов'язання щодо відсотків на користь капіталіста!? Тож геть цю одержимість мамоністичною державою!

Тоді капіталісти просто візьмуть випущені паперові банкноти та накопичатимуть папір гроші.

Це спростовується двома способами. По-перше, вимога зробити просте володіння грошима невигідним тоді, звичайно, вже була б виконана, а скасування процентного рабства добровільно здійснене самими капіталістами, оскільки капіталіст добровільно відмовляється від відсотків, якщо він накопичує свої паперові банкноти вдома. По-друге, страх капіталіста за свої гроші робить це малоймовірним; варто лише уявити безсонні ночі накопичувача валюти, який зберігає великі суми грошей, накопичені вдома, і постійно бачить, як його майну загрожують злодії, грабіжники, грабіжники, обшуки в будинках, пожежі та повені. Я переконаний, що чесний громадянин незабаром втомився б від цих турбот і незабаром знайшов би дорогу до державного банку. Державний банк видає квитанцію і тепер юридично відповідає за рахунок, але не за будь-які відсоткові виплати. В іншому випадку, звичайно, для кожного залишається третя можливість, а саме: працювати зі своїми грошима, створювати цінності та виробляти товари, брати участь у промислових підприємствах, робити своє життя багатшим і кращим, підтримувати мистецтво та науку, одним словом, корисно використовувати свої гроші, відкидаючи при цьому культ Мамони.

Однак все ще може статися, що виникне нагальна потреба в приватному капіталі для певних цілей, наприклад, для випробування винаходів, заснування бізнесу молодими, компетентними ремісниками чи бізнесменами тощо.

Machine Translated by Google

По-перше, це не має жодного стосунку до скасування процентного рабства! Бо, по-перше, слід логічно припустити, що капіталіст, який після скасування процентного рабства, звичайно, більше не має можливості інвестувати свої гроші у безвихідний спосіб та очікувати бездіяльного споживання відсотків, радше, як і в попередні часи, буде схильний ризикувати своїми грошима для таких цілей, так що брак або потреба в цьому напрямку виникатиме набагато рідше, ніж досі. Чи, навпаки, не чули ми знову і знову від ефективних бізнесменів, від найрозумніших винахідників саме скарги на те, як важко отримати гроші в мамоністичній державі для таких цілей, якщо не гарантувати «дивіденди»? По-друге, завданням майбутньої держави має бути сприяння кожній компетентній силі шляхом щедрої підтримки. Дійсно, ще й раніше в старій бюрократичній державі були початки в цьому напрямку, але настільки малодушні, що замість стимулу призводило до гальмування та небажання через нав'язливі правила, які супроводжували надання державної підтримки. По-третє, слід зазначити, що з виділенням кількох мільйонів марок можна було б досягти надзвичайно багато чого. Радість праці, працьовитість і наполегливість німецького винахідника, інженера, ремісника тощо настільки великі, що завдяки праву держави брати участь у результатах щасливих винаходів, витрати, найімовірніше, будуть щедро винагороджені (наприклад, Англія).

Скасування процентного рабства неминуче призводить до виснаження багатства.

Ого! Хто таке стверджує? Але звісно! Той, хто пристосував своє життя до споживання відсотків за капітал і не може зважитися працювати, з тим це, безумовно, правда: споживаючи 5% щорічно, він повністю вичерпає своє багатство за 20 років. Звичайно, але це справді цілком нормально! Ми хочемо саме скасування відсоткового рабства; ми хочемо, щоб життя на пенсію перестало бути найвищим ідеалом громадянина. Ми хочемо покласти край цьому мамоністичному занепаду; справді, ми хочемо більше не терпіти того, що один, що багато хто, може жити в комфорті постійно лише за рахунок відсотків за позиками, іншими словами, за рахунок інших!

Повторюю: також зовсім неправда, що скасування панування відсотків призведе до ліквідації та виснаження багатства. Навпаки, скасування процентного рабства сприятиме створенню багатства, заснованого на праці, яка виробляє товари та створює вартість, звільненій від вічних процентних витрат. Скасування процентного рабства веде, як ми бачили, до всебічного зниження витрат у всьому житті; воно звільняє нас від надмірного тягаря оподаткування, так що для кожної трудівниці можливість накопичення заощаджень у майбутньому має бути більшою, ніж досі. І ще одне! Скасування процентного рабства жодним чином не перешкоджає виробленню товарів та цінностей у національно-економічній праці промисловості, торгівлі та ремесла, а навпаки, максимально сприяє цьому.

Що отримує робітник, якщо капіталісти більше не отримуватимуть відсоткових платежів?

Це питання справді більше не повинно виникати! По-перше, звичайно, це був постійний бойовий клич праці, що капіталісти експлуатуватимуть робітників; по-друге, ми справді чітко та зрозуміло побачили, що саме робітник більше, ніж будь-хто інший, зобов'язаний сплачувати відсотки за позиками. [Іншими словами, робітник отримує нижчі податки та нижчу вартість життя.]

Сімейні узи слабшають і руйнуються, якщо людина не може залишити після себе жодного багатства. діти.

Так, яка ж тут реальність? Загалом я вважаю, що гроші мало або взагалі не мають нічого спільного з почуттям сім'ї. Або ж хтось чув, що діти заможніших батьків прив'язані до...

Machine Translated by Google

своїх батьків більше, ніж бідних батьків? Чи багаті батьки люблять своїх дітей більше, ніж менш заможних? Що, ймовірно, важливіше для дітей: щоб їхні батьки влаштували для них найкраще виховання та навчили їх дисципліни, виховуючи їх працьовитими, здоровими та сміливими людьми, чи щоб вони залишили їм якомога більший гаманець грошей?

В окремих випадках, безсумнівно, доведеться визнати виправдане прагнення забезпечити фінансове майбутнє дітей. Це прагнення, а отже, і ощадливість батьків щодо своїх дітей, жодним чином не постраждають від скасування процентного рабства; навпаки. Можливість заощадження стане більшою, коли наша національна економіка буде звільнена від всеохоплюючого тиску процентного рабства.

На прикладі людини із заробітком 10 000 марок та пенсією 5 000 марок ми побачили, що всі середні та менші статки фактично позбавлені будь-якого корисного ефекту через обхідні шляхи прямих та непрямих податків на житло, оренду тощо. Я не можу повторити достатньо часто: відсотки за облігаціями для власників малих та середніх статків – це шахрайство, самообман, біганина по колу, але великий капітал через свою віддану пресу досить диявольськи поширював і проголошував у всьому світі віру в святість і недоторканність відсотків. Він дозволяє, здавалося б, кожному брати участь у милому, знеболювальному споживанні відсотків, щоб приспати нечисту совість, яка неминуче супроводжує бездіяльне, безтрудне споживання відсотків – і щоб завербувати товаришів для боротьби, для захисту цього найвищого блага мамонізму.

Державний службовець, державний діяч скаже: держава не може відмовитися від зобов'язання, яке вона взяла на себе перед своїми кредиторами.

Що означає «зобов’язання»? Чи є моральним брати на себе зобов’язання, про які держава повинна знати з самого початку, що вона може виконати ці зобов’язання лише тоді, коли забере відсотки у кредиторів через прямі та непрямі податки в абсолютно однаковій кількості? Де в цьому мораль? Чи, можливо, не чесніше визнати: «Я можу сплачувати відсотки лише тоді, коли зберу стільки ж податків, але під час війни мені абсолютно потрібні були гроші, і для цього я зробив аферу з військовими облігаціями; вибачте мені, любі люди; зрештою, це було для вас, а тепер ми більше не хочемо грати в хованки; я, держава, не сплачую відсотки, а вам, платнику податків, не потрібно платити податки з відсотків; це суттєво спростить наші операції. Таким чином, ми обійдемося без величезної податкової бюрократії, а також без надзвичайної бюрократії, що обслуговує відсотки. Правильно? Ми домовилися?» А ви, пане Шайдеманне, більше не розміщуйте своє ім'я на кожному рекламному стовпі як державний секретар старого скомпрометованого уряду серед дурних заяв щодо безпеки та недоторканності військових облігацій. Ви тільки себе ганьбите: вигода від усієї афери справді дісталася тільки великому позичковому капіталу.

Фінансові чиновники та банківські працівники заявляють, що скасування рабства відсотків за військовими облігаціями та державними боргами неможливе, оскільки воно є синонімом державного банкрутства.

Вибачте мені: згідно з вашими промовами, ми справді публічно банкрутуємо або мусимо ними стати. Однак відкрите оголошення публічного банкрутства було б найбільшою дурістю, яку ми могли б зробити: до фактичної некомпетентності нинішніх можновладців це передчасно додало б історичне підтвердження цієї некомпетентності.

Навіщо оголошувати банкрутство? Якщо я поклав 3 марки з правої кишені штанів у ліву,
Я все ж не повинен через це оголошувати банкрутством праву кишеню штанів!

Machine Translated by Google

З військовою позикою справді не було інакше! Рейх вийняв з кишень народу перші фактично існуючі мільярди, потім гроші знову потекли назад; потім з'явилася нова позика, і знову гроші потекли назад; знову з'явився насос і висмоктав мільярди, і знову вони відпливли назад, аж поки, після того, як гра повторилася дев'ять разів, держава весело не створила 100 мільярдів боргу. За це народ мав у руках 100 мільярдів у дрібно надрукованому папері. Спочатку народ уявляв, що став набагато багатшим; потім з'явилася держава і сказала: «Це жахливо; у мене 100 мільярдів боргу і я на межі банкрутства». – Так, але чому? Це в будь-якому разі лише самообман! Я сам ніколи не зможу збанкрутувати, якщо час від часу братиму гроші з однієї кишені та класти їх в іншу. Тому ми можемо бути спокійні щодо державного банкрутства щодо наших внутрішніх боргів за військовими облігаціями. Отже, нам справді не потрібно оголошувати публічне банкрутство, і ми справді можемо позбавити себе гігантської праці з дурними відсотковими виплатами та великими, але ще дурнішими, податками.

Давайте ж нарешті звільнимося від виконання волю великого позичкового капіталу! Тільки великий позичковий капітал виграє від цього шахрайства з податком на позичкові відсотки, оскільки для нього залишається гарніший шматок золота, а трудовий народ сплачує цей надлишок у вигляді непрямих податків; тим часом же дрібний і середній капіталіст просто женеться за власним хвостом.

Глобальний економічний чиновник каже: «Скасування процентного рабства нам не під силу лише в Німеччині; це має бути зроблено на міжнародному рівні; інакше ми втратимо весь кредит, капітал відтече, а нам все одно доведеться виконувати наші процентні зобов'язання перед рештою світу».

Зізнаюся, що я сам довго не міг відповісти на це питання. Це найскладніше питання, бо воно стосується наших стосунків з рештою світу; тим часом ця справа має два боки. З одного боку, ідея скасування процентного рабства є бойовим кличем усіх продуктивних народів проти міжнародного поневолення відсотків на гроші; з іншого боку, це радикальні ліки від наших внутрішніх фінансових проблем. Але насправді немає підстав утримуватися від використання ліків лише тому, що такий самий хворий сусід не використовує їх одночасно. Однак було б додатковою дурістю, якби ми в Німеччині продовжували бігати по колу та платити податки та відсотки, коли ми чітко усвідомили, що ця безглузда діяльність вигідна лише великим капіталістам і нікому більше. Тому давайте вести шлях своїм визвольним прикладом; давайте звільнимо себе від поневолення відсотків на гроші, і ми скоро побачимо, що сила цієї переможної визвольчої ідеї спонукатиме народи світу наслідувати нас.

Я насправді переконаний, що наша ініціатива – якщо її не придушать
Німецькі мамоністи – з непереборною необхідністю потягнуть за собою інші народи.

Спартакіст каже: Уся ідея зводиться лише до захисту капіталу; вона все ще
залишається так, як і було: бідний нічого не має, а багатий залишається.

Так, друже мій; взагалі дуже важко з вами дискутувати, якщо ви справді в глибині душі комуніст і тому стверджуєте, що «все належить усім людям».

, і якщо разом з цим ви справді знайомі з ідеями великих більшовицьких лідерів Росії, особливо Леніна, і вважаєте їх правильними, і відповідно вважаєте наступні завдання Радянської Республіки, визначені Леніним, «загальне ведення рахунків та контроль над усім виробництвом і розподілом», людськи можливими.

10Петро Кропоткін, «Завоювання хліба»

Machine Translated by Google

Якщо ж ви повністю усвідомлюєте, що це завдання справді здійсненне, якщо взагалі здійсненне, лише за жахливої тиранії, і в глибині душі залишаєтеся переконаним комуністом чи спартакістом тощо, то давайте більше не сперечатися один з одним; ми просто не розуміємо один одного та розмовляємо різними мовами, і майбутнє вирішить, чи то держава гамівної сорочки, яка зрештою може виникнути внаслідок хаосу більшовизму, чи то нова держава, на яку я сподіваюся, з національною економікою, звільненою від процентного рабства.

Але якщо в глибині свого комуністичного серця — якщо ви чесні — ви все ще думаєте, тужите за дружиною та дитиною, за людською душею, яка вам ближча, ніж ескімос чи зулуський кафр, якщо під час фабричної праці під керівництвом радянського директора ви думаєте, що було б добре мати власний маленький котедж, маленьку садову ділянку, якщо насправді в самій глибині вашої душі не приносить справжнього задоволення те, що ви маєте право, як собака на вулиці, використовувати кожну сучку, яка перетинає ваш шлях, якщо ви хочете назвати когось своєю дружиною, якщо ви просто думаєте про те, щоб заощадити щось зі своєї зарплати, яка тоді повинна належати тільки вам, тоді ви вже не комуніст; тоді ви вже в серці зламалися від свого так голосно проголошеного гасла: «Все належить усім людям»; тоді саме те, чого ви не хочете, це щоб усе належало всім людям; ви хочете, щоб саме те, чого ви бажаєте для себе — дружина, дитина, будинок, ферма, заощадження — незалежно від того, чи маєте ви це вже, чи тільки сподіваєтеся отримати, навіть тоді належало тільки вам.

І чи бачиш ти, друже мій, якщо ти лише підозрюєш у своєму серці, що для тебе може щось змінитися, якби якась випадкова особа прийшла і просто забрала твої заощадження в ім'я «усіх», і якби він привів тобі ще одну дитину і забрав твою, бо всі діти належать «усім», тоді друже мій, давай не будемо продовжувати говорити одне повз одного.

Можливо, я міг би попросити вас поміркувати, чи насправді комуністичне послання про те, що все має належати всім людям, не обов'язково означає кінець кожної культури, адже відсутність будь-якої концепції власності має переконливо опускати людину до рівня звіра.

Якщо все належатиме всім людям, якщо можна буде примусово встановити ведення обліку та контроль над усім надземним виробництвом і розподілом у ленінському розумінні, то в найкращому випадку виникне мурашина колонія. Але в такому разі ми також можемо обійтися без мови, душі та думки; мовчки та інстинктивно ми можемо виконувати свою примусову працю. Кінець людини настав.11

Але досить, друже Спартаку. Нехай це фундаментальне міркування глибоко засяде у твоїй голові та серці. Точніша відповідь на твоє запитання тоді з'явиться під час розмови з іншими сторонами.

А тепер ви, товариші двох соціалістичних напрямків, поміркованого та незалежного!12

Я не можу уявити, щоб з вашого боку висловлювалися серйозні заперечення чи заперечення проти скасування процентного рабства, і все ж я мушу категорично розібратися з вами, як і з усім соціалістичним світом ідей, від Маркса до нинішніх лідерів Еберта, Шайдемана, Каутського тощо.

1. Соціалістична воля: піднесення робітничого класу – це ідея, яка безумовно приречена на перемогу; поки що ми згодні.

---

11 «Кінець людини» походить з Єзекіїля. Там це означає призначення людини, але тут може мати подвійне значення. Призначення людини за комунізму стає бездумним рабством, яке полягає у знищенні людини.

12 Федер має на увазі тут Соціал-демократичну партію та її пацифістське відгалуження, Незалежну соціал-демократичну партію.

Machine Translated by Google

2. Шляхи, протоптані для досягнення цієї великої мети, майже повністю хибні, тому що вони

3. базуються на хибних припущеннях.

4. [Марксистська] соціалістична ідея держави неминуче веде до комунізму, а отже, до спад.

5. Однак, оскільки соціал-демократія має іншу мету — піднесення робітничого класу, усіх трудящих взагалі, вона стикається з жахливим внутрішнім конфліктом, бо логічні наслідки марксизму ведуть до прямо протилежної практичної мети робітничого руху.

6. З цього внутрішнього поділу випливає явна невизначеність у напрямку уряд.

7. Заради великої практичної мети (піднесення робітничого класу) необхідно провести чіткішу межу проти «Спартака» та більшовицького комунізму, а їхні методи необхідно боротися всіма силами. Але соціал-демократія, організована через профспілки, сьогодні почувається слабкою перед цими радикальними групами, оскільки вона прийняла марксистське мислення як фундаментальний принцип освіти, і оскільки всі марксистські способи мислення логічно ведуть до комунізму.

А тепер доказ: пункт 2 говорить, що шляхи, протоптані соціал-демократією, майже повністю хибні.

Уся ця агітація, що розгорталася по всій країні, призвела до глибокого розколу серед населення нашої нації. Постійно повторювані наклепи на роботодавців будь-якого роду, навіть будь-якого буржуазного звання, як на експлуататорів та кровососів робітників, які працюють нібито без сторонньої допомоги, призвели до невиправданого озлоблення та зарозумілості праці, що сьогодні неминуче знаходить свій вираз у вимозі «диктатури пролетаріату» («Маніфест Комуністичної партії»). Основна вимога Ерфуртської програми – перехід засобів виробництва з приватної власності у власність та управління громади – сьогодні стиснулася в крик про «соціалізацію».

Кожному серйозному політику цілком зрозуміло, що повна соціалізація нашої економічної руїни означатиме повне банкрутство держави. Але ніхто не сміє зізнатися в цьому відкрито та вільно перед народом.

Не соціалізація, а десоціалізація мала б бути гаслом зараз. Таким чином, намагаються компенсувати кричущу невдачу будь-якої соціалізації за допомогою маревних податкових проектів і таким чином вдруге «експропріювати експропріаторів». Все це означає не що інше, як залишення всієї національної економіки напризволяще напризволяще. Замість зростання (подвоєння виробництва, як обіцяла вся соціалістична література за період після революції, неможливе) сталося прямо протилежне.

Однак найгірше було б, якби нинішній соціалістичний уряд подумав про прийняття великих іноземних позик. Це не тільки зупинило б наш економічний занепад, але й повністю віддало б себе в процентне рабство Антанти, з якого не було б вороття.

Фундаментальна невдача, основна помилка, на якій побудовано весь цей хибний ланцюг договорів, вимог і обіцянок народу, полягає в абсолютно неправильному ставленні до промислового капіталу та позичкового капіталу. Комуністичний маніфест, Ерфуртська програма, Маркс,

Machine Translated by Google

Енгельс, Ласаль, Каутський не визнали радикальної різниці між промисловим капіталом і позичковим капіталом.

У цьому питанні вся соціал-демократія повинна перевчитися; цю фундаментальну помилку потрібно чітко усвідомити та відверто визнати без застережень. Однак тоді потрібно також невпинно робити єдино можливі висновки. Вони, однак, означають радикальну відмову від безглуздої, бо абсолютно помилкової, люті проти промисловості, проти роботодавця. Робітник і той, хто дає роботу, належать одне одному; вони мають одну й ту саму мету — працю, виробництво; бо без виробництва, без праці не може бути життя, культури, руху вперед і вгору. Самоочевидні та неминучі протистояння, які існують між людьми саме тому, що вони люди, набагато менш важливі, ніж великий спільний інтерес роботодавця та працівника. Ці протистояння можна і потрібно було вирішити за допомогою договорів про заробітну плату та торгових організацій до взаємного задоволення обох сторін.

Але не будемо далі розглядати ці тривіальні питання в рамках нашого трактату про найбільші політичні лінії сили, і лише наголосимо, що колективні інтереси праці повністю узгоджуються з нашою національною промисловістю, з національною економікою нашого народу.

Той, хто навчає інакше та представляє протистояння між роботодавцем і працівниками як важливіше, виявляє себе як безвідповідального саме щодо працівників; бо тим самим він підрубує коріння дерева, яке живить і підтримує працівника.

Однак соціал-демократія зробила це, і цим вона накликала на себе вічну провину перед німецькою працею; цим вона принесла невимовні страждання нашому народові, бо не може виконати всіх своїх обіцянок, бо не може принести нам мир взаєморозуміння, бо не може створити для нас роботу, бо мусить навіть створити проти нас збройну силу, бо не може обійтися без державної служби, бо мусить вимагати обов'язку працювати, бо загальне рівне та пряме виборче право для чоловіків і жінок старше 20 років нікому не допомагає заробляти на життя, бо без державної гарантії безпеки особи та майна мають виникнути хаотичні обставини, бо без інтеграції та підпорядкування особистості в суспільство життєздатність держави неможлива.

Таким чином, глибока, сповнена відчаю хвиля розчарування проходить крізь увесь народ. Якщо окремі люди все ще не розуміють цього, міністри, члени парламенту та народні делегати продовжують весело брехати один одному, що «завоювання революції» потрібно захищати від «реакції»: що означають ці два терміни, якщо взагалі щось означають, жоден щирий державний діяч не зміг би чітко пояснити народу.

Негативні дії революції, повалення низки застарілих династій, усунення офіцерів, скасування дворянства, розпуск армії, коротше кажучи, «Велике руйнування», справді не є «здобутком».

А реакція?! Занедбана, гнила доктрина божественного права не має ніде в усьому народі достатньої моральної підтримки, щоб призвести до будь-яких силових дій; буржуазія, стосовно справжньої буржуа, надто боягузлива, надто морально зіпсована, щоб виступати проти класово свідомої праці: тому панівному класу робітників не потрібно турбуватися про династичну чи буржуазну реакцію.

Але глибоке розчарування народу так званими здобутками революції, іншими словами, відсутністю будь-якого реального покращення становища народу, ось у чому велика небезпека. Це розчарування призводить до відтоку величезних мас дедалі далі ліворуч, де вже дані обіцянки значно перевершуються.

Machine Translated by Google

Зрештою, більше не можна обіцяти щось на кшталт «все всім людям». Це чисте божевілля, але кожна ідея, кожне явище, кожна діяльність, розтягнута та перебільшена до крайності, зрештою стає божевіллям, а потім перетворюється на свою протилежність. Так само відбувається і з комуністичною ідеєю про те, що все має належати всім, бо це зрештою закінчується і вирішується тим, що всі... не мають нічого. Голод, відчай, страждання, хвороби та злидні прибули до Росії; люди втратили останні залишки мужності та радості життя.

Повторюю: величезна фундаментальна помилка соціалістичного світу ідей зрештою полягає в нездатності визнати глибоку суттєву різницю між промисловим капіталом і позичковим капіталом. Позичковий капітал, що пожирає відсотки, є бичем людства. Саме вічне, без зусиль і нескінченне зростання великого позичкового капіталу, а не продуктивного, товаро-виробничого, промислового обігового капіталу, призводить до експлуатації народів.

Я не можу тут відмовитися від розгляду питання, чому ця суттєва різниця не була визнана; чи справді вона не була визнана, чи, можливо, вона була завуальована на користь великого позичкового капіталу; чи завжди лідери та вожді боротьби проти капіталізму, чи автори «Маніфесту Комуністичної партії», Ерфуртської програми та нинішні лідери діяли з необхідною сумлінністю.

Найважче і найжахливіше — це сумніватися в абсолютній серйозності та твердому переконанні іншої людини; це здається тим серйознішим, чим ретельніше шукаєш причини та зв'язки, що стосуються життєвих подій. Тому я також не хочу давати жодної відповіді на це питання, а лише натякнути на великі, незрозумілі зв'язки, цитуючи вислів Дізраелі, найвидатнішого англійського прем'єр-міністра, лорда Біконсфілда. Ось що він пише у своєму романі «Ендіміон»:

«Жодна людина не ставиться байдуже до принципу раси. Це ключ до історії, і історія часто буває такою заплутаною тому, що її писали люди, які не знали про цей принцип і всі знання, які він передбачає». [Барон Сергій до Ендіміона]

Буржуазія.

Буржуа, для якого відпочинок видається його буржуазним обов'язком, безумовно, непокоїть кожна нова революційна вимога, як завжди кожна нова ідея. Це означає для нього неспокій; бо, можливо, йому навіть довелося б про це подумати. Будь-які зміни йому огидні; він хоче відпочити, і горе тому, хто жадає його гаманця. Тепер від нього справді хочуть його відсотки, його дохід від оренди будинків, відсотки від його покритих облігацій, відсотки, які він отримує за іпотечними кредитами; коротше кажучи, те, що становить його відпочинок, його задоволення та його щастя.

Навіть за таких умов ми повинні запитати, що скажуть представники класів, що володіють позичковим капіталом. Вони утворюють, окрім справжньої буржуа... Буржуа — це людський тип, з яким більше нічого не можна починати; буржуа — це гілка на дереві людства, яку слід відрубати, чим швидше, тим краще. Це самовдоволені, самовдоволені Беббітти з їхнім жалюгідно вузьким кругозором, які не здатні ні на який ентузіазм. Вони коротають свої дні у вічній монотонності з кавою, ранковою газетою, ранковим напоєм, полуденною газетою, обідом, післяобіднім сном, вирізанням купонів, післяобіднім напоєм, друзями в пабі та іноді кінотеатром. Не розуміючи всього, що рухає світом, всього, за чим прагне молодь, всього, що засмучує народ, державу та суспільство, не турбуючись про війну та перемогу, вони живуть і розкладаються, одночасно зарозумілі та підлесливі — але буржуазія — це такий широкий клас, що її не можна ігнорувати.

Machine Translated by Google

Таким чином, через скасування процентного рабства знищується ощадливість; люди потрапляють до будинку для бідних.

Те, що скасування рабства відсотків загалом може впливати на ощадливість, слід рішуче заперечити. Ощадливість має так само мало спільного з панівними економічними поглядами, як, наприклад, марнотратство. Ощадливість і марнотратство – це людські якості, які або присутні, або відсутні, незалежно від того, чи схвалює епоха ідею відсотка, чи не схвалює її.

У перехідні часи, можливо, можна сприяти збільшенню або зменшенню ощадливості. Однак у цьому випадку я більше схиляюся до думки, що раціональна, економічно мисляча людина скаже собі наступне: «Я більше не можу в майбутньому розраховувати на те, що житиму лише на свої відсотки. Однак я хочу жити в пізніші роки і водночас залишити щось своїм дітям; тому я тепер мушу більше заощаджувати». Скасування процентного рабства, на мою думку, має мати такий вплив на більшість людей. Що стосується людей похилого віку, то, звичайно, їх буде направлено на державну підтримку.

Тут я також мушу ще раз рішуче наголосити, що, враховуючи нинішній тягар прямих податків на майно та тягар непрямих податків на кожен спосіб життя, нічого з чудових відсоткових платежів не залишається, за винятком випадку тієї людини, для якої – і це справді щось несправедливе, з чим слід боротися – весь дохід походить лише від вічних відсоткових платежів. Тому, ймовірно, не варто боятися зниження ощадливості.

Невже (огидний) великий капітал справді такий безплідний? Хіба він не створив також засобів для масштабного прогресу, який приносить людству плоди, більші за ті, що знищують відсотки на позичковий капітал?

Ні! Постановка питання лише доводить, що мамоністська фразеологія затьмарила наше ясне бачення.

Великий капітал не створив засобів для масштабного прогресу; радше великий капітал виріс з праці! Весь капітал — це накопичена праця. Великий капітал сам по собі непродуктивний, бо прості гроші самі по собі є абсолютно безплідною річчю. З розуму, праці та наявної або вже розробленої сировини чи мінеральних ресурсів виробляються цінності, а товари виробляються — завдяки праці і тільки завдяки праці.

Бо якщо хтось вкладає стільки грошей у найродючіші сільськогосподарські угіддя, у найбагатші вугільні шахти, то сільськогосподарські угіддя від цього не родять зерна, а шахта сама по собі не викидає вугілля! Давайте остаточно ствердимо це.

Якщо люди винайшли гроші, то вони, відповідно, цілком корисні та розумні; адже в кожній
У складній економіці потрібен цей (загальновизнаний) «ваучер за виконану працю». Але те, що цим «грошовим імперіям» притаманний потенціал вічно зростати з самих себе до величезності – а гроші це роблять, якщо можуть приносити відсотки – це те, проти чого повстає суть нашого єства; це те, що підносить гроші набагато вище за всі інші земні прояви; це те, що перетворює гроші на ідола. І все це насправді лише найвеличніший самообман людства!

Ніщо, взагалі нічого не може виникнути лише з грошей. Стіл, шафа, одяг, будинок, інструмент, коротше кажучи, все навколо нас має певну цінність; зрештою, можна використовувати зламаний предмет меблів як дрова, щоб зігрітися, але з двадцятимарковою купюрою нічого не можна зробити;
Я навіть шматочок сиру не можу в нього загорнути. Тільки після того, як люди розумно домовилися про сприяння обміну товарами для споживання, про виписування ваучерів за виконану працю, тільки тоді клаптик паперу набуває сенсу та мети, і цілком розумно, що фермер за своє зерно отримує від вугледобувної компанії не вугілля, а гроші; таким чином...

Machine Translated by Google

ваучер на іншу виконану роботу, наприклад, вила, посуд, плуг та косу. Але на цьому влада грошей має закінчитися.

Отже, масштабний прогрес людства був досягнуто не грошима, а самими людьми, їхньою сміливістю, їхньою гордою відвагою, їхнім кмітливим розумом, силою їхніх рук, їхньою спільною, отже, суспільною, працьовитою працею. Так гордо і так чітко ми повинні це бачити. Люди були тією річчю, а не жалюгідними аркушами паперу, які люди вигадали для спрощення торгівлі.

Подальша програма

Хоча скасування процентного рабства не є кінцевою метою нового державного управління, це справді найрішучіший вчинок, єдиний вчинок, здатний об'єднати всі народи в справжню лігу націй проти тиранії мамонізму, яка охоплює всі народи. Але це ще не кінець.
Навпаки, скасування рабства відсотків має призвести до подальших кроків, оскільки, як ми бачили, воно стискає глобальне зло в корені, і навіть у головному корені.

Лише коли буде виконано фундаментальну вимогу щодо скасування процентного рабства, вперше в історії буде розчищено шлях для соціальної держави. Це має бути чітко усвідомлено, і це має бути здійснено всупереч усім мамоністським силам. Заклик до соціалізації [поки процентне рабство зберігається] є не що інше, як спроба домогтися формування тресту всіх галузей промисловості та створити повсюди гігантські конгломерати, над якими великий позичковий капітал, незважаючи на всі податки на багатство, природно, також матиме вирішальний вплив у майбутньому. Соціалістична держава на мамоністських засадах є абсурдом і за своєю природою веде до компромісу між соціал-демократією, яка вже сильно забруднена мамонізмом, і великим капіталом.

Ми ж, навпаки, вимагаємо радикальної відмови від мамоністичної держави та перебудови держави відповідно до справжнього духу соціалізму, в якому панівною основною ідеєю є обов'язок годувати – в якому давня основна вимога комунізму може знайти своє раціональне та корисне задоволення – у формі, що кожен член народу отримає належне йому право на землю батьківщини через розподіл державою найважливіших продуктів харчування.

Ми також вимагаємо, як основу нової держави, представництва народу через Палату народних представників, яка має обиратися на найширшій основі, а також постійної Палати праці, центральної ради, в якій робітники країни мають право голосу пропорційно до їхнього розподілу за професіями та економічним класом.
Зрештою, ми вимагаємо найвищої відповідальності від керівників держави. Це нове будівництво держави на соціалістично-аристократичних засадах буде розглянуто в додатковій роботі.

який незабаром з'явиться у того ж видавництва. Однак передумовою для всієї цієї конструкції залишається скасування процентного рабства.

Моя непохитна віра, навіть більше, мої знання дозволяють мені чітко усвідомити, що скасування рабства відсотків не лише підлягає виконанню, але й має бути сприйнято повсюди з невимовним тріумфом. Бо майте на увазі: на відміну від усіх інших ідей, рухів та зусиль, якими б добрими вони не були, спрямованих на покращення людства, моя пропозиція не має на меті покращити людську природу; вона радше спрямована проти токсичної речовини, проти явища, яке було майстерно – ні, диявольськи – вигадане, повністю всупереч найглибшим почуттям людини, щоб зробити людство хворим, щоб заманити людство в пастку матеріалізму, щоб пограбувати його найкраще, що воно має, – душу. Рука в руці поруч.

Machine Translated by Google

панує жахлива, безжальна тиранія грошової влади, для якої люди є лише рабами відсотків, існують лише для того, щоб працювати заради дивідендів, заради відсотків.

З глибоким занепокоєнням ми усвідомлюємо жахливу ясність та правдивість старих біблійних прислів'їв, згідно з якими бог євреїв Яхве обіцяє своєму обраному народові: «Я хочу дати тобі всі скарби світу; біля твоїх ніг лежатимуть усі народи Землі, і ти будеш панувати над ними».

Це глобальне питання зараз викладено перед усіма вами. Глобальні питання не вирішуються одним помахом руки, але ідея ясна як день. І цю справу потрібно старанно поширювати; ми повинні чітко розуміти, що ми маємо справу з найгрізнішим ворогом – всесвітньою грошовою державою. З іншого боку – вся сила, з нашого боку – лише справедливість, вічна справедливість продуктивної праці.

Простягніть до мене руки, трудящі всіх країн, єднайтеся!

Machine Translated by Google

Німецька держава на національному рівні

Соціалістичний фонд

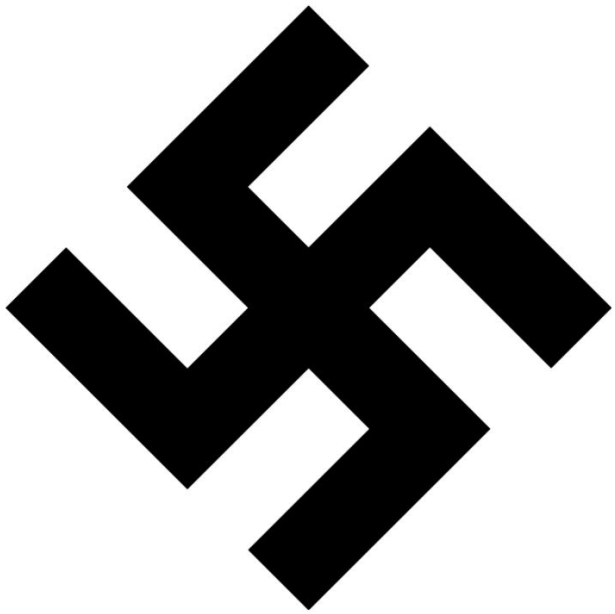

Machine Translated by Google

Передмова

від

Адольф Гітлер

Кожна велика ідея потребує двох речей: волі до влади та чітких цілей. Воля до влади, до визволення палає та міцно лежить у наших серцях. Готфрід Федер у своїй книзі «Німецька держава на національно-соціалістичних засадах» чітко, просто та зрозуміло для кожного виклав наші цілі. У ній надія та прагнення мільйонів знайшли форму та потужний вираз. Література нашого руху отримала в ній свій катехізис.

Мюнхен, 8 листопада 1923 року

Адольф Гітлер

Machine Translated by Google

Передмова
до п'ятого видання

Тут моя робота « Німецька держава на національних та соціалістичних засадах» з'являється в серії «Націонал-соціалістична бібліотека». Текст залишився по суті та в основному незмінним, але уривки, що стосувалися обставин часу появи цієї праці (1923), та запозичені звідти приклади були видалені, а пояснення єврейського питання скорочені, оскільки останньому буде присвячена окрема робота.

Нове видання має особливо засвідчити той факт, що в основній програмі нічого не змінилося.

Мурнау, жовтень 1931 року

Готфрід Федер

Machine Translated by Google

«Блаженні люди, для яких гостра потреба
нав'язує високу політичну ідею, яка,
бути великим і простим,
примушує всі інші ідеї епохи служити собі».

Генріх фон Трейчке

Machine Translated by Google

Вступ
до першого видання

Ми дивимося в майбутнє, сповнені сильної надії та туги. Німеччина житиме, Німеччина не може загинути. Німеччина стрясається, ніби від непереборних пологових мук нової ери. Жахливі кайдани самовини, а також іноземні мучителі, спадуть і будуть скинуті з потужним знизуванням плечей, і Німеччина йтиме на чолі народів.

Якби стільки страждань і горя не було пов'язано з крахом і падінням, ми могли б з певним відчуттям щастя брати участь у днях творення нової ери. Якщо ми кинемо свій погляд на деградацію сьогодення, на сум'яття сьогодення, ми побачимо всюди могутню волю, серйозну працю, натхненну інтуїцію. Німецька душа змахує крилами до нового високого польоту.

Сьогоднішні завдання потужніші, більші та складніші, ніж будь-коли в такій болісній історії німців.

Отже, необхідно вирішити двояке завдання – не просто «відбудувати» державу та економіку – але надати їм нової форми. І нової форми тим самим також для культурного та інтелектуального життя нашого народу.

Давнє німецьке прагнення об'єднаної Німеччини має нарешті стати реальністю, виникне новий економічний закон, який змете жахливу форму процентної капіталістичної економіки.

Настільки всеохопні та непереборні завдання чекають на нас. Серйозний і повчальний дух минулого стоїть позаду нас; сповнений благоговіння перед тим, що сталося історично, на міцному ґрунті найкращої німецької традиції, заснованої на найдавнішій арійській мудрості, народ і держава, економіка та культура повинні бути створені заново.

Тут робітники повинні усвідомлювати свою величезну відповідальність, адже на них лежить надія всієї нації — на свободу!

Але націонал-соціалістична ідея — це набагато більше, ніж просто повернення чи відступ до старих звичаїв предків, вона розриває кайдани марксистської держави та економічної форми, вона, як перша та найрішучіша ідея, свідомо веде найважчу битву проти мамоністських сил, проти всесвітньої влади всеєврейського імперіалізму, проти духу ненажерливості, егоїзму та байдужості.

Цей універсальний і великий німецький рух за свободу знаходить свого найпотужнішого, вольового та цілеспрямованого діяча в особі Націонал-соціалістичної німецької робітничої партії. Партія виклала свої цілі в короткій програмі, яка лаконічно підсумовує основні вимоги руху в 25 пунктах. Альфред Розенберг, головний редактор «Націоналістичного спостерігача»13, полемічного органу націонал-соціалістичного руху Великої Німеччини, у спосіб, гідний подяки, пояснив пункти програми окремо в короткій праці14 .

---

13 «Фолькішер Беобахтер» був придбаний НСДАП у 1920 році як партійний орган, редагував його Дітріх Еккарт. до своєї смерті в 1923 році, коли її очолив Альфред Розенберг.

14 Розенберг вперше опублікував свою Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung у 1923 році.

Machine Translated by Google

На основі цієї праці принаймні можна сказати друзям і ворогам, чого хоче Націонал-соціалістична німецька робітнича партія. З іншого боку, в літературі про націонал-соціалізм бракує всебічної праці, яка б дала виклад політичних та економічних ідей, з яких виходить націонал-соціалізм, які шляхи він має намір прокласти щодо національної політики, щоб досягти своєї кінцевої мети – націонал-соціалістичної німецької держави, держави праці та продуктивності. Ця робота має на меті виконати саме це завдання.
Отже, нам доведеться висвітлити вихідну точку, шлях і мету націонал-соціалізму, ми покажемо, чим німецька націонал-соціалістична держава суттєво відрізнятиметься від існуючої держави, які галузі залишаться по суті недоторканими, на яких галузях відбудуться суттєві реформи, а де доведеться вступити на по суті нові шляхи.

Нам доведеться шукати та відкривати нові шляхи для суспільного життя, особливо для національної фінансової політики, для вирішення расового питання та пов'язаних з ним питань. Нам також доведеться принципово розібратися з ворожими запереченнями, перекручуваннями та брехнею, які вже стали гучними.

Завдання, яке ми поставили перед собою, надзвичайно велике, і все ж це лише мала частина всього масштабу оновлення Німеччини.

Усі зусилля були б марними, якби рішучість до смерті та нестримна воля
лідер не працював над ефективністю ідей.

Найсильніша воля була б марно витрачена, якби ми не носили в своїх серцях непохитного чіткого образу того, якою має виглядати ця німецька держава – Німеччина, земля наших батьків і дітей – згідно з нашою волею – після нашої перемоги!

Machine Translated by Google

1. Основи

Моральні основи

Основою націонал-соціалістичного державного управління є повна відповідальність перед народом і перед собою.

«Суспільні інтереси понад власними» – це перший закон націонал-соціалізму.

Може здатися дивним, що такий принцип має бути загальновстановлений для держави, адже з історії ми знаємо періоди, коли добробут цілого було в голові правителів як основа їхнього державного керівництва. Якщо сьогодні необхідно поставити цей принцип вище за всі інші міркування, то це лише вираз того факту, що сучасні суспільні умови є чимось іншим, ніж виразом цього єдино правильного політичного настрою. У цьому першому принципі ми бачимо однаково, наскільки тісно пов'язані одна з одною мораль та економіка.

Суспільний інтерес перед власним інтересом – це, перш за все, моральна вимога. Але водночас вона з чудовою лінгвістичною ясністю виражає ієрархічний порядок між добробутом цілого та виправданим прагненням окремої особи до особистого набуття та власності. Тому цей націонал-соціалістичний принцип жодним чином не виключає приватну власність. Навпаки: націонал-соціалізм повністю та бездоганно визнає значення власності. Він знає, що особиста власність та право вільно розпоряджатися надбанням є основою будь-якої економіки, а окрім неї – будь-якої вищої культури; але націонал-соціалізм також визнав, що для визнання приватної власності необхідно встановити цілком чіткі межі, тобто ті, де власність стає лише інструментом влади та застосовується експлуататорським чином проти добробуту цілого.

Мабуть, навряд чи знайдеться хоча б одна серйозно мисляча людина, яка хотіла б суперечити цьому першому принципу в такій загальній формі. Складність полягатиме в правильній оцінці суспільних інтересів порівняно з інтересами окремої приватної особи. Незважаючи на безсумнівно існуючі погоджуючись з тим, що міркування суспільних інтересів мають бути вище за приватні інтереси, примітно, що, згідно з чинними серед нас правовими уявленнями, саме щодо форми використання власності не існує жодного морального обмеження, встановленого поза межами злочину. Звичайно, заборонено діяти насильно щодо ближнього (вимагання - вбивство -
вбивство з необережності - зрада та незаконне збагачення тощо), але ніколи і ніде не заборонялося накопичувати незмірні багатства та використовувати для цього часто досить сумнівні банківські та біржові технічні засоби. Крім того, закон надає кожному кредитору право безжально позбавляти недобросовісного боржника його житла та майна за несприятливих умов -
хвороба, смерть, каліцтво, неврожай та голод – роблять виконання взятих зобов’язань неможливим. Кожен досвідчений суддя може навести безліч випадків, коли наш суворий закон зруйнував економічне існування, у випадках, коли кожне здорове почуття справедливості повстало проти того, щоб віддати працьовиту, старанну людину, яку, однак, тимчасово переслідувала невдача, під жорстокий тиск та лапи кредитора.

Безмежне визнання особистого права на належні та законні вимоги загалом логічно має призвести до шкоди суспільним інтересам через егоїстичну експлуатацію цієї по суті перевернутої антисоціальної правової ідеї, що суперечить нашому державному принципу «Суспільний інтерес понад власний».

Machine Translated by Google

На противагу хибному фундаментальному формулюванню, що панує серед нас, капіталістичному, існує інша крайність — марксистська ідея держави та економіки. Фундаментальною ідеєю цієї економічної форми є заперечення приватної власності. Марксистська доктрина доходить до того, що безпосередньо пояснює власність як «крадіжку» (Прудон)15. Вона вимагає, на іноземному жаргоні, який є таким незрозумілим, особливо для німецьких пролетарів, «експропріації експропріаторів»16 — іншими словами, позбавлення власності! Ця доктрина, що руйнує державу, народ, культуру та економіку, знайшла своє крайнє, але логічне втілення в російському більшовизмі. У своєму економічному аспекті цю крайність можна підсумувати реченням:

«Все належить усім».

Тут ми маємо справу з деперсоналізацією власності, з переведенням усієї власності в анонімну власність цілого.

З іншого боку, крайність, що все ще панує серед нас щодо необмеженого права власності, вже привела нас до останнього кроку перед храмом бога Мамона, на дверях якого золотими літерами написано: «Все належить Єдиному». Навіть ця страшна економічна форма повинна так само призвести до знеособлення власності – тільки іншим чином – тим, що, зрештою, все працююче людство тут загнане в жахливе боргове рабство анонімної фінансової влади.

На відміну від щойно описаних економічних крайнощів марксистського соціалізму та високого капіталістичного мамонізму західних демократів, економічний ідеал націонал-соціалізму вимагає реалізації принципу «Кожному своє».

Саме в цьому принципі мораль та економіка знову ж таки найтіснішим чином взаємопов'язані. Вилучення моральних принципів з комерційного життя справді настільки характерне для сучасної економіки, в якій саме переважна сила більшого володіння, більша хитрість, мистецтво уникати державної влади навіть у найризикованіших справах, схиляє чашу терезів. Погляд на тисячі переважно темних істот, які чинять свої пустощі у всіх великих містах, які розпоряджаються фантастичними сумами, погляд на численні позови, які доходять до суду, незважаючи на весь опір учасників, показує нам, наскільки жахливо зіпсована сучасна комерційна мораль. Розглянемо, на противагу цьому, жахливі страждання в колах середнього класу та одружених робітників, які більше не можуть платити за молоко та хліб для своїх немовлят та дітей, що ростуть, давайте чітко усвідомимо, що загалом у багатьох, багатьох випадках почесною працею навряд чи можна заробити на основні життєві потреби, особливо...

коли є діти, про яких потрібно піклуватися та виховувати. Страждання інтелектуалів та вільних професій перевершує всі міркування; митці найвищого рангу, особливо коли їхня орієнтація не відповідає єврейській орієнтації смаку, що панує сьогодні, відверто голодують; справжні німецькі вірші не можуть бути публічно виконані. Але зовсім невимовним є горе тих, хто через недбалість держави щодо фінансової політики був обдурений своїми заощадженнями, пенсіонерів та пенсіонерів з малим капіталом, інвалідів війни, тих, хто змушений допомагати благодійністю, а також усіх тих, хто покладався на надійність державних облігацій, а також на стабільність нашої національної валюти та золоте покриття марки. Такий стан є розкладанням економіки - анархією. Працьовитість винагороджується недостатньою винагородою, лінь винагороджується, почесна торгівля зазнає труднощів, нездорова торгівля, посередницька торгівля, спекуляція процвітають найкраще. Чим вищий у культурному плані твір, тим гірша винагорода, яку можна отримати. Довіра винагороджується...

---

15 П'єр Жозеф Прудон (1809-1865) заявив у своїй праці 1840 року Qu 'est-ce que la proriete? що "la propriete c'est le том".

16 Цю фразу, запозичену з французького «Texpropriation des expropriates», використовує Маркс у «Капіталі», I, Розділ 24: «Настає остання година приватної власності, експропріатори експропріюються».

Machine Translated by Google

зрада, та ще й з боку держави, яка повинна бути захисником права та справедливості, адвокатом суспільної моралі.

Нам більше зовсім не потрібно вказувати на корупцію в суспільному житті, юдаїзацію та зубожіння преси, а також на жалюгідно безсиле й негідне керівництво нашою зовнішньою політикою, щоб показати крайнє приниження нашого суспільного життя та нашої економічної моралі.

Проти цього матеріалістичного зубожіння та забруднення суспільного життя націонал-соціалістична ідея держави протиставляє давно перевірений принцип держави та економіки: «Кожному своє », але понад усе «Суспільні інтереси понад власними». З піднесенням цього принципу до провідного принципу націонал-соціалістичної держави націонал-соціалізм пов'язує себе з найкращими та найславетнішими періодами німецької історії.

«Suum cuique»17 вже був економічним принципом здорового німецького раннього Середньовіччя, але особливо протягом тривалого періоду він забезпечувався через упорядкування гільдій, кожній з яких призначалася своя. Спільна робота між майстром і учнем за половину або третину пенни щонайменше забезпечувала робітнику його дохід, краща робота та продуктивність знаходили своє визнання та винагороду, а у випадках видатних результатів — славу та багаті заробітки.

«Suum cuique» прикрашає також найвищий прусський орден, Орден Чорного Орла, хоча тут у особливому сенсі, що його корона належить особливим заслугам. Саме таке тлумачення цілком відповідає націонал-соціалізму — не стільки тому, що тут йдеться про придворні декорації чи одностороннє вшанування військової служби, скільки тому, що в ньому знаходить своє вираження моральний зміст винагородженого виконання обов'язку перед державою та народом, виконання обов'язку, яке виконується безкорисливо, без умислу та без попередньої уваги до мізерної зарплати, відсуваючи особисті інтереси на другий план, породжені внутрішнім невід'ємним почуттям відповідальності перед державою та народом.

Ми, націонал-соціалісти, поширюємо цей принцип також в іншому напрямку, ми додаємо до «кожному своє» німецького Середньовіччя та до ідеї «заслужити свою корону» держави Фрідріха, з найбільшим акцентом: «Злочинцю своє покарання!». Кожному своє, щоб заслужити свою корону, кожній упорядкованій та почесній праці — свою належну оплату, кожній особливій праці — свою вищу винагороду, кожній бідній людині та кожній людині, яка невинно потрапила в скрутне становище, — достатню допомогу з державних коштів, але однаково всім, хто діє проти суспільної моралі та економічної респектабельності, — заслужене покарання.

Однак, ми наголошуємо, що до обов'язків націонал-соціалістичної держави жодним чином не входить нагляд за кожним громадянином держави в економічних питаннях, що економіка найкраще процвітає, будучи максимально вільною від бюрократичної опіки. Ми також знаємо, що зменшення ризику для кожного окремого громадянина держави через державу – радше в сенсі «безризикової людини» Наумана, тобто людини, чиє основне існування повинна забезпечувати держава – досягло б прямо протилежного тому, чого від неї очікував Науман.18 Обов'язок держави має обмежуватися створенням передумов для економіки, яка сама себе тримає.

---

17 Кожному своє

18 Фрідріх Науманн (1860-1919) був протестантським теологом і ліберальним політиком, який заснував у 1896 році та пропагував форму соціального лібералізму через свій журнал «Die Hilfe». Після Першої світової війни Науманн став першим головою Німецької демократичної партії (DDP).

Machine Translated by Google

якомога вільнішими від жахливих лихварських явищ, які ми знаємо в сучасній державі процентного капіталізму.

Тому добробут держави має знову стати найвищим законом, а ефективність держави повинна поставити принцип «Суспільні інтереси понад власними» понад усі інші міркування.

Однак цей принцип робить необхідним серед державних діячів, державних службовців та тих, хто обіймає визначні посади в суспільному житті, характеристику, яка сьогодні майже повністю зникла з уряду та суспільного життя – відповідальність.

Усе наше суспільне життя сьогодні перебуває під прямим знаком безвідповідальності. Делегати не несуть відповідальності – хтось каже, що вони «несуть до» – за те, що вони роблять і говорять у парламенті. Відчайдушний термін, якщо згадати, що цей вислів запозичений з медицини, де сказано, що організм вже настільки насичений отрутами, що щойно введені отрути шкодять йому набагато менше або взагалі не шкодять, тоді як здоровий організм від них помер би. Фракції не несуть відповідальності за рішення більшості, міністри не несуть відповідальності за виконання своїх обов'язків, бо вони є лише функціонерами партій, які беруть участь саме у формуванні уряду. Якщо щось піде не так, народ справді зазнає найбільшої шкоди, але так званого відповідального міністра лише замінює інший, такий самий безвідповідальний партійний функціонер. Про реальну відповідальність немає й мови.

Вже звернення до Всевишнього в епоху божественного права королів, на жаль, занадто часто було цілком особливою формою безвідповідальності правлячих сеньйорів (рідкісні винятки, для яких відповідальність перед своїм богом була синонімом їхнього почуття відповідальності перед своїм народом, прямо визнаються). Однак загалом цей дорогий бог завжди був, зрештою, лише зручним захисним щитом, за яким на драбині чиновника, відповідального лише перед своїм начальником, міністра, відповідального лише перед своїм королем, і правителя, відповідального лише перед своїм богом, могла ховатися найнеймовірніша безвідповідальність правлячого класу та його представників щодо реальних життєвих потреб народу.

Націонал-соціалізм повинен буде радикально позбутися цієї санкціонованої державою безвідповідальність.

«Найвища відповідальність» стоятиме залізними літерами над вхідною брамою до націонал-соціалістичної держави. Той, хто має честь займати керівну посаду в інтересах великого народу, не може достатньо сильно нагадувати про свою відповідальність. Дійсно, лише той може бути лідером, хто носить це найглибше почуття відповідальності у своїх грудях. Для всіх державних службовців і тих, хто займає публічну позицію, ця відповідальність має бути особливо обумовлена і виконуватися з нещадною суворістю. Тільки таким чином можна, так би мовити, примусити до відновлення.
Тільки так може відродитися та зрости найцінніша річ, яка дозволить лідеру та народу знову стати справжньою національною та історичною спільнотою – довіра. А з довіри тоді може знову зрости віра, яка, з відповідальністю лідера, призведе до відродження та оновлення Німеччини, пробудження німецької душі в націоналістичному стані праці та діяльності, в якому кожен знайде своє.

Machine Translated by Google

Економічні основи

У здоровому економічному організмі мораль та національна економіка не можуть бути відокремлені.

В іншому випадку економіка страждає найсильніше, особливо стосовно найпочеснішого завдання будь-якої економіки – задоволення попиту. Без віри в торгівлю, без працьовитості, без відданості чиновників і робітників жодна робота не може процвітати.
Ефективність, справедливість, підприємницький дух, енергія, взаємна довіра між усіма учасниками економічного завдання є невід'ємними передумовами процвітання будь-якої економіки. Все це потрібно лише згадати, щоб визнати його виняткове значення.
Кожен, кому доводилося бути економічно активним у теперішньому та недавньому минулому, знає, наскільки сьогодні бракує цих прекрасних речей. І хто зрештою страждає від рятівних доктрин марксизму та його операційних методів, страйків, саботажу та недбальної та недбалої праці? – Але зрештою лише саме населення, яке через такі доктрини, що розкладають державу та народ, втратило будь-яке почуття спільності та бачить своє найважливіше завдання в класовій боротьбі. Тому до цього ж боку також слід звертатися зі скаргами, які лунають особливо з націоналістичних таборів, що ми більше не народ, що ми повинні спочатку знову стати народом, якщо хочемо повернути собі втрачене становище влади та міжнародний статус.

Ці скарги виправдані, але зі скаргами не рухаєшся вперед. Марксизм не вагався реалізувати свій економічний та політичний ідеал, коли мав на це силу, він не цурався жорстокого придушення дисидентів: у Росії він назавжди змусив своїх ворогів замовкнути, знищивши всю буржуазну інтелігенцію, серед нас – за допомогою законів про захист республіки.19 Здобуття політичної влади, очевидно, є передумовою кожної економічної чи національної політичної реформи. Це ми знаємо так само добре, як і комуністи та соціал-демократи, але ми хочемо політичної влади не заради неї самої, не для того, щоб експлуатувати набуте становище влади проти певного класу, а для того, щоб створити передумови для економічного миру серед національних товаришів, об'єднаних у трудову спільноту. Задоволення попиту20 є завданням національної економіки, а не прибутковість, яка сьогодні майже виключно є вирішальною у виробництві товарів. З цією фундаментальною позицією націонал-соціалізму ми вступаємо в рішучу опозицію до основних економічних ідей капіталістичної держави.
Спочатку вироблялося не те, що було необхідним, а те, що було прибутковим. Все, що не обіцяло принести достатніх відсотків та дивідендів, з самого початку не використовувалося. Особливо яскравим прикладом безумства прибутковості сучасної капіталістичної економіки може служити той факт, що житлове будівництво, незважаючи на жахливу потребу в житлі – тобто, незважаючи на найнагальнішу потребу – просто не ведеться, бо воно не є прибутковим! Те, що житлове будівництво, розглянуте з національно-політичної точки зору у вищому сенсі, справді було б прибутковим, тут не потребує подальших пояснень, а одразу зрозуміло з того, що було сказано, особливо щодо соціальних завдань держави. Крім того, якщо люди голодують і мерзнуть, то капіталістична економіка, спрямована на прибуток, жодним чином не бачить свого обов'язку в задоволенні цієї потреби шляхом виробництва дешевого та гарного взуття, одягу та білизни тощо, бо зі зниженою купівельною спроможністю населення це не є «прибутковим». З іншого боку, індустрія предметів розкоші в усіх галузях повністю зайнята, бо ніколи раніше багатство не наб

19 У повоєнній Німеччині діє аналогічний закон – Федеральний закон про захист Конституції. (Bundesverfassungsschutzgesetz), яка була прийнята в 1950 році.

20 Під задоволенням попиту слід розуміти задоволення життєвих потреб за доступними цінами сукупність усіх, хто об'єднаний у національну спільноту.

Machine Translated by Google

прагнуть оточити себе чистою розкішшю, як сьогодні. Але капіталістична ідея прибутковості фактично стає економічною нісенітницею в галузях нашої економіки, які сьогодні керують усім, у банківській та фондовій біржовій системі. Факт панівного положення банків найяскравіше доводить економічну безглуздість капіталістичної ідеї. «Виробництвом» банків та фондових бірж ніколи не годували дитину, ніколи не одягали замерзлу людину, загалом ніколи не забезпечували навіть найменші потреби, необхідні для життя. Це твердження зовсім не є демагогічною фразою, воно навіть не включає невиправність інститутів грошових операцій, воно лише чітко показує, яка величезна різниця існує між справді національним економічним задоволенням попиту, таким як бажають націонал-соціалісти, та повністю приватно-капіталістично орієнтованою економікою, що базується на прибутку.

Навіть націонал-соціалістична держава матиме свої банки та інші фінансові установи, але вони вже не будуть правителями національної економіки, а будуть її слугами, гроші вже не будуть володарями держави та народу, а лише необхідною допомогою для обміну товарами.
Ми точно знаємо, що ця битва проти банківського та біржового капіталу означатиме найважчу битву для націонал-соціалістичного руху, бо сьогодні найбільша повнота влади, яку коли-небудь мала земна куля, зосереджена в банківському та біржовому капіталі.
Тут йдеться про боротьбу життя і смерті за владу, і опонент знає це краще, ніж більшість наших друзів і послідовників. Ця битва буде набагато складнішою, оскільки цілі верстви населення все ще опинилися в пастки божевілля прибутковості.

Фундаментальне питання, на яке тут слід ще раз чітко відповісти, — це питання про те, яке відношення націонал-соціалізм до власності має до самого питання. З фундаментальних спостережень першого розділу, і особливо з описаної там фундаментальної опозиції марксистському соціалізму, природним наслідком для націонал-соціалізму є фундаментальне визнання власності. Це визнання приватної власності надто глибоко вкорінене в арійському житті. Творчий розум, який визнає довкілля, який споглядає довкілля, щоб створити та сформувати з нього свій світ, творча людина, яка вириває її плоди з землі важкою працею, яка оселяється, будує собі будинки та міста, яка, оселившись і вкорінившися в колі своїх родичів, своїх расових товаришів, людина, яка потім, спираючись на таку інфраструктуру, вкорінену в ґрунті, переходить до вищої культури та створює для себе свій — той — світ у вищому інтелектуальному сенсі в галузі філософії, поезії, музики, мистецтва та скульптури, — ця людина, безумовно, не може уявити собі це інакше, ніж те, що творіння її рук, що народилися з її власних рук, також є її власністю. З цього знання творчої людини безпосередньо виникає повага до власності інших, і виникає право.

У фундаментальній та непримиренній опозиції до творчого розуму стоїть жадібний, злодійський розум інших людей, налаштованих інакше, які ніколи не знали подиху творіння, які неспокійно переміщаються з місця на місце, які ніколи не могли пустити коріння ніде, які не піднімалися експансивно, з ґрунту, у довгому розвитку до дедалі вищої культури, але, зі своїм неспокійно рухливим розумом та своїми грошима, переміщалися з країни в країну, коли вони «випасали» окремі міста чи ділянки землі. Навіть на полях творчих націй єврей по суті стояв досить далеко від фактичного виробництва, ми не знаємо єврея як фермера, не як ремісника, не як інженера чи будівельника, не як фабричного чи найманого робітника, і справжній творчий геній чужий йому навіть у образотворчому мистецтві та науках. Рухливий розум починає свою характерну діяльність лише там, де творчою рукою створено твір, вироблено предмет, там жадібний розум знає, як роздобути ці товари для...

Machine Translated by Google

себе та переміщувати їх у своїх фінансових цілях. Не для того, щоб задовольнити національний економічний попит, а щоб отримати якомога більший прибуток для себе від цього руху виробництва до споживання, вона встановила себе між виробником і споживачем – виник торговець. Сьогодні торговець і міняйло стали радою директорів і банківським лордом. Економіка всього світу перевернулася з ніг на голову найбезглуздішим чином. Розумний, винахідливий, сміливий, творчий і продуктивний розум більше не править; править лукавий розум, нездатний створити щось власне, експлуататорський і жадібний. Гроші правлять над працею та кров'ю.

Рухливий розум єврея зміг зробити все мобільним, навіть землю завдяки іпотекам, найбільші давно усталені галузі промисловості завдяки анонімізації та акціонерним компаніям, а завдяки економіці державних облігацій міжнародний капітал навіть відокремив уряди від їхніх народів. Сьогодні всі уряди залежать від великого позичкового капіталу, і по відношенню до своїх народів вони є лише збирачами відсотків для своїх анонімних господарів на Волл-стріт, у лондонському Сіті та Парижі.

Ці короткі спостереження показали нам найглибшу таємницю непримиренної протилежності між творчими народами та жадібним євреєм. «Арійець творить, єврей захоплює світ собі».

Тут можна коротко додати, що існує дуже тонка різниця між власністю та володінням. Володіння зовсім не обов'язково має бути власністю, володіння не може бути самоствореним. У випадку володіння походження володіння не ставиться під сумнів. Єврей захопив володіння власністю арійських народів і тепер править творцями через свою фінансову владу. Ця абстрактна форма власності у формі юридичних вимог, облігацій, іпотек тощо зробила весь світ сьогодні підвладним капіталу через відсотки. Процентна капіталістична форма економіки загалом не знає меж володіння, вона терпить цілі нації з усією їхньою працею, підвладними відсоткам жменьки банківських та біржових магнатів.

Проти цієї неабиякої страхітливої економіки, заснованої на капіталістичному інтересі та розбійництві, націонал-соціалізм протиставляє обмеження права власності. Принцип цього обмеження полягає у реченні: «Суспільний інтерес понад власний». Те, що ця межа власності може бути піднята дуже високо, випливає з того факту, що націонал-соціалізм жодним чином не відкине навіть найбільші промислові підприємства, доки вони залишаються у приватній власності творців (ми думаємо про Круппа, Маннесманна, Тіссена тощо), як такі, що суперечать інтересам цілого, особливо коли власники цих великих підприємств мають почуття та розуміння соціальних питань і здатні знайти правильні межі між належним власним прибутком від виробництва, адекватним ціноутворенням на продаж та задоволення попиту національної економіки, а також відповідною та гідною формою участі робочої сили у доходах підприємств.

Тут ми підходимо до коротких фундаментальних спостережень щодо зовнішніх форм виробництва. Потужно зростаюча німецька економіка до війни вирізнялася дуже вдалим поєднанням великого, середнього та малого бізнесу. Загалом, у тенденції до великого бізнесу справді криється небезпека для національної економіки, оскільки наступний крок над великим бізнесом служить вже не задоволенню попиту, а високим капіталістичним інтересам панування ринку та диктатури цін. Проте, очевидно, що певні галузі промисловості можуть працювати лише як великий бізнес. Це стосується тих галузей промисловості, які ми зазвичай називаємо важкою промисловістю. Не бажаючи вдаватися в подробиці на цьому етапі, можна в основному стверджувати, що націонал-соціалістична держава не має підстав прагнути до фундаментальних змін у цих зовнішніх формах економіки. Націонал-соціалізм відкидає всілякі «соціалізації чи націоналізації» в марксистському сенсі. Наш економічний ідеал вимагає якомога більшого

Machine Translated by Google

кількість економічно вільних існувань саме в середньому та малому бізнесі. Ми знаємо, що лише вільні та незалежні люди, які можуть вільно розпоряджатися своєю працею та доходами від праці, сповнені серйозного почуття відповідальності за свою роботу, що лише на цьому ґрунті виникають сильні особистості і що лише на ґрунті свободи та відповідальності процвітає почуття спільноти, яке об'єднує тих, кого пов'язує спільна праця, у спільноту життя та долі, і тим самим робить їх вільною, самосвідомою нацією.
Тільки на такому ґрунті добробут окремої людини може бути поєднаний з добробутом цілого.

На межах держави та економіки

Манчестеризм21 та державний соціалізм є полярними протилежностями, коли йдеться про встановлення меж, яких держава повинна дотримуватися у своєму втручанні в економіку. Перша доктрина вимагає якомога більшої свободи від будь-якої державної опіки, вона хотіла б бачити державу зведеною до ролі нічного сторожа. Державний соціалізм вважає, що більшість підприємств найкраще керувати та адмініструвати самою державою. Найкрайніші форми соціалізації або націоналізації, що є російським терміном для позначення управління підприємствами всіма, показали всім, хто неупереджено спостерігав за соціалістичними експериментами, з остаточною ясністю, що такі комуністичні форми виробництва в довгостроковій перспективі неможливі.
Той, хто слідкував за нашими поясненнями основ економіки, зможе без труднощів розпізнати внутрішні причини цього явища. З одного боку, придушення підприємницької ініціативи, відсутність мотиву прибутку, усунення конкуренції, а з іншого боку, примус до праці, який здійснювався з нещадною силою радянською владою, має звести перевагу виробництва до мінімуму.

Поступова, м'якша форма "державного контролю" над підприємствами, як ми її знаємо з німецького економічного життя, може бути успішно застосована лише в різних галузях державного господарства. У галузях, які конкурують з вільною економікою, особливо у сфері великого промислового виробництва (вугілля), комерційний успіх сильно обмежений порівняно з вільною економікою, яка здатна приймати всі важливі рішення швидше та самостійно, ніж це обов'язково можливо у випадку державних підприємств. Щоб правильно оцінити, які підприємства загалом підходять для державного контролю, ми повинні чітко розуміти, яку позицію держава займає в загальному функціонуванні національної економіки.

Ми пояснили, що націонал-соціалізм бачить завдання економіки у задоволенні попиту. Виробник і споживач, виробник і користувач – це два головні учасники кожної економіки. Тепер ми знаємо, що використання, зрештою, завжди і скрізь є суто індивідуальним або вираженим дуже чітко: кожен шматок хліба справді може споживати лише одна людина, одяг також призначений лише для особистого користування, фіат у будь-який час забезпечує дах лише невеликому, пов'язаному колу, робоче місце надає в будь-який час посаду лише, можливо, більшій, але все ж обмеженій кількості товаришів по роботі, тому ми взагалі не можемо говорити про спільне споживання чи використання продуктів. Отже, якщо споживання, зрештою, є індивідуальним, те саме стосується і виробництва, виробництва товарів. Чим цінніший продукт продуктивної праці, тим ясніше, що він виникає лише з високо особистісної творчої сили.
Для творів розуму в галузі науки та образотворчого мистецтва, в галузі технічних винаходів та відкриттів це одразу зрозуміло, але навіть у випадку зібраного твору в

21 Манчестеризм — це школа економічної думки, що виникла у 19 столітті в Манчестері як реакція на протекціоністські закони Кори 1815 та 1846 років. Вона виступала за вільну торгівлю та підтримувала промисловців проти аграрних інтересів земельної аристократії. Головними прихильниками цього руху були Річард Кобден (1804-1865) та Джон Брайт (1811-1889).

Machine Translated by Google

фабрично-подібні підприємства, в яких механізація за допомогою машин майже повністю пригнічує індивідуальну людську працю, зрештою все ще залишається справедливим те, що пара взуття, яку виготовляє саме цей робітник, може бути виготовлена лише ним, а не іншим. Однак якість продукції знижується зі зростанням механізації. Вже в сільськогосподарському бізнесі діє старе правило: «Око господаря відгодовує худобу», тобто лише особиста турбота тваринника дає найвищі результати.

Усі спроби комуністичної економіки щоразу закінчувалися повним провалом.
Тому ми повинні принципово заявити, що і споживання, і виробництво суперечать соціалізації. Щойно людство відмовилося від первісних економічних форм індивідуального господарства в сім'ї та перейшло до складніших економічних форм через поділ праці й утворило великі державні громади, між виробництвом і споживанням виникло щось нове — торгівля, комерція та фінансова система.

Це дуже просте економіко-філософське спостереження дає нам найчіткіше свідчення про сфери, в яких держава повинна обмежувати свою економічну діяльність. Дійсно, одразу зрозуміло, що тут йдеться про питання, в яких кожна людина однаково зацікавлена. І цілком логічно, що тут держава знайде свою сферу обов'язків як втілення спільних інтересів.

Якщо наша економічна філософія правильна, то держава мала б зробити щось зразкове в одній із цих галузей, якщо вона вже спробувала себе в цій галузі. Це вона також зробила в галузі транспорту. Діяльність німецьких залізничних властей до війни була просто зразковою, і вона залишається такою навіть сьогодні, оскільки досі панують стара вірність обов'язку та сумлінність. Також часто приписують особливу досконалість недержавній залізничній системі в Америці; це також вірно в певному контексті, оскільки рух відбувається набагато вільніше, і багатьох дрібних труднощів, які у нас пов'язані з бюрократичною системою, навряд чи можна було уникнути. Навіть будівництво локомотивів великих розмірів в Америці раніше викликало у нас подив, але головною причиною цього було те, що ширша колія американської залізничної мережі зробила це справді легшим технічно. Але це не аспект транспорту, а технічний факт, який не належить до сфери наших спостережень. З іншого боку, набагато важливішим для нашого питання є - безпека залізничного транспорту. У цій галузі німецькі залізниці постійно усвідомлювали це найважливіше завдання державного транспорту і можуть претендувати на репутацію компанії, яка зробила все можливе з технічної та організаційної точки зору. З якою безвідповідальною безрозсудністю життя пасажирів було поставлено під загрозу саме в цій галузі на американських та французьких залізницях, видно з історії залізничних аварій на американських та французьких залізницях до націоналізації, поки вони служили безрозсудному прагненню до прибутку паризьких Ротшильдів. – Навіть тут ми знову бачимо фундаментальну протилежність між капіталістичною ідеєю прибутковості та ідеєю обов'язку економіки задоволення попиту.

Завдання торгівлі полягає, перш за все, в обслуговуванні національної економіки шляхом безпечного, швидкого та дешевого перевезення товарів і людей до місць використання або роботи. Питання прибутковості в державному підприємстві стоїть лише на другому місці, або ж це лише питання тарифної політики. До торгівлі, природно, належить також поштово-телеграфна система. Навіть тут потрібна лише почесна пам'ять про діяльність німецької поштово-телеграфної адміністрації, щоб показати, наскільки безпечно, швидко та надійно держава виконала це важливе національно-економічне завдання.

Machine Translated by Google

Торгівля ж завжди вважалася виключним завданням приватної підприємницької ініціативи. Зараз про торгівлю не можна говорити так однозначно, як про транспортну систему. Для державного регулювання з самого початку розглядається лише певний вид товарів, навіть товарів масового споживання. Наскільки мало можна було очікувати до війни розуміння державного регулювання торгівлі найважливішими харчовими продуктами – оскільки доктрина вільної торгівлі панувала в нашому національному економічному способі мислення – настільки мало можна очікувати сьогодні, з огляду на безсоромне лихварство на найважливіших харчових продуктах у ще незабутній повоєнний період, що ідея про те, що завданням держави є забезпечення підготовки, передачі та розподілу найважливіших харчових продуктів, впаде на благодатний ґрунт. Винятково ми знаходимо, навіть серед наших антиподів в економічній сфері, більшовиків, спроби вирішити цю проблему, тобто через державний контроль над виробництвом та його розподілом. Що тут неправильно, як ми вже показали, так це бажання керувати виробництвом або розуміти його завжди державно контрольованим способом. З іншого боку, правильний розподіл виробництва, безсумнівно, є особливо важливим державним завданням. Примітно, що в Росії єдиними буржуазними організаціями, що збереглися, були сільськогосподарські виробничі та споживчі кооперативи, тобто, іншими словами, ті організації, які точно поставили собі завдання зберігати та збирати найважливіші продукти харчування в спільних інтересах, а з іншого боку, постачати їх споживачеві в спільних інтересах. Огляд наших німецьких

Економічне життя показує нам зараз, що навіть серед нас ця ідея не є зовсім новою, але кооперативна ідея дедалі більше поширюється повсюди, створюючи тим самим передумови, які націонал-соціалізм має на увазі для регулювання цього надзвичайно важливого питання. Кооперативне використання сільськогосподарської продукції забезпечує, з одного боку, фермеру вилучення його продукції за адекватними цінами, забезпечує кооперативне придбання добрив, сільськогосподарського знаряддя тощо, і особливо докладає зусиль для забезпечення задоволення попиту шляхом створення сільськогосподарських складів. З іншого боку, споживчі спілки, зі свого боку, вжили цілком практичних заходів для постачання продукції споживачам якомога безпосередньо, і перш за все, шляхом придушення посередницької торгівлі. Об'єднання виробничих кооперативів та споживчих кооперативів під державним наглядом має вирішити це питання.

Навіть тут суть питання знову ж таки полягає в наступному: не прибутковість, а задоволення попиту є першочерговим завданням економіки.

Для торгівлі залишається більш ніж достатньо можливостей, особливо у всіх сферах, де під сумнів ставиться особистий фактор ризику. Для харчового продукту, який завжди безпечний і за будь-яких обставин продажу, фактори, що характеризують бізнесмена, з самого початку усуваються.

Фінансова система – це третя і найважливіша річ, яка має бути підпорядкована державному регулюванню. Багато фінансових теоретиків пояснюють гроші як засіб обміну товарами; це пояснення справді не хибне, але також не є вичерпним і нечітким. Тим не менш, це визначення виражає правильне відчуття, що гроші є засобом для торгівлі товарами. Той факт, що держава претендує на привілей карбування монет, вже доводить, що держава вважає гроші особливо важливою сферою суспільного життя. Той факт, що держава створила цілу низку розділів у кримінальному кодексі, які стосуються підробки, так само доводить, що це питання суспільного значення першочергового значення. Фактично, держава також протягом тривалого часу визначала власною владою, що має бути дійсним як гроші в суспільному житті.

Machine Translated by Google

комерція. Особлива орієнтація фінансових теоретиків – чарталістів22 – представляє державну теорію грошей, яка коротко проголошує: «Гроші – це те, що держава оголошує грошима». Таким чином, гроші повністю відокремлюються від сутності грошей, і печатки державного суверенітету достатньо, щоб робити «гроші» із заліза, алюмінію, порцеляни та, перш за все, паперу. Сучасність вчить нас, що ця теорія фактично стала реальністю. Опоненти цих фінансових теоретиків – металісти23 – чіпляються за стару ідею, що гроші повинні мати внутрішню цінність, тобто повинні бути з дорогоцінного металу (золота та срібла). Сучасні відносини не підтверджують цю орієнтацію, бо насправді держава навіть робить гроші з паперу, і навіть гроші, за які можна реально щось купити, навіть коли банкноти виготовлені з зовсім нічого не вартих паперів. Але питання купівельної спроможності цих грошей – це вже інша історія. Тут падіння купівельної спроможності грошей, яке знаходиться у зворотній залежності від зростання кількості паперових грошей, здається, доводить правоту металістів, оскільки насправді золоті та срібні монети не спричинили втрати купівельної спроможності паперових грошей. Але це пов'язано з іншою причиною, а саме з товарним характером золотих грошей. Не тому, що золоті гроші є справжнім золотом, вони зберігають свою купівельну спроможність, а тому, що золоті гроші також є товаром. Двадцятимаркова монета сьогодні отримує свою купівельну спроможність зовсім не від проштампованого знака державної валюти «20 марок», а від того, що вона є товаром рафінованого золота. Але ми не можемо довше затримуватися на цих фінансово-теоретичних суперечливих питаннях, нам доведеться детальніше поговорити про ці питання в представленні державної фінансової системи відповідно до міркувань націонал-соціалістичної реформи. Тут йдеться про визнання того, що фінансова система, у випадку питання, яке зараз нас хвилює щодо меж держави та економіки, у будь-якому разі належить до галузей, які, як надзвичайно важливе питання всього економічного життя, так само як комерція та торгівля найважливішими продуктами харчування, безумовно, повинні підлягати найретельнішому фідуціарному регулюванню з боку держави.

Важливість фінансової проблеми сама по собі сьогодні не потребує спеціальних пояснень. Влада великих фінансових держав, які керують усім, очевидна для кожного, хто бажає її побачити. Проникліва людина вже давно усвідомила, що саме некомпетентний, хибний спосіб, у який держава позиціонує себе щодо фінансової системи, є основною причиною сучасного катастрофічного стану державних фінансів. Той факт, що більшість так званих державних центральних банків зовсім не є суто державними інститутами, а акціонерними товариствами, в яких уряди зберегли за собою лише певні наглядові права, вже дає уявлення про заплутані умови в галузі державної фінансової системи.

Національні політичні фонди

Немає держави без влади, а без влади — уряду. Ніщо не є більш очевидним і таким, що одразу зрозуміло здоровому глузду. Якщо серед нас, в урядових колах, хтось досі вірить, що взагалі здатний правити, маючи повну відсутність військової та політичної сили, слід пояснити це повною недбалістю нашої громадської думки.

Влада без інструменту влади немислима; політична влада та військові засоби влади взаємно зумовлюють одне одного так само тісно, як економіка та мораль не можуть бути розділені. Щоб повернути втрачену владу, існує лише один засіб – створення військового інструменту влади.

22 Чарталістів підтримують використання фіатних грошей або токенів, випущених урядом (лат. charta), як національної валюти.

23 Металісти вважають, що гроші отримують свою вартість з дорогоцінних металів, і виступають проти фіатних грошей, оскільки вони не мають внутрішньої цінності.

Machine Translated by Google

Як жахливо покарана наша бідна батьківщина за те, що вона відмовилася від ідеї влади та віддалася пацифістській фанфарі, яку ми зараз переживаємо щодня та щогодини. «Щоб запобігти погіршенню ситуації», ми самі здалися та знищили свою зброю, «щоб запобігти погіршенню ситуації», ми підписали Версальський диктат, «щоб запобігти погіршенню ситуації», берлінський уряд сказав «так» і «амінь» на все, що від нас вимагалося, «щоб запобігти погіршенню ситуації», ми дозволили проти нас застосовувати будь-яку злобу, будь-яке приниження, будь-яку експлуатацію. Цим безсоромним гаслом боягузтва та підлості німецький народ був введений у дедалі глибші страждання. Ми виконали те, що від нас вимагалося, і...

Міністр, який хотів бути німцем, доктор Ратенау24, наважився публічно заявити: Немає абсолютної неможливості виконати, питання лише в тому, наскільки глибоко можна допустити, щоб народ опинився в скрутному становищі! Іншими словами, хоча слова Ратенау вже досить ясні, це означає: німецька нація абсолютно беззахисна, вона політично абсолютно безсила, інтелектуально вона майже пригнічена, вона може просто продовжувати працювати. Вона дозволила собі обтяжити таким гігантським тягарем провини, що члени Обраного Народу можуть, завдяки цим репараціям, вічно вести гламурне життя без праці в усіх країнах світу ціною німецької праці. Але тепер існує небезпека, що навіть величезна робоча сила німців може зламатися під цим фантастичним тягарем. Тому німців потрібно постійно підтримувати живими за допомогою стимуляторів і саме таким чином підтримувати на межі їхньої фізичної працездатності, щоб вони могли працювати, завжди збираючи всі сили в оманливій надії, що колись вони зможуть звільнитися від свого тягаря. «Питання лише в тому, наскільки глибоко можна допустити, щоб народ опинився в скрутному становищі!» Це було політичне настроювання міністра Ратенау, яке так оспівували всі республіканці.

Якщо ми й згадували цю парадигму сучасного німецького державного управління, то лише для того, щоб підтвердити цей жахливий приклад, що лежить так близько до нас: беззахисна та беззбройна нація, яка змушена просто миритися з усім, навіть з будь-якими глузуваннями. Проти цього для нас справедлива віра в зовнішню могутню державу, яка єдина може гарантувати мир і свободу. Ми обходимося без історичних міркувань, це не завдання маніфесту, а справа історика.

Аналогом ідеї зовні керованої політики влади є внутрішньо керована жорстка конституційна держава. Ми досить близько підійшли до цього ідеального стану в бісмарківській державі влади, але в галузях, що стосувалися фінансової системи та необмеженого визнання приватної власності та вимог, що звідси випливали, наші правові ідеї повністю підпорядковувалися капіталістичній ідеї.

Не потрібно особливо наголошувати, що у внутрішній політиці націонал-соціалізм беззастережно стоїть на позиції закону, оскільки всі повинні бути рівними перед законом і не повинно бути відмінностей у суспільному ладі. Але необхідна суттєва трансформація

бути реалізовано стосовно основної ідеї закону, яка для німця означає внутрішню потребу, добровільне підпорядкування вищим інтересам цілого, тоді як приписи закону, чинні серед нас сьогодні, виглядають просто як наказ влади, і навіть як накази влади, яка не служить цілому, але саме стосовно питань власності поставила захист власності вище за захист

24 Вальтер Ратенау (1867-1922) був єврейським промисловцем і політиком, який обіймав посаду міністра реконструкції у 1922 році та міністра закордонних справ у 1922 році. Його наполягання на тому, щоб Німеччина виконала свої зобов'язання за Версальським договором, викликало ворожість німецьких націоналістів, і його було вбито в червні 1922 року. Реакцією Веймарського уряду на це вбивство стало оприлюднення в липні 1922 року Закону про захист республіки (Republikschutzgesetz), на який часто посилається Федер.

Machine Translated by Google

особи. Питання нового порядку публічного права доведеться обговорити детальніше в іншому розділі.

Тепер коротко звернемося до питань зовнішньої форми держави. Остаточне рішення з цього питання аж ніяк не є нагальним. Загалом його можна вирішити лише після досить фундаментального очищення наших внутрішніх політичних умов. Єдино можливий шлях до цього внутрішнього політичного очищення нам видається виключно через диктатуру, яка з повною рішучістю відсікає та спалює джерела розкладання та хвороб у нашому національному тілі.

Вимоги, які ми ставимо до такого лідера, надзвичайно високі; палка любов до свого народу, непохитна воля, практично сомнамбулічна впевненість у всіх своїх рішеннях повинні вирізняти його. Те, що його інтелектуальні здібності повинні перевершувати середній рівень, само собою зрозуміло, але знання та здібності в різних галузях не є вирішальним фактором. Знання та навчання можуть бути реалізовані іншими — скільки людей мають високі знання, велику ясність думки, велику інтуїцію, найвищий художній талант — але якщо їм бракує останнього — палкої волі, непохитного імпульсу, заснованого на найглибшій моральній серйозності, тоді вони ніколи не зможуть крокувати вперед на чолі націй, як першопрохідці та лідери, до нових висот. Ми думаємо про релігійних геніїв, таких як Христос і Лютер, Савонарола25 і Мухаммед, державних діячів, таких як Бісмарк і Кромвель, генералів, таких як Фрідріх Великий і Йорк26 тощо. Диктатор повинен бути повністю вільним від усіх зайвих обмежень і вагань, для нього не може бути жодних неминучостей, бо саме він повинен творити історію і він хапає сміливою рішучою рукою, коли проб'є його година, він втілює прагнення нації, і тому він ніколи не помиляється і носиться фанатичною любов'ю тих, кому його вчинок приносить визволення. Він повинен вміти ненавидіти так сильно і безжально, як любить свій народ і своє священне завдання. По відношенню до своїх помічників і колег він стоїть як перший серед вільних і рівних людей.

Ця стара німецька ідея формує основу цього залізного зв'язку між лідером
та його друзів заради справи.

Він лідер, бо довів свою спроможність, і доти, доки він її доводить.

Кожна сила ніби подвоюється його присутністю
Він витягує назовні кожну приховану енергію,
Показуючи кожному його особливий талант,
Та все ж залишаючи все таким, яким його створила природа,
І спостерігаючи лише за тим, щоб вони були нічим іншим
У потрібному місці та часі.

(Шиллер, Валленштейн)27

Він суворий і вимогливий до себе, орієнтується за власними законами. Він знаходить час для кожного та вислуховує кожного, але цілком здатний розрізняти важливе від неважливого. Заради досягнення своєї мети він може не боятися.

---

25 Джироламо Савонарола (1452-1498) був домініканським ченцем, який проповідував проти корупції держави та духовенства і пророкував, що Флоренція стане могутнім Новим Єрусалимом, якщо виправить свої моральні вади. Його додаткова відмова
підтримка Священної ліги Папи Олександра VI проти Франції спровокувала його відлучення від церкви в 1497 році та страту наступного рік.

26 Людвіг граф Йорк фон Вартенбург (1759-1830) був прусським фельдмаршалом, який виступав проти співпраці прусського генерала Юліуса фон Граверта з французами під час вторгнення Наполеона до Росії в 1812 році і таким чином відіграв важливу роль у формуванні Шостої коаліції проти Наполеона, яка завершилася вигнанням Наполеона на Ельбу в 1814 році.

27 Фрідріх Шиллер, «Пікколоміні», перша п'єса з його трилогії про Валленштейна (1799). Переклад належить Семюелю Тейлору Кольріджу.

Machine Translated by Google

кров і війна, він не може відпочивати та розслаблятися, доки не досягне своєї мети, тоді він закріплює своє творіння далі, наскільки це можливо для людини, але він може сам відсторонитися, як це зробив диктатор Сулла, і тим самим закріплює свою роботу подвійно: він діє на відстані, але все ж не змушує все через свою сильну особистість вимірюватися надзвичайними стандартами; з іншого боку, вільніші та незалежніші послідовники зможуть розвинутися, якщо Титан не буде постійно визначати політичне повсякденне життя, а залишиться лідером у духовному сенсі. Такий блиск дій відрізнятиме диктатора, який знову виведе Німеччину на вершину. Якщо тоді вихід з болота буде знайдено завдяки досягненням надзвичайного лідера, внутрішні та зовнішні передумови для незалежного національного життя будуть відновлені, тоді нація зможе знову вирішити щодо зовнішньої форми держави.

Наше бачення майбутньої форми держави суттєво залежатиме від того, як будуть сформовані певні форми суспільного життя, особливо виборче право та народне представництво, що з нього випливає. Ми, безумовно, могли б подумати про можливість здорової республіканської форми держави, як у Стародавньому Римі. Дійсно, майже всі історичні спогади в Німеччині вказують на монархічну форму держави. Однак, з монархічною формою держави жодним чином не пов'язана династична ідея. Навпаки, здається, що занадто часто династичні інтереси розвивалися на шкоду народам. Інший фактор закликає нас до надзвичайної обережності в питанні можливого повторного запровадження монархічної форми держави – наслідку спадковості серед династій. У болісній історії німецького народу можна неодноразово зустріти, що третє покоління після значного правителя розтрачувало спадщину своїх предків, завдавало шкоди честі та гідності нації, втрачало владне становище імперії та руйнувало мир і добробут громадян. Те, що німець уявляє собі, коли говорить про переваги монархії, особливо за спадкового правлячого дому, завжди має на увазі тих, кому історія дала епітет «Великий». Ми думаємо при цьому про Карла Великого, Оттона Великого28, Фрідріха Великого29 та небагатьох, кого ставлять на один рівень з цими справжніми правителями; але це лише швидкоплинний спогад про галерею нездатності, лінощів, егоїзму, марнотратства, фантазій, відстороненості від народу та інших небезпечних рис, пов'язаних з іменами Людовіка Благочестивого30, Оттона

---

28 Карл Великий (бл. 742-814) став королем франків у 768 році та поширив своє правління за межі Франції на Каролінгську імперію. імперія, що охоплювала більшу частину Західної Європи.

29 Оттон Великий (912-973) був герцогом Саксонії, який став королем німців у 936 році, переміг мадярів у 955 році та завоював королівство Італії у 961 році. У 962 році він був коронований імператором Папою Іваном XII та правив з Риму як імператор Священної Римської імперії.

30 Людовик ле П'є (778-840) був сином Карла Великого, з яким він правив як співімператор з 813 року. У 817 році він розділив свою імперію між трьома синами та племінником Бернардом, який правив як король Італії. Однак Бернард повстав проти свого дядька і був покараний осліпленням, невдовзі після чого помер. Людовик публічно спокутував свою жорстокість і тим самим втратив значну частину свого престижу як правителя. Франкська імперія була позначена громадянськими війнами протягом решти його правління.

31 Оттон III (980-1002) був правителем Священної Римської імперії з 996 року і під час свого правління зіткнувся з значним опором з боку слов'янських народів, тому був змушений відмовитися від імперських територій на схід від Ельби, хоча йому все ж вдалося зміцнити вплив християнства в Польщі та Угорщині.

32 Вацлав I (бл. 907-935) з династії Пржемисловичів був герцогом Богемії з 921 року. У 929 році Богемія зазнала нападу з боку східно-франкського короля Генріха II Птахоловця і була змушена відновити виплату данини останньому. Вацлава вбила група дворян у союзі з його братом Болеславом, який став наступним герцогом Богемії.

33 Карла VI (1368-1422) називали «le bien-aime» (Улюблений), а також «le fou» (Божевільний). Він страждав від нападів божевілля, а його правління ознаменувалося тривалими конфліктами так званої Столітньої війни. Тривалою ворожнечею Карла з Бургундією скористався Генріх V, який переміг французів у битві при Азенкурі в 1415 році.
Згідно з Труаським договором 1420 року, Генріх отримав заміж за дочку Карла VI, Катерину, а також право успадкування французького престолу.

Machine Translated by Google

Фрідріха Вільгельма III34, Вільгельма II35 достатньо, щоб чітко визнати, що династична форма держави жодним чином не включає гарантії добробуту нації.

Те, що виражає схильність німця до монархії, – це потреба німця у лідері та готовність підкоритися лідеру. Саме ця остання риса, мабуть, є особливо типовою рисою німця, ми надто добре знаємо цю рису німецького характеру в її добрих і поганих аспектах. Вірність до смерті дозволяла йому боротися та здобувати наймогутніші перемоги, дозволяла йому слідувати навіть за іноземними прапорами; але вона також включає в себе велику незалежність серед слабших типів аж до нікчемності та рабства, любов до всього іноземного та брак розсудливості.

Таким чином, питання щодо спадкоємності в самій Німеччині не є важким для вирішення. Набагато складніше питання полягає в проблемі лідера.

Вибір лідера досі більш-менш завжди залишався на волю випадку.
Княжеське подружнє ложе справді жодним чином не гарантує інтелектуальних здібностей та необхідних рис характеру, які неодмінно вимагаються від монарха. А якщо згадати сучасну німецьку економіку, де саме членство в партії вирішує питання кваліфікації на найвищі посади, то цьому питанню слід приділити особливу увагу.

Складність у будь-якому разі полягає у збереженні моральних та характерних якостей того, в чиї руки має бути покладена доля народу. Однак, хоча диктатор бере лідерство на себе, як носій національних прагнень, майбутній лідер повинен виникнути фактично зі свідомої волі нації як найкращий та найбільш підходящий.
Таким чином, може залишатися повністю відкритим питання, чи має найвища цінність бути об'єднана в одній особі, чи державне керівництво має складатися з двох або більше осіб. У будь-якому разі, одне для нас твердо стоїть на думці: той, кому довірено керівництво найвищими державними справами, чи то коронованої особи, чи консульський дуомор-тріумвірат, несе найвищу відповідальність, у найкращому випадку, закріплену в конституції. Тому найвища відповідальність буде найважливішою національною політичною основою, яка відрізнятиме націонал-соціалістичну державу від попередніх форм правління.

Особливим аспектом національних політичних основ націонал-соціалістичної держави є вимога націоналістичної держави, в якій представники іноземних країн та рас виключені з керівництва державними справами, а також з обіймання державних посад.

Великий урок усієї німецької історії можна підсумувати тим фактом, що Німеччина завжди була бідною, слабкою та нещасною, коли її правителі переслідували іноземні інтереси, а вузькі дрібні справи окремих провінцій та міст ставилися вище за спільні справи Рейху; і так само Німеччина завжди була сильною та могутньою, коли вона була єдиною, а її правителі думали та відчували по-німецьки, а провінції та міста відчували себе членами великої спільної батьківщини. Закриття нації зовні з усією свободою та різноманітністю всередині. Це правильна ідея німецької держави. Рейх Бісмарка вже

34 Фрідріх Вільгельм III (1770-1840) був королем Пруссії з 1797 року. Хоча він намагався проводити політику нейтралітету в наполеонівських війнах і не приєднався до Третьої коаліції, провоєнна партія, яку підтримувала його королева Луїза, змусила його приєднатися до Четвертої коаліції 1806 року, що призвело до битви при Єні, в якій Пруссія зазнала поразки від Наполеона.

35 Вільгельм II (1859-1941) був останнім німецьким імператором і правив з 1888 по листопад 1918 року. Вільгельм не підтримував суворі антисоціалістичні закони Бісмарка та звільнив канцлера у 1890 році. Коли Австрія була змушена напасти на Сербію після вбивства ерцгерцога Франца Фердинанда в Сараєво, він вирішив підтримати Австро-Угорщину, хоча й усвідомлював небезпеку війни, в якій могли б участвовати Росія, Франція та Англія.

Machine Translated by Google

дуже близько підійшли до цього ідеалу ідеї німецької держави, тільки наші расові брати в німецькій Австрії[36] все ще залишалися поза межами Рейху.

Об'єднання всіх німецьких племен у замкнутій національній державі є нашою найвизначнішою національно-політичною метою. У внутрішньополітичному плані необхідно зберегти або відновити федеративний та федеральний характер більших провінцій, як він сформувався історично. Національно-політичні базові лінії в цьому відношенні такі: усі функції Рейху, в яких йдеться про політичне становище Німецького Рейху щодо іноземних держав, є справами Рейху. Це Міністерство закордонних справ, посольства та консульства, паспортна система, контроль за зовнішньою торгівлею, митна система та, перш за все, армія та флот.
З іншого боку, у внутрішній політиці слід сприяти ідеї максимальної незалежності окремих провінцій або федеральних земель. Фінансова незалежність є передумовою незалежного існування нації, тому податкове законодавство має бути делеговано переважно провінціям.

Законодавство щодо цивільного, торгового та кримінального права регулюватиметься законами Рейху, але на практиці підпорядковувався органам провінційної юстиції та поліції.

Подібним чином транспортні установи, безумовно, будуть регулюватися відповідно до директив законодавства Рейху, але вони, тим не менш, залишатимуться у своїх фінансах, адміністративно та операційно під суверенітетом провінції.

Те, що свобода віросповідання має залишатися повністю захищеною конституцією, не потребує особливої згадки; з іншого боку, релігії, тексти яких не написані повністю німецькою мовою та не доступні для всіх, а також містять доктрини, небезпечні для держави, не користуватимуться цим захистом.

Конституційна форма основного соціалістичного характеру Рейху особливо підкреслюється в галузі трудового права, а також у сфері страхування від хвороб, нещасних випадків, старості та інвалідності, і буде реалізована краще, ніж сьогодні.

Аналітика та постановка цілей

Якщо кожне ґрунтовне розгляд питань, пов'язаних з часом, вимагає відповіді на три питання: Як справи зараз? Як це сталося? і Що тепер? – бо без цього фундаментального дослідження ніколи не слід очікувати повної та сумлінної роботи – це справедливо у вищому сенсі, коли йдеться про побудову нової держави. Опис сучасної ситуації в рамках цієї роботи, природно, має місце лише остільки, оскільки йдеться про вилучення суттєвих характеристик сучасних критичних умов держави та економіки. У такому завданні слід особливо уникати сприйняття будь-яких симптомів як причин. Саме в цьому полягає мистецтво будь-якого діагнозу, який не обманюється зовнішніми факторами чи наростами, а глибше заглядає в причину речей. Це стає найбільш зрозумілим на медичному прикладі або у випадку живої людини. Якщо десь у тілі з'являється набряк, причину слід шукати спочатку в недузі відповідної частини тіла; той факт, що ця частина тіла хвора, має свою причину в поганому стані крові; але навіть це знання не слід вважати останньою причиною, оскільки поганий стан крові, у свою чергу, буде наслідком поганого або недостатнього харчування. Лікування не зможе бути успішним, якщо лікар боротиметься

[36] Республіка Німецька Австрія – це назва держави, утвореної в 1918 році після Першої світової війни з німецькомовних земель Австро-Угорської імперії. Вона включала, окрім нинішніх австрійських територій, Південний Тіроль і Тарвізіо (нині в Італії), південну Каринтію та південну Штирію (нині в Словенії), а також Судети та Німецьку Богемію (нині в Чеській Республіці).

Machine Translated by Google

лише зовнішнє явище; таким чином у найкращому випадку настало б тимчасове полегшення, заспокоєння болю, але хвороба продовжувалася б. Навіть спроба лікування за допомогою очищення крові не змогла б принести тривалого одужання, якщо не було б усунено основну причину, а саме недостатнє або погане харчування чи інші шкідливі обставини. Тільки таке лікування зсередини назовні може принести справжнє одужання. Це зрозуміло кожному. Саме так слід проводити розслідування, якщо ми маємо справу з хворим національним організмом. Навіть тут дуже мало користі від боротьби із зовнішніми симптомами хвороби. Надто добре відчувається як сумна правда відоме прислів'я: «Маленьких лиходіїв вішають, великих відпускають на волю». Частота порушень спільних інтересів є лише зовнішньою ознакою того, що за лаштунками відбуваються речі, які значною мірою шкодять спільному добробуту. Бо лише якщо в державі щось гниє, такі великі збитки можуть продовжуватися та ставати тривалою небезпекою для існування самої держави. Якщо таким чином сама держава хвора, то з найбільшою ймовірністю можна припустити, що причиною цього є неправильні інтелектуальні погляди щодо народних турбот та щодо фактичних функцій і влади самої держави. Тому лікування, зрештою, можна очікувати від нового здорового уявлення про державу через створення здорового, потужного державного керівництва, яке є повністю незалежним і не обтяженим гріхами минулого. Кожне рішення, яке виходить з компромісу з існуючою владою або яке прагне знову прив'язати себе до зруйнованих форм попередньої держави, несе в собі зерно власного занепаду. У зв'язку з цим слід також застерегти від прив'язування себе до історичних державних форм, які самі по собі справді не були поганими, але все ж дуже швидко піддалися краху.

Які ж зараз найяскравіші характеристики сучасної кризи?

Зовні та поверхово – як у випадку лихоманки – висока температура або, перекладаючи на економіко-політичні терміни: збудження, напруженість з будь-якої нагоди, неспокій та безлад. Надзвичайно важливо, що кожна затхла та лінива людина, але також і вся армія справжніх боржників, завжди найгучнішим голосом вихваляли «спокій та порядок» як панацею. Спокій та порядок, природно, не є політичною метою взагалі, а лише умовою, яка показує, що всередині національного організму панують здорові умови. Але якщо нація хвора, цілком природно та само собою зрозуміло, що це проявляється в неспокої та безладі. Політична позиція, яка проповідує та прагне встановити лише «спокій та порядок», тому є абсолютно хибно спрямованою; з іншого боку, вона лише допомагає хворобі проникати все глибше, аж поки смерть не настане з найжахливішими судомами. Навіть виразки та нагноєння, які уявляються персоніфікованими, природно бажають, щоб хвора людина залишалася досить спокійною, бо бацили тоді можуть так дивовижно швидко розмножуватися та поширюватися по всьому тілу, повністю розкладаючи його також зсередини. Ні, навпаки: геть нагноєння! Їх потрібно вирізати, не можна наводити біль від оперативного втручання як контрпричину; пацієнта потрібно вивести з його поганого середовища, і понад усе він повинен отримувати здорову та міцну їжу.

Подальшими симптомами є заповнення державних посад невідповідними елементами, вирішення державних справ шляхом рішень більшості, виникнення таких рішень більшості в парламенті, які не несуть жодної відповідальності, обрання таких парламентів відповідно до виборчого права, яке зовні справді є найвільнішим і найзагальнішим, але внутрішньо спекулює на відсутність судження мас і просто пригнічує краще розуміння та вище почуття відповідальності. Уряд, який залежить від парламентської більшості – яка виникає чисто випадково і для якої вирішальними є лише партійно-політичні міркування – природно, зі свого боку, більше не може бути об'єктивним охоронцем спільного добробуту, але він є

Machine Translated by Google

розсадник амбітних партійних політиків та впертих доктринерів. Усі ці симптоми можна підсумувати словом «парламентаризм».

Цей парламентаризм — велика демократична брехня про здатність народу до самоврядування. Звичайно, ми можемо думати, що свідомі відповідальності громадяни держави цілком здатні авторитетно судити з державних питань і керувати долею своєї громади чи країни, але виборче право, таке як загальне, пряме та таємне для осіб старше 21 року обох статей, неминуче несе в собі зерно мерзенного правління нижчих та безпринципних.

Поряд із мерзенним правлінням парламентів та урядів, що залежать від них, сьогодні насправді править, попри всі антикапіталістичні гасла марксистів, великий позичковий капітал. Високі фінанси є необмеженим правителем держави та економіки. Жоден уряд не наважується вживати жодних радикальних заходів проти прибуткових інтересів банківського та біржового світу. Усі нації пов'язані відсотками та податками з цією наднаціональною світовою державою через досить гігантські національні борги. Результати цього процентного рабства величезні, вони трясуть увесь світ до його основ в економічних та національно-політичних відносинах. Збір відсотків справді став головною роботою урядів. Це означає для націй жахливу податкову експлуатацію та виснаження за допомогою різноманітних методів прямих і, особливо, непрямих податків, через нестримно прогресуючу інфляцію, яка призвела на своєму піку до пограбування всього середнього класу їхніх заощаджень. Це необмежене правління грошового мішка здійснює, під маскою законного права на відсотки, найжорстокіше правління, яке коли-небудь керувало світом. Це призводить до зубожіння та пауперизації мас, а особливо тих кіл, для яких здобуття грошей не є самоціллю і тому не є центральним пунктом усього їхнього мислення. Тільки з цього виникає найжахливіший наслідок цього абсолютного фінансового панування, тобто моральна деградація народів, що перебувають під цим пануванням. Усі інстинкти спрямовані на здобуття та володіння, усі поняття вірності та віри тонуть у безжальній гонитві за наживою, шанована людина змушена переживати, що як винагороду за свою шанованість вона повинна опускатися дедалі глибше, тоді як безпринциповість приносить гігантські прибутки у випадку всіх можливих і неможливих підприємств. Великі кола відчайдушно борються за своє існування, отримати стерпний дохід лише працею стає дедалі важчим.

На закритих фронтах робітники прагнуть вимагати дедалі вищу заробітну плату, страйки розхитують економічні робочі місця, гальмують їхнє виробництво та опосередковано завдають цим найбільшої шкоди тим, хто залежить від якомога більшого виробництва товарів для національної економіки, а саме самим робітникам.

Як загальне явище, ми можемо узагальнити ці умови під поняттям «мамонізм».

Зворотним боком цього мамонізму є марксистський світогляд, народжений інтелектуальним настроєм жертв мамоністичного насильства. Ми добре знаємо, що натхненники марксистів вміло використовували цей інтелектуальний настрій для себе як обробників міжнародного капіталу та водночас відводили від себе ненависть експлуатованих, але тут ми маємо справу з інтелектуальним настроєм, який не лише перешкоджає, а й украй вороже ставиться до відновлення здорового національного...

держава.

Суть марксизму ми повинні вбачати в тому, що він заперечує приватну власність і тим самим відсікає ґрунт від будь-якої економіки, а крім того, і від будь-якої вищої культури; далі, в тому, що він плекав ідею класової боротьби і тим самим розривав народ на

Machine Translated by Google

різні класи, що взаємно борються один з одним. Достатньо вказати на безіменне горе російського народу, де в Радянській державі ця помилкова доктрина, що вбиває націю та економіку, була втілена в реальність у найвищій мірі.

І якщо ми тепер пошукаємо справжніх збудників хвороби, то дивним чином всюди стикаємося з євреями як лідерами та головними бенефіціарами.

Єврейське питання стає світовим питанням, від вирішення якого залежить добробут і горе народів буде залежним.

Цьому питанню буде присвячено спеціальну роботу в серії «Бібліотека»37 .

Огляд історії показує нам, що зневірені народи знову і знову намагалися звільнитися від цього зла шляхом кривавого придушення та винищення окремих євреїв, але через кілька поколінь євреї поверталися після таких погромів сильнішими та фінансово могутнішими.

Тому ми повинні уникати пошуку вирішення єврейського питання таким примітивним способом – справді, неможливо вбити чумну паличку окремо, її можна викорінити лише відрізавши від неї життєво необхідні ресурси.

Антисемітизм, що спалахує в усьому світі, є смолоскипом того, що нації усвідомили свого найбільшого та найсмертоноснішого ворога, але тепер наше завдання — спрямувати це правильне емоційне знання у правильний, розумний спосіб.

Боротьба проти марксизму , а отже, і проти євреїв, досягає успіху завдяки невпинному вихованню отруєних мас. Це перший етап нашої боротьби.

Позбавлення від процентного рабства – це остання і найважча битва в економічній сфері за визволення народу та держави від золотої мережі наднаціональних фінансів.
влада.

Тільки після подолання цих етапів, коли перемога буде повністю здобута та забезпечена, настане час для проведення всіх подальших реформ, які дадуть ослабленому та хворому національному організму нову волю до життя та нову життєву силу, яка вперше усвідомить те, що є в наших думках, у що ми всі віримо палаючими серцями і до чого прагнемо з непохитною волею:

Відродження Німеччини.

Нова, вільна, об'єднана Велика Німеччина у здоровому, міцному та потужному стані праці та продуктивності.

37 Робота Федера про євреїв, Die Juden, була опублікована в 1933 році як том 45 Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Програма

Походження програми

Кожна робота вимагає плану, кожній реалізації має передувати інтелектуальна творчість. Чим чіткіше та краще розроблені плани будівництва, тим красивіше та швидше буде зведено будівлю. Навіть нові політичні структури вимагають чіткого плану будівництва, тут це називається політичною програмою.

Вимоги, які мають бути поставлені до політичної програми, дуже високі та різноманітні. Йдеться про завдання найвищої відповідальності, адже добробут і горе власного народу залежить від того, чи був план добрим. Програма повинна якомога стисло охоплювати всі важливі сфери суспільного життя, витримувати будь-яку критику, не заглиблюватися в деталі, не пропонувати опонентам жодних непотрібних слабких місць, не пробуджувати жодних утопічних надій, які згодом не можна було б задовольнити. Програма повинна бути вірним образом майбутньої держави та нової економіки. Вона повинна показувати всім у загальних рисах бажаний державний та економічний лад, але не може також обмежувати чи передбачати його виконання в деталях.

Кожна програма також має свою історію та розвиток, але вона, безумовно, є критерієм фундаментальної правильності руху, якщо після стількох років нічого суттєвого не змінюється в його основних рисах, а лише деякі неясності мають бути усунені. Лише найважливіший і найяскравіший пункт програми старої програми від 24 лютого 1923 року, № 11, «Скасування доходу без праці та зусиль, подолання процентного рабства», терміново потребує ґрунтовного програмного опрацювання в національно-, фінансово- та економічно-політичному плані. Детальне опрацювання цього пункту на той час не було такою абсолютною необхідністю, оскільки на той час більш детальні праці, пов'язані з цим, «Маніфест про подолання процентного рабства та державного банкрутства», його вирішення, були майже єдиними існуючими творами та були повністю відомі та знайомі засновникам і першим послідовникам руху. У певному сенсі саме інтелектуальний зміст цих творів додав соціалістичного масштабу діяльності -
з планами, які на той час уже були визначені в своїх фундаментальних рисах, – до волі до оновлення, що об'єднала невелике коло навколо Антона Дрекслера38 та Адольфа Гітлера, до кола націоналістичних та популістських ідей.

Саме цими програмними пунктами та вимогами німецький визвольний рух націонал-соціалізму суттєво та фундаментально відрізняє себе від усіх інших популістських та націоналістичних груп, рухів та партій, і саме цим він відрізняє себе, зокрема, від усіх так званих парламентських партій, які, зі свого боку, є лише проявом мамоністично-плутократичного правління.

Ще однією необхідністю в новому формулюванні програми було отримання чіткішого форма та чітка структуризація щодо окремих сфер суспільного життя. Це сталося.

Мій обов'язок тут згадати ще одну новаторську працю, яка завдячує своїм походженням паралельному прояву націонал-соціалізму в Австрії та Богемії, я маю на увазі книгу про

38 Антон Дрекслер (1884-1942) був, разом із Дітріхом Екартом та Федером, одним із засновників німецького аналога спочатку австрійської Німецької робочої партії (Deutsche Arbeiter Partei) у Мюнхені. Дрекслер обіймав посаду почесного президента партії, явним лідером якої Гітлер вже у 1921 році став. Дрекслер покинув партію у 1923 році та знову приєднався до неї, коли Гітлер прийшов до влади у 1933 році.

Machine Translated by Google

інженер Юнг39, представник судетських німців у Чехословаччині в празькому парламенті.

Австрійський націонал-соціалізм у своїх зародженнях сягає далекого часу до війни. Його ідейний спектр більше ґрунтувався на спробі привести соціалістичний світ ідей у гармонію з націоналістичною ідеєю, тоді як німецький націонал-соціалізм Рейху, який виник лише після його краху – фактично, не знаючи про існування цього австрійського націонал-соціалізму – з самого початку зайняв фундаментальну боротьбу проти марксизму.

Сьогодні ці два рухи об'єдналися у своїх спільних цілях.

[39] Інженер Рудольф Юнг, делегат з Троппау

Machine Translated by Google

Національна та економічна програма НСДАП

Наша мета – відродження Німеччини в німецькому дусі до німецької свободи.[40]

Шлях до цієї головної мети такий:

I. Національний політичний принцип: Німецький Рейх є домівкою німців.

1. У зовнішній політиці:

1. Створення закритої національної держави, що включає всіх німців.

2. Потужне представництво німецьких інтересів за кордоном.

2. У расовій політиці:

3. Усунення євреїв та всіх ненімців з усіх відповідальних посад у громадське життя.

4. Заборона іммігрpreції східних євреїв та інших паразитичних іноземців. Проблемних іноземців та євреїв можуть депортувати.

3. У громадянській політиці:

5. Тільки той німець, який присвятив себе німецькій культурі та спільноті, може користуватися правами громадянства держави.

6. Той, хто не є німцем, може проживати в німецькій державі лише як гість і підпадає під дію іноземного законодавства.

7. Права та інтереси німців мають вищу важливість, ніж права та інтереси іноземних громадян. націй.

II. Економіко-політичний принцип: Завданням національної економіки є задоволення попиту, а не якомога вища прибутковість позичкового капіталу.

8. Націонал-соціалізм принципово визнає приватну власність і ставить її під державний захист.

9. Однак добробут народу обмежує непомірне накопичення багатства в руках окремих осіб.

10. Усі німці утворюють трудову спільноту для сприяння загальному добробуту та культура.

11. У рамках цього загального трудового обов'язку кожного німця та з фундаментальним визнанням приватної власності кожному німцю надається вільна можливість отримання та вільного розпорядження доходом від своєї праці.

12. Здорове поєднання малого, середнього та великого бізнесу в усіх сферах економічного життя, а також у сільському господарстві, залишається незмінним.

13. Буде боротьба з гігантськими підприємствами (корпораціями, синдикатами та трестами).

14. Лихварство та рекет, а також безжальні збагачення за рахунок та на шкоду народу каратимуться смертю.

15. Запровадження року обов'язкових робіт для кожного німця.

---

[40] Для детального обговорення цих пунктів див. Федера Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Мюнхен, 1927; тр. ETS Dugdale, Програма NSDAP та її загальні концепції, Мюнхен, 19

Machine Translated by Google

III. Фінансово-політичний принцип: Фінансова система служить державі, фінансові сили не можуть утворювати державу в державі; отже, наша мета: Подолання процентного рабства шляхом:

16. Звільнення держави, а отже, і народу від боргів, пов'язаних з відсотками, перед великими позичковий капітал.
17. Націоналізація Рейхсбанку GmbH. та центральних банків.
18. Фінансування всіх великих державних завдань (розвиток гідроенергетики, доріг тощо) з уникненням позик шляхом випуску безвідсоткових державних казначейських ваучерів або безготівковим методом.
19. Запровадження стабільної валюти на покритій основі.
20. Створення некомерційного Будівельно-господарського банку (грошова реформа) для надання безвідсоткових кредитів.
21. Глибока реструктуризація податкової системи відповідно до соціалістичних, національно-економічних принципів. Звільнення споживання від тягаря непрямих податків, а виробництва від обмежувальних податків (податкова реформа та звільнення від податків).

IV. Соціально-політичний принцип: Загальне благо є найвищим законом.

22. Щедрий розвиток страхування похилого віку шляхом націоналізації системи довічної рентної виплати. Кожному нужденному німецькому національному товаришу буде гарантована належна пенсія з певного віку або у разі передчасного настання постійної нездатності заробляти на життя.
23. Участь усіх осіб, зайнятих у виробничих підприємствах, відповідно до їхньої продуктивності та віку у доходах від праці з відповідною часткою відповідальності за виконання національних економічних завдань праці.
24. Конфіскація всіх прибутків від війни та революції, не заснованих на чесній праці, а також майна, набутого шляхом накопичення та лихварства, та їх використання для розвитку соціального страхування.
25. Усунення дефіциту житла шляхом комплексного будівництва нового житлового будівництва по всьому Рейху за допомогою нового некомерційного Будівельного та Економічного Банку, який має бути створений відповідно до статті 21.

V. У культурній політиці: Розквіт усіх наук і образотворчих мистецтв на фундаменті політично вільної, економічно здорової держави є нашою головною культурною метою.

Цього слід досягти через:

26. Виховання молоді як фізично здорових та інтелектуально вільних людей згідно з великими традиціями німецького інтелектуального життя.
27. Повна свобода віросповідання та совісті.
28. Особливий захист християнської віри.
29. Придушення та виключення релігійних доктрин, що суперечать німецьким моральним почуттям і зміст яких носить державо- та націоруйнівний характер.
30. Придушення всіх шкідливих впливів у літературі та пресі, на сцені, в мистецтві та кіно.
31. Свобода навчання в німецьких університетах, формування правлячого класу людей з характером.

Machine Translated by Google

VI. У військовому плані:

32. Забезпечення обороноздатності нації шляхом запровадження військового права для кожного вільного Німецька.

33. Скасування найманських військ.

34. Створення ополчення для захисту батьківщини під керівництвом професійного офіцерського корпусу, яке має бути побудоване за допомогою суворої ієрархічної дисципліни.

VII. Інші реформи:

35. Реформа системи преси. Придушення всіх інструментів преси, що суперечать інтересам німецького народу. Найсуворіша відповідальність за всі новини, що
хибно або тенденційно спотворено.

36. Реформа виборчого права зі скасуванням нинішніх корупційних форм виборчої кампанії та відсутністю відповідальності обраних (недоторканності).

37. Розвиток професійних палат.

38. Реформа судової системи у сфері

Земельне право – (фундаментальне визнання права власності на землю, неможливість оренди землі приватним капіталом, переважне право держави та повернення землі державі у разі недбалого управління).

Цивільне право — (набагато суворіший захист особистої честі та здоров'я, на відміну від одностороннього правового захисту власності, що діє сьогодні).

39. Конституційні реформи:

Конституція: Конституція, що відповідає німецькому характеру, – це суверенне державне керівництво, зосереджене на найвищій посаді. – Чи обіймає цю найвищу посаду монарх, обраний народом, чи два чи три відповідальні найвищі посадовці Рейху, має вирішити народ пізніше.

Федеральний характер Рейху: Склад німецького народу з різних провінцій, внутрішньо пов'язаних племенами та історією, зумовлює повну незалежність окремих федеральних земель щодо їхніх внутрішніх справ.

Турботою Рейху є представництво німецького народу за кордоном, паспорти та мита, а також, далі, армія та флот.

Три головні опоненти стоять на заваді здійсненню цієї національної та економічної програми націонал-соціалізму. Марксизм, парламентаризм і, понад усе, великий позичковий капітал.

Наша антимарксистська боротьба спрямована проти розкладу держави єврея Карла Маркса, проти розкладу народу про класову боротьбу, проти розкладу економіки про заперечення приватної власності та проти суто економічного матеріалістичного розуміння історії.

2. Наша антипарламентська боротьба спрямована проти безвідповідальності так званих народних представників, які – за умови імунітету – насправді ніколи не несуть відповідальності за наслідки своїх рішень, а також проти всіх збитків, що з цього випливають (корупція, кумівство, хабарництво) та, як найгірший наслідок – уряду, залежного від такого парламенту.

Machine Translated by Google

3. Наша антимамоністична битва, яка займає вищу позицію порівняно з двома іншими фронтами, спрямована проти всесвітньої фінансової влади, тобто проти постійного фінансового та економічного знекровлення та експлуатації нашого народу за допомогою великого позичкового капіталу.

Однак ця битва є, з іншого боку, також потужною інтелектуальною боротьбою проти руйнівного душу матеріалістичного духу егоїзму та жадібності з усіма його супутніми розбещуючими проявами в усіх сферах нашого суспільного, економічного та культурного життя.

У кінцевому і найглибшому аналізі йдеться про боротьбу двох світоглядів, що виражаються через дві принципово різні інтелектуальні структури – продуктивний і творчий дух і рухливий жадібний дух. Творчий дух, вкорінений у ґрунті та знову ж таки подоланий світ у метафізичному досвіді, знаходить своїх головних представників в арійській людині – жадібний, безкорінний комерційний і матеріалістичний дух, спрямований виключно на поземне, знаходить свого головного представника в єврея.

Націонал-соціалізм, як і антисемітизм, бачить у єврейському матеріалістичному дусі першокорінь зла, але він також знає, що ця найпотужніша битва світової історії не може обмежуватися виключно негативними антисемітськими вимогами, тому вся національна та економічна програма націонал-соціалізму значно перевершує, безумовно, новаторську, але негативну антисемітську битву, позитивно створюючи творчий конструктивний образ того, як має виглядати націонал-соціалістична держава праці та продуктивності.

Якщо ця головна мета буде досягнута, то Націонал-соціалістична партія буде розпущена. Націонал-соціалізм тоді стане змістом життя всього німецького народу. Націонал-соціалістична німецька робітнича партія загалом не є парламентською партією у звичному сенсі цього слова, а лише рішучою, перспективною та орієнтованою на майбутнє частиною населення, яка зібралася навколо сильного волею та розумом лідера, щоб вивести Німеччину з ганьби та безсилля зовні, з руйнування та корупції всередині, до могутнього та імпозантного становища зовні, а всередині – до економічно здорової, культурно квітучої, інтелектуально та морально високої національної спільноти.

Ми хочемо побудувати Рейх німецького прагнення, як співає Ґейбель41:

Один зовні, з могутнім мечем,
Згуртовуючись навколо високого прапора,
Внутрішньо багатий і різноманітний,
Кожне плем'я по-своєму!

41 Емануель Гейбель (1815-1884) був німецьким поетом і драматургом, автором кількох патріотичних віршів, які зазнали критики з боку сучасного ліберального літературного кола «молодих німців» навколо єврейських письменників Генріха Гейне та Людвіга Борне, але пізніше їх підтримали націонал-соціалісти.

Machine Translated by Google

3. Державна структура Національної

Соціалістична держава

Націонал-соціалістична ідея німецької держави

Вже в розділі про політичні основи влади ми вказували на той факт, що кожне відхилення німецьких правителів від їхніх суто німецьких завдань супроводжувалося найзгубнішими наслідками для німецького народу. Якщо дослідити німецьку історію, то завжди виявляється, що німецьке прагнення до закритої національної держави реалізувалося лише в короткі історичні періоди, знову і знову ця німецька мрія зникала, і знову і знову Німеччина поринала в безсилля та розпад. Таким чином, з усієї німецької історії непохитним є один урок: лише замкненість нації в межах могутньої держави дозволяє Німеччині протистояти величезним небезпекам, які виникають для неї лише через її несприятливе геополітичне становище. Майже ніде Німеччина не має природних кордонів, майже скрізь вона лежить вільною та незахищеною від ворожих вторгнень. Ні море, що оточує Англію, ні високі гори, що відділяють Іспанію та Італію від її сусідів, не дають Німеччині природного захисту. Франція має лише одну відкриту сторону проти нас, Росія також. Тільки Німеччина лежить посередині між іншими націями - як серце - і як поле битви Європи. На німецькій землі билися іспанські, французькі, англійські, шведські, російські та монгольські армії, на німецькій землі точилися жахливі релігійні війни Тридцятирічної війни, і навпаки, німці проливали кров на іноземній службі за іноземні інтереси в усіх землях. Мати-Німеччина стікала кров'ю від тисяч ран, завданих її іноземними арміями, і – які були завдані їй боротьбою її власних синів. Нескінченно трагічна німецька історія, настільки трагічна, що німецьке прагнення до єдиного, замкнутого Німецького рейху було включено до казок, до саг про старого Барбароссу в «Кіфхойзері»42. Протягом століть реалізація німецької державної ідеї залишалася – прагненням і надією найкращих людей нації, поки в 1871 році могутній коваль не викував єдність Німеччини. Багато чого ще залишалося бажати у реалізації Великої німецької держави, яка мала б включати всіх німців, що живуть у територіальному зв'язку з батьківщиною. Але вже це часткове реалізація німецького прагнення дало нам високий розквіт німецької історії, як рідко раніше.

Але нам не потрібно зважати на «якби» та «але», радше нам потрібно вчитися на історії. Політика – це історія, що стає, і якщо з «творення історії» має розквітнути спасіння для нашого народу, то наше державне мистецтво, наша національна політика повинні, з повагою до того, що сталося в історії, уникати помилок попередніх часів і зв'язуватися з найкращими традиціями. Людина, політик без історії, який догматично творить історію зі свого крісла, зможе принести народу лише лихо, як ми це пережили в останні роки від нових німецьких марксистських урядовців-шоуменів. Наскільки катастрофічним і згубним є повний крах старої соціальної форми, особливо коли це руйнування ідентичне силі марксистського руху, настільки мало може бути збережено старого лише тому, що воно старе.

У цьому знову полягає трагедія консервативного духу, який, творчо безплідний і

42 Пагорби Кіффхойзер між землями Тюрінгія та Саксонія-Ангальт вважаються місцем спочинку імператора Священної Римської імперії Фрідріха Барбаросси (1122-1190), який потонув у річці Салеф у Туреччині під час Третього хрестового походу.

Machine Translated by Google

без уяви, воно відкидає все нове лише тому, що воно нове, і тому, що міцно тримається застарілих форм, які давно втратили свою сутність. Люди та держава — це не мумії та конструкції, а живі істоти; одяг, пошитий одного разу, не пасує вічно.
Лише деякі досить великі основні риси прокладаються через долю народів, і нехтування такими базовими знаннями завжди гірко мстилося народам. Для нас, німців, фундаментальна історична національно-політична доктрина полягає в наступному: «Будьте єдині!»

Слово «об'єднаний»43, однак, означає не «єдність»44 , а «перебування в згоді»45. Лише з угоди німецьких племен щодо принципів зовнішньої та внутрішньої політики може вирости як найкраща квітка внутрішньо вільна держава, яка є зовнішньо могутньою та має міжнародну вагу.

Отже, для німецької держави може не бути жодних європейських чи міжнародних економічних, церковних чи гуманітарних мотивів, а лише виключно добробут усієї німецької нації. Я маю на увазі «мотиви» для політичних дій. Поряд із цим природно діють впливи церковного, економічного та загалом людського характеру, які необхідно належним чином оцінювати та враховувати. Але принцип має бути і залишатися таким, що німецька національна держава повинна представляти лише німців, і це як у внутрішній, так і у зовнішній політиці.

Отже, наша національна політична мета полягає в наступному:

1. Створення закритої національної держави, яка включає всіх німців.

2. Потужне представництво всіх німецьких інтересів за кордоном.

Націоналістична ідея

Передумовою для пробудження або, краще сказати, для відродження сильної національної свідомості є

усунення всіх євреїв та ненімців з усіх відповідальних посад у суспільному житті.

Рішуча оборонна боротьба проти вторгнення євреїв майже в усі сфери нашого суспільного життя ведеться з повною енергією лише націонал-соціалізмом. Боротьба проти єврейства — це свідома боротьба за німецький дух і за німецьку свободу.

Вплив і вплив євреїв на народи, що їх приймають, зовсім не можна порівнювати зі співвідношенням сил та битвами інших народів, а лише з боротьбою на життя і смерть між здоровим тілом та смертельно отруйними мікробами, які його атакували. Коли живий організм атакують отруйні бацили, питання лише в одному: або здорова сила тіла стане господарем над чужоземними вторгненнями – тоді вона їх винищить – або вона більше не буде господарем над ними, тоді вона загине через них. Так само і для народів, що приймають євреїв у всьому світі, існує лише одне: або вирізати євреїв з національного організму – або загинути через євреїв.

Саме порівняння людського тіла та мікробів дуже яскраво показує нам, наскільки однобокою є улюблена оманлива думка, що євреї пробилися повсюди лише завдяки своїй більшій ефективності, і що нападати та переслідувати їх з цієї причини вкрай неправильно та несправедливо. Не можна просто сказати, що холерна паличка також набагато сильніша та ефективніша за людину, і саме тому вона перемогла здорову людину – ні,

---

[43] einig

44 «Айнхайт»

[45] «Особливість»

Machine Translated by Google

це отрута для людини. І, точно так само, як у цій битві живого організму проти отрут, що вторгаються, з'являються особливі симптоми отруєння, що супроводжуються лихоманкою, судомами, симптомами паралічу тощо, так і битва націй, атакованих євреєм, виражається в досить схожих симптомах хвороби – заворушення та хвилювання в громадському та політичному житті, потужні судоми в національному тілі, заворушення, терор, громадянська війна, що чергуються з досить типовими симптомами паралічу, особливо в інтелектуальній частині націй – в урядах. Тоді залишається лише одне питання: чи вдасться національно свідомим колам, які розпізнають ворога, попередити та просвітити уряди, чи сформувати уряд і нейтралізувати самих євреїв – тоді лікування настає з упевненістю; якщо це не вдасться, тоді так само неминуче настає національна смерть. Третього шляху немає. Тимчасова ізоляція – якщо залишитися з медичною образністю – приносить лише видимі ліки: рано чи пізно бацили знову прориваються в кровоносні судини тіла, кінець цієї другої боротьби тоді смертельний для пацієнта.

Вирішальним фактором для остаточного успіху – як і в житті загалом – є воля до влади. Без цієї волі до влади – без цієї волі до збереження нації, нація безпорадно приречена на занепад. Те, що буквально не падає, стає рабом, фелахіном, кріпаком і слугою всеєврейської світової влади.

Це битва на життя і смерть. Багато боєздатних солдатів вирушили в дорогу, але більшість наших національних товаришів ще сплять. Невпинна освіта знову і знову — це рішення. Що робить цю освіту такою особливо складною, так це простота та м'якість арійця саме в цих життєво важливих расових питаннях.

Сильне расове змішання всередині нашого німецького народу, безсумнівно, майже повністю поховало у багатьох ясну та високу расову свідомість, так що замість точного знання расових законів залишилося лише невизначене почуття відразу до расово чужих євреїв. Єврей, зі свого боку, найсуворіше дотримувався своїх расових законів понад дві тисячі років, чітко усвідомлюючи виняткову важливість збереження чистоти крові для характеру та нації46 .

З іншого боку, він зміг представити расову агітацію як застарілу нісенітницю, що, стосовно расового змішання в Німеччині, на жаль, було для нього можливо з певним виглядом виправданості. Замість того, щоб єврейська зневага до расової науки з боку німців зустріла повний рішучий опір вимогою: «Німче, тримай свою кров чистою!», німець поступався навіть у цій галузі психогогічним мистецтвам євреїв. Століття Просвітництва з його гуманітарними ідеалами справді принесло євреям емансипацію від кайданів, які були виковані нашими предками у їхній вищій мудрості проти зараження єврейським духом грабежу та лихварства, але нам самим лише плутанину та невизначеність у цьому фундаментальному питанні. З висловом: «євреї також люди» – висловом, яке ніколи не заперечувалося і не заперечується ніким – євреям було забезпечено доступ до громадянських рівних прав. Тим самим було приспано національно-расовий опір єврейському іноземному народу зовсім іншої інтелектуальної структури, а боротьба проти громадянського визволення була підірвана з самого початку.

З цієї платформи тепер відбулося завоювання всієї нашої економіки та, нещодавно, суспільне життя аж до нинішньої ситуації необмеженого правління євреїв.

---

46 Див. томи Націонал-соціалістичної бібліотеки про расу та євреїв!

47 Мистецтво переконання.

Machine Translated by Google

Ціла низка свідчень самих євреїв показує, що вони відчувають себе державою в державі, що вони відчувають більший зв'язок зі своїми расовими товаришами в інших країнах, ніж з народами, які їх приймають.

З цього єврейського відчуття тісної приналежності між народами безпосередньо виникають небезпеки для корінних народів у сфері зовнішньополітичних відносин народів у війні та мирі.

Однак спочатку увага євреїв була спрямована на вимогу економічних переваг. Тут знову ж таки їхнє необмежене прагнення до прибутку, яке не було порушене жодними соціальними почуттями до народів, що їх приймали, стало їм у пригоді.

Як винахідники та носії сучасної кредитної системи, їм невдовзі стало легко підкорити свій вплив усю фінансову економіку штатів, а через банки та фондову біржу — також здебільшого приватний сектор.

Звідси, таким чином, після створення свого фінансового становища, єврейство простягало свої пальці також до інтелектуально-культурних продуктів нації; тут їм на допомогу прийшли їхній зворушливий дух, їхня кмітливість, їхнє критичне розуміння – риси, які часто можуть здаватися безперечними перевагами серйозного, важкого, приземленого арійського духу.

Але насправді це був лише злодійський інстинкт, їхня відсутність совісті та безпринципність – що вже проголошується в їхніх релігійних доктринах. Для єврея, згідно з доктринами Шульхан Аруха48, власність неєврея – як власність без господаря – існує для того, щоб єврей міг її привласнити! Єврей поставив на свої послуги всі засоби банківської та біржової техніки. Анонімізація – деперсоналізація нашої економіки через фондово-ринкову форму акціонерного товариства – певною мірою відокремила капітал від праці, акціонер знає в найрідкісніших випадках щось про свою фабрику, він має лише односторонній інтерес до прибутковості своїх грошей.

коли він інвестував їх у формі акцій. Це явище необхідно згадати тут, тому що з цією деперсоналізацією нашої економіки йде рука об руку також її деградація. Підприємець і виробник, який побудував своє підприємство з нуля, який знає потреби своїх клієнтів, який все ще має колишню ділову чесність і вважає своїм обов'язком виробляти міцний, хороший, довговічний продукт, що відповідає реальним потребам економіки, цей справді міцний підприємець настільки принципово відрізняється від сучасного великого акціонера, який, маючи суто капіталістичне володіння великим пакетом акцій, знає лише один інтерес – прагнути якомога вищої прибутковості. Чи виробляються на підприємствах хороші та дешеві предмети, чи взагалі створюються виробничі цінності акціонерним товариством, чи, як у випадку кредитних компаній (банків) загалом, не створюються жодні цінності, – це питання абсолютної байдужості для капіталіста – акціонера. Це має подальшим наслідком те, що виробництво менше орієнтоване на потреби, що, радше, потрібно лише розпалювати видиму потребу за допомогою величезної реклами. Раніше кодексом честі підприємців було повністю заборонено вихваляти свою продукцію; той, хто це робив, вважався ринковим глашатаєм, і таке ринкове вихваляння свого товару вважалося солідним підприємцем нечесною конкуренцією. Однак єврейський торговець вів саме такі ринкові торговельні операції з повною наполегливістю, в чому його мистецтво переконання стало в нагоді. Сьогодні на місце настирливого єврейського глашатая з'явилася єврейська реклама.

48 Шулхан Арух – найавторитетніший кодекс єврейського права, складений у 1563 році в північній Палестині Йосефом Каро.

Machine Translated by Google

У галузі науки відбувся подібний розвиток, особливо в галузі економічної науки – так званої національної економіки. Поступово завдання національної економіки перестало полягати в дослідженні національних економічних законів та потреб і у виведенні орієнтирів для економічного керівництва на основі результатів досліджень, а все частіше проводився лише опис ситуації без дослідження того, чи є виявлені економічні явища та форми також добрими, придатними та застосовними до реальних потреб національної економіки. Таким чином, людям вдалося, і сьогодні це вдається більше, ніж будь-коли, завдати жахливої шкоди економіці, а отже, і національній спільноті – з наукової точки зору – і, з цієї причини, незмінним чином. У цю галузь входить, зокрема, доктрина державної та приватної кредитної галузі, і особливо доктрина відсотка. Ми детально розглядали це питання в іншому місці, тут, мабуть, достатньо вказати на той факт, що по суті те, що ми сьогодні називаємо національною економікою, є лише приватною капіталістичною інструкцією до особистого збагачення та добре спланованою спробою виправдання лихварського капіталістичного пограбування робочої сили продуктивних країн.

Варто зазначити, що серед викладачів національної економіки є дуже велика відсоток євреїв.

Для неспеціаліста більш вражаючим є вторгнення євреїв у літературну та мистецьку поле.

Той, хто розглядає наш сучасний театр, буде шокований низькістю та цинізмом, що там поширюються. Особливо це стосується сучасного феномену кіно. Драма розпусників та марнотратників панує на наших сценах; з підривною та розумною діалектикою доброму німцю вчать, що мораль та етика, честь та совість — це, по суті, чиста дурість, без якої не можна просунутися далі. Ці нападки на публіку супроводжуються надокучливістю єврейських театральних агентств, у яких знання художньо схильних людей, як правило, вирішують менше, ніж вдячність театральним та концертним агентам тих, хто шукає посаду.

Але потім послідували широкі маніпуляції громадською думкою через щоденну пресу. Майже всі великі газети поступово перейшли до єврейської власності.
Таким чином, коло навколо німецького народу замкнулося. До економічного панування додалося панування інтелектуальне. Все, що шкодило єврейським інтересам, приховувалося та замовчувалося від громадськості якомога довше; якщо ідеї чи виступи все ж таки стверджувалися, тоді починалося справжнє полювання на відьом, спочатку через спроби зробити такі зусилля смішними, а якщо навіть це не допомагало, доводилося діяти брехнею, перекручуванням фактів, а також особистим приниженням. Були спроби підкупу, погроз, і, нарешті, не цуралися навіть економічно видобувати незручного опонента чи докоряльника, або навіть убивати його.

Ця остання найстрашніша зброя зазвичай не застосовувалася або застосовувалася лише рідко проти приватних осіб, бо майже ніколи реакція справжнього друга народу без політичної чи державної посади не досягала певної ефективності, перш ніж його вже зламав шквал брехні та наклепу в публічних органах євреїв.

У партіях невдоволення мас розпалювалося через крайнє перебільшення, а класова ненависть до заможних та їхніх нібито захисників, державної влади та армії, розпалювалася. Навіть тут – як і скрізь у випадку цих нападів на національну державу – саме євреї здебільшого агітували та розпалювали. Варто лише нагадати, що Карл Маркс, засновник марксистської доктрини класової боротьби, справді був євреєм (Мардохей

Machine Translated by Google

(було його справжнє ім'я). Його герольд у Німеччині, Фердинанд Лассаль49, спочатку Файст Ласаль, також був євреєм.

У війні та революції єврейська руйнівна робота проти німецької держави була завершена. Князів вигнали, з офіцерів зірвано еполети, чиновників змусили підкоритися голодом, щоб вони могли надати свою робочу силу, незамінну навіть для соціалістично-висококапіталістичної держави сучасної Німеччини. Таким чином німецька нація була роззброєна, выхолощена, позбавлена своїх лідерів, позбавлена майна та насильства, деморалізована та ослаблена, тоді як скрізь у суспільному житті, в економіці та політиці, мистецтві та театрі, євреї привласнили собі беззаперечну гегемонію.

Основою їхнього правління є їхнє величезне багатство.

Незважаючи на свою невелику кількість порівняно з народами, що їх приймали, вони змогли передати всі важливі пости в суспільному житті до рук своїх єврейських расових товаришів або німців, близьких родичів євреїв. Але тим не менш, усунення євреїв з німецького національного організму цілком можливе – тим більше, що справжня життєво важлива виробнича діяльність у промисловості та сільському господарстві, у професіях та адміністрації майже повністю вільна від євреїв.

Вилучення євреїв з нашого національного організму не порушило б ані сільськогосподарського виробництва – я ще не бачив жодного єврея за плугом, який би обробляв борозну – ані заводи не зупинилися б через брак робітників – робоча сила справді знатиме, що жоден єврей не піднімає вугілля важкою роботою чи не стоїть біля кузні – наші робочі місця ковалів та металургів, теслярів та шевців не осиротіли б – будинки жодним чином не залишилися б руїнами після вигнання євреїв, статистика нічого не згадує про єврейських мулярів та теслярів, покрівельників чи склярів. Але навіть у торгівлі та комерції не виник би застій, якби євреїв там більше не було. У сфері транспортної системи держава вже досі зразково піклувалася про особисті та вантажні перевезення, і, зрештою, хто бачив євреїв як залізничних кондукторів чи машиністів локомотивів...

чи як кондуктори трамваїв, чи як возники, чи транспортні працівники?

Але навіть у сфері типової схильності єврея до торгівлі та фінансів військово-адміністративні посади до війни показали, що вони були здатні вести ретельне зберігання та забезпечення, у самій торгівлі активно працюють сотні тисяч комерційних клерків та німецьких підприємців, які розуміють реальні аспекти та потреби торгівлі, а в державному банку та поштовому банку ми маємо установи, які могли б скласти основу здорової національної економіки, звільненої від єврейської розбійницької економіки.

Якщо в цьому досить короткому огляді ми побачили, що євреї жодним чином не відіграють незамінної ролі в нашому державному та національному житті, що вони, навпаки, найжорстокіше зловживають своєю верховенством на шкоду народам, що їх приймають, то очевидним і логічним наслідком є вимога вигнання євреїв з нашої нації.

Громадянином держави може бути лише той, хто присягнув на приналежність до німецької національної спільноти50 .

---

49 Фердинанд Лассаль (1825-1864) був німецько-єврейським соціалістом, знайомим з Марксом, хоча останній вважав його опортуністом через його готовність до компромісу з консервативним Бісмарком. Тому Маркс не підтримав Лассаля, коли останній заснував Загальнонімецьке робітниче товариство (Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein)
Асоціація) у 1863 році мала на меті головним чином отримання загального прямого виборчого права.

50 Це положення вже було включено до другої частини Нюрнберзьких законів від 15 вересня 1935 року, «Закон про громадянство Рейху», ст. 2: «Громадянином Рейху є лише той підданий, який має німецьку або спорідnену кров і своєю поведінкою показує, що він бажає та здатний вірно служити німецькому народу та Рейху». Повне відокремлення євреїв від німецького суспільства було проголошено в першій частині цих законів, «Закони про захист німецької крові та німецької честі».

Machine Translated by Google

З цього огляду расового питання природно та неминуче випливають також інші наслідки заборони іммігрaції східних євреїв. Це повне нерозуміння єврейського питання, якщо хтось вважає, що достатньо відштовхнути східних євреїв шляхом заборони іммігрaції. Абсолютно необхідно одночасно піддати євреїв, ворожих до нашого народу, які поселилися серед нас, дії чужинця. Східні євреї, звичайно, є великим резервуаром, з якого євреї постійно поповнюють свої запаси. Велика небезпека, яку містить ця іммігрaція, була чітко виявлена завдяки досвіду останніх років. За кілька років ці східні євреї змогли за допомогою всіх можливих ділових хитрощів та розквітів здобути величезне багатство. Наші зали суду повні шахрайства, що здійснюється такими іноземними елементами. Держава зовсім не зацікавлена в іммігрaції таких людей, які жодним чином не приносять користі продуктивно.

Така позиція націонал-соціалістичної держави щодо східних євреїв не виключає того, що Навіть члени інших націй, які паразитують на національному організмі, можуть бути вигнані.

Обговорення цих питань підводить нас тепер до третього розділу державної політики Націонал-соціалізм: до права громадянства.

Право на громадянство

Право громадянства має бути набутим. У цьому принципі націонал-соціалізм значно відрізняється від чинного на даний момент права, згідно з яким кожен дорослий німець старше 20 років, чоловічої та жіночої статі, може користуватися правами державного громадянства. Так само сьогодні, згідно з Веймарською конституцією, ця можливість відкрита для представників єврейської раси. Так само будь-який іноземець може набути це державне членство, виконавши кілька поверхневих формальностей.

Веймарська конституція загалом не розуміє поняття громадянина держави, але у ст. 110 говорить про приналежність до держави, а у ст. 109 про рівні права перед законом для всіх членів держави чоловічої та жіночої статі. Розпливчастість цього поняття, природно, виключає вимогу моральних та расових передумов для набуття права громадянства. На противагу цьому, ст. 113 Рейхської конституції бере під свій особливий захист іноземні «частини нації» (!); вони «не можуть бути обмежувані у своєму вільному традиційному розвитку, особливо у використанні рідної мови в освіті, а також у внутрішньому управлінні та здійсненні правосуддя».

Якщо порівняти з цим найповнішим розглядом іноземних громадян практику нашого Закону про захист Республіки від власних національних товаришів, зобов'язання видавати так званих воєнних злочинців ворогу, з гарантією, гарантованою статтею 112, що «жоден німець іноземного уряду не може бути переданий переслідуванню чи покаранню», і якщо порівняти саме цю останню статтю з сумнозвісними вироками французів проти Круппа51 та його директорів, можливо, посилання на той факт, що автором цієї конституції був єврей Пройс52, достатньо, щоб пролити світло на всі ці події.

---

51 Густав Крупп фон Болен унд Гальбах (1870-1950) керував авіаційною компанією Фрідріха Круппа з 1909 по 1941 рік. У співпраці з рейхсвером під керівництвом Ганса фон Зекта (1866-1936) Крупп здійснив таємне переозброєння Німеччини, порушуючи Версальський договор. У 1923 році, коли французи та бельгійці окупували Рурську область, вони також оштрафували Круппа за проведення...
великий публічний похорон тринадцяти робітників фабрики Круппа) в Ессені, розстріляних французами під час окупації.

52 Гуго Пройс (1860-1925) був німецько-єврейським міністром внутрішніх справ Веймарської республіки та відіграв важливу роль. під час розробки Веймарської конституції 1919 року.

Machine Translated by Google

Не «щасливіше майбутнє поляків», як сказав Беттман-Гольвег53 в одній зі своїх невдалих парламентських промов, і не покращення становища євреїв у Румунії (за Кульманом)54 може бути провідною ідеєю німецької держави, а лише добробут німецького народу. Ця провідна тема виражена в національно-економічній програмі НСДАП (Програма, с. 35) під № 7: «Права та інтереси німців переважають над правами та інтересами членів іноземних держав» та під № 6: «Той, хто не є німцем, може жити в Німеччині лише як гість і підпадає під дію Закону про іноземців».

Згідно з цим, право державного громадянства має бути набутим. Його також можна втратити через негідність. Це право, з якого євреї принципово виключені, як і представники інших народів.

Внутрішньою умовою для претендента на німецьке державне громадянство є зобов'язання перед німецькою культурою та спільнотою. Той, хто не зобов'язується таким чином перед німецькою нацією, той, хто оголошує себе ворогом німецької держави, той, хто відчуває себе більш тісно пов'язаним з представниками інших націй, ніж зі своїм народом, не може отримати жодних прав німецького державного громадянства, оскільки він справді не бажає мати нічого спільного з німецькою спільнотою.

Здається, це справді божевілля, коли люди, які публічно заявляють, що не знають жодної батьківщини під назвою Німеччина, як це робили Кріспін55 та інші, все ще хочуть радити щодо долі цієї країни, коли вони як представники народу, як делегати, все ще стверджують, що користуються особливими привілеями та захистом особливо суворих законів (захист республіки) у разі їхнього підвищення з цього парламенту на урядові посади.

Націонал-соціалістична німецька держава вимагатиме саме від таких людей найсуворішої розплати, а члени революційних урядів і парламентів повинні будуть ретроспективно нести відповідальність за свої дії чи бездіяльність. Тому закони, які мають бути розроблені щодо відповідальності всіх осіб, що беруть участь у суспільному житті, повинні бути наділені ретроспективною силою.

Тут йдеться не про боротьбу голодних «пролетарів» проти ситих і ненаситних капіталістів за заробітну плату, отже, не про введення здорових і правильних почуттів трудящих у оману ідеєю класової боротьби, а про моральну вимогу, щоб безвідповідальність нинішніх бенефіціарів парламентської та урядової системи мала припинитися, і щоб ті, хто надмірно збагачувався на потребах народу, або ті, хто сприяв махінаціям інших кіл, були притягнуті до заслуженого покарання.

Гасло: «Маленьких шахраїв вішають, великих відпускають на волю» не повинно бути доведено правильним. Навпаки, націонал-соціалістична держава у випадку визначення покарання врахує факт спокушання дрібних шахраїв як дуже пом'якшувальний фактор, а великих злочинців проти німецького народу притягне до відповідальності з повною суворістю закону.

---

53 Теодор фон Беттманн-Гольвег (1856-1921) обіймав посаду канцлера Німеччини з 1909 по 1917 рік. Під час війни Беттман-Голльвег, здавалося, віддавав перевагу більш поміркованій політиці, ніж та, яку пропагували військові лідери.

54 Ріхард фон Кульман (1873-1948) обіймав посаду державного секретаря закордонних справ Німеччини з серпня 1917 року по Липень 1918 року. У травні 1918 року він уклав з Румунією Бухарестський мир.

55 Артур Кріспін (1875-1946) був обраний членом парламенту від соціал-демократів у 1920 році та став співголовою Соціал-демократичної партії (СДПН) у 1922 році.

Machine Translated by Google

Очисна робота цього державного суду тепер жодним чином не може зупинитися на тих, хто першим прийшов до влади з революцією. Він також повинен буде зосередитися на тих, хто перебував під імперським урядом і своєю недбалістю зробив можливим цей німецький крах. Головного відповідального – Бетманна-Гольвега – справді забрали з-під контролю земних суддів, те саме стосується й наступного за винністю – Ерцбергера56, який, як батько жалюгідної парламентської революції липня 1917 року, знову підняв у ворогів слабшаючу волю до перемоги. Навіть Айснер57 і Ратенау були усунені з місця їхньої діяльності, що руйнувала націю, щоправда, незаконним шляхом, але згідно із залізними законами історії. Але багато з тих, хто організував удар по боєприпасах у січні 1918 року, встромив кинджал у спину армії, що воює, і тих, хто усним і письмовим словом зламав волю до перемоги, тих, хто проповідував «мир без переможців і переможених», тих, хто зловживав стражданнями народу у війні та революції для власного непомірного збагачення, досі живуть і визнають це правильним.

Звичайно, така національна політична вимога поширить страх і жах, і десятки тисяч боятимуться за своє життя, бо вони не мають чистого серця. Але для націонал-соціалізму з цією вимогою соціальної справедливості питання долі німецького народу залишається невирішеним: чи зможе німецький народ знайти свій шлях до благородної нації, чи він буде тягнути за собою жалюгідне життя в деградації та корупції як нація фелахів. Для націонал-соціалістичного руху сенс його існування також визначається цим питанням.

Відповідно, право на державне громадянство не є чимось, що буде закладено в колиску кожному, хто народиться в Німеччині; радше, це право на державне громадянство містить у собі також найвищі моральні зобов'язання перед державою та нацією. Однак дотримання цього обов'язку перед державою та нацією має бути також захищене можливістю того, що це право може бути знову втрачено у разі негідності.

З іншого боку, набуття права державного громадянства буде не актом милосердя, а претензією, яку може висунути кожен працьовитий німець, який доведе свою гідність німецької спільноти та присвятить себе німецькій расовій та історичній спільноті.
Той, хто виконав свій армійський та трудовий обов'язок, той, хто є активним та почесним працівником у своїй професії, має право на отримання права державного громадянства.

Але з цим правом державного громадянства пов'язаний також обов'язок не забувати у всій своїй роботі про більшу цілісність, а також завжди усвідомлювати у своїй економічній діяльності той факт, що людина повинна вписати свою працю в ціле, тобто навіть за повної свободи в окремих сферах діяльність німецького державного громадянина не повинна бути спрямована проти добробуту цілого.

---

56 Маттіас Ерцбергер (1875-1921) був членом Deutsche Zentrumspartei (Католицької центристської партії), якого вважали правою рукою Беттмана-Гольвега. Під час війни, в середині 1917 року, він закликав до переговорного завершення війни та підірвав довіру до німецьких військових. Ерцбергер підписав перемир'я, яке поклало край Першій світовій війні, а як міністр фінансів Веймарської республіки схвалив Версальський договір. Його було вбито в 1921 році ультранаціоналістичними членами «Організації консулів», заснованої командиром Фрайкорпусу Германом Ерхардтом (1881-1971).

57 Курт Айснер (1867-1919) був німецьким єврейським соціалістом, який організував революцію, що повалила династію Віттельсбахів. династії Баварії у листопаді 1918 року. Він став прем'єр-міністром Баварії від Республіканської партії та на Бернській конференції соціалістів розкритикував помірковані соціалістів за невизнання провини Німеччини у розв'язанні Першої світової війни. Його було вбито націоналістом графом Арко фон Валлі у лютому 1919 року.

Machine Translated by Google

Національна економіка

Завдання національної економіки полягає в задоволенні попиту, а не в досягненні якомога вищої процентної дохідності за позичковий капітал.

Можна було б подумати, що цей принцип сприймається як належне для будь-якої економіки, проте націонал-соціалістична економіка відрізняється від сучасної економіки відсоткового капіталізму саме цим керівним принципом. Нехитрому розуму продуктивної людини не так легко уявити національну економіку, яка не служить задоволенню попиту; проте тепер слід чітко пояснити, що для нинішніх господарів економіки – банківського та фондового капіталу – задоволення попиту має по суті дуже незначне значення. Міжнародний капітал зацікавлений
лише остільки, оскільки це задоволення попиту може бути використане лихварським капіталістичним способом.

Фактично, тут ми маємо справу з двома принципово різними ставленнями до економіки. Єдиною нагальною потребою для всієї економіки з боку всього населення є, звичайно, задоволення потреби в їжі, потім задоволення потреби в житлі та одязі, і лише потім упорядковуються всі інші предмети щоденного вжитку, аж до вищих мистецтв і культурних задоволень. Між ними знаходяться допоміжні послуги, вся транспортна система та все, що з нею пов'язано, торгівля та фінансова система. Виробництво товарів, зі свого боку, має в здоровій економіці найгіднішу мету – найкращим чином покрити потребу через оплату, яка покриває виробничі витрати та включає відповідний трудовий дохід для підприємця та відповідну частку прибутку, з якої можна покрити як неминучі збитки, так і покращення та реконструкції підприємства.

Увага справедливого підприємця не спрямована на отримання непомірного прибутку в окремих випадках, навіть коли щасливі збіги обставин можуть це зробити можливим. Справедливий підприємець повністю усвідомлює свої національні економічні завдання – налагодити виробництво таким чином, щоб потреба могла бути задоволена з найменшими витратами для користувача, щоб водночас підприємство зростало та процвітало, щоб виробничі витрати ставали дедалі меншими без зниження заробітної плати.

Мабуть, найяскравішим прикладом такого справжнього підприємницького мислення є Ернст Аббе58, співзасновник і директор заводу Zeiss у Єні. Ця людина досконало зрозуміла це національно-економічне завдання підприємця та прагнула реалізувати його якнайкраще.

Але в цьому відношенні у нас також, загалом, немає підстав особливо скаржитися на наших підприємців до війни. Такі люди, як Альфред Крупп59, Маннесманн60, Вернер Сіменс61 , Тіссен62, Борсіг63, Краусс, Маффай64 тощо забезпечили собі навіть соціально почесне місце в історії німецької промисловості. Усі вони не керувалися одностороннім прагненням до прибутку,

---

58 Ернст Аббе (1840-1905) був фізиком і підприємцем, якого найняв Карл Цейсс, засновник Єнської компанії.
компанія Carl Zeiss AG, яка виробляла оптичні прилади та системи. Аббе став співвласником фірми.

59 Альфред Крупп (1812-1887) був сином Фрідріха Круппа (1787-1826), який заснував компанію Krupp Cast Steel у 1811 році. За часів директорства Альфреда Круппа компанія стала провідним виробником зброї того часу.

60 Компанія Mannesmann була заснована в 1890 році та спочатку виробляла безшовні сталеві труби.

61 Вернер Сіменс (1816-1892) був винахідником і засновником компанії Telegraphen-Bauanstalt у 1847 році. Сьогодні
Siemens AG є однією з найбільших електротехнологічних компаній у світі.

62 Август Тіссен (1842-1926) заснував чавунний завод Thyssen-Foussol у 1867 році та придбав інші компанії важкої промисловості, які в 1926 році були об'єднані у Vereinigte Stahlwerke, найбільший гірничодобувний та сталеливарний картель у світі до Другої світової війни.

63 «Борсіг» — локомотивна компанія, заснована Августом Борсігом (1804-1854) у 1837 році.

64 Krauss-Maffei — це компанія з виробництва машин, заснована в 1838 році.

Machine Translated by Google

всі вони залишалися простими та скромними для себе, лише процвітання їхніх робіт було їхньою дороговказною зіркою.

Дійсно, невпинна продуктивна та винахідлива сила німецької промисловості призвела до того, що не лише гігантське зростання населення знайшло роботу та хліб насущний, але й що, незважаючи на зростання заробітної плати, незважаючи на всебічне покращення життєвого рівня всіх верств населення, найважливіші товари могли здешевлюватися завдяки постійно новим удосконаленням та винаходам. Німецький робітник фізичної праці ніколи не повинен забувати, що він завдячує цим працівникам розумової праці.

І ще одне слід тут наголосити з усією серйозністю: основою та передумовою цього високого розквіту німецької економіки був потужно керований Бісмарком Рейх. Ці два фактори, єдина і тому потужна політична ситуація Німецького Рейху та безпрецедентна працьовитість німецьких підприємців і робітників зробили можливим всебічне підвищення рівня життя всього населення, гігантське збільшення населення Німеччини, яке можна було годувати, одягати та забезпечувати житлом, а еміграція з Німеччини скоротилася до незначної кількості.

Чисельність німецької міграції в десятиліттях після 1870 року включала лише здоровий надлишок німецького підприємницького та торговельного духу, який хлинув у світ як піонери німецької працьовитості та німецької продуктивності.

Здебільшого вся національна економіка Німецького Рейху справедливо відповідала фундаментальним вимогам, які ми також ставимо перед здоровою національною економікою.

Попит був повністю задоволений. Тим не менш, навіть у той час з'явилися глибокі збитки в нашій економіці, які виражалися по-різному.

1. Наші державні фінанси дедалі більше заборгувалися, водночас німецький народ ставав дедалі багатшим і могутнішим, продукти німецької промислової та торговельної ефективності завойовували ринки збуту світу, наша внутрішня економіка крокувала від успіху до успіху, а медичні та побутові умови рік за роком покращувалися.

Звичайно, якщо борги стають дедалі більшими, це не є доброю ознакою. Таке явище завжди вказує на те, що щось не так. Бо справді слід вважати абсолютно абсурдним і безглуздим, якщо держава, громадяни якої насолоджуються зростаючим багатством, водночас не перебуває в стані здорових і процвітаючих державних фінансів. Це має бути ще більш дивним, коли Німецький Рейх і федеральні землі отримували надзвичайно великі доходи від їхніх залізниць, пошт і гірничодобувних підприємств, а також від державних лісів тощо, незважаючи на той факт, що Рейх і федеральні землі могли, завдяки своєму фінансовому суверенітету, претендувати на значну податкову спроможність своїх громадян.

2. Ще однією глибоко вкоріненою економічною шкодою була зростаюча заборгованість нашої сільськогосподарської та міської нерухомості. Рух земельної реформи, який було застосовано проти цього, правильно визнав дуже важливу частину всієї проблеми, але, на жаль, не досяг повної ефективності.

3. Факт інфляції нашої промисловості через різного роду кредити також мав би викликати занепокоєння у пильних спостерігачів. Звичайно, в часи зростаючого процвітання торговельні та промислові підприємства легковажно ставляться до прийняття іноземних грошей та пов'язаних з ними відсоткових зобов'язань, оскільки значно збільшені можливості роботи та доходу дозволяють нести цей тягар.

Machine Translated by Google

Але горе, якщо почнуться економічні кризи! Тоді використання кредитів з відсотками проявляє себе у всій своїй економічній згубності.

Форма акціонерного товариства, що виникла в ці роки з фактичним відокремленням капіталу від пов'язаної з ним роботи, тобто відокремленням чистих капіталістичних інтересів кредиторів у прибутковості грошей від здорової співпраці окремого підприємця та від повної ідентифікації його існування зі своїм підприємством, так само посіяла зерно глибоких економічних збитків.

4. Зростання влади банків, установ, що займаються грошовими операціями, мало б викликати занепокоєння у шановного друга нації. Зі слуг економіки банки перетворилися на необмежених господарів усієї національної економіки. Варто зазначити, що це зростання влади банків жодним чином не супроводжувалося одночасним процвітанням нашої національної економіки, а навпаки, чим жалюгіднішою ставала наша економіка, тим більше звеличувалися банки.

Ми не хочемо тут заглиблюватися в цей розвиток подій, про це буде багато сказано в обговоренні суто фінансово-грошової економіки. Згадка про чотиричастинний корінь великої національної економічної шкоди через фінансово-кредитну систему мала велике значення, оскільки саме цей аспект усієї економіки став протилежністю справжньої національної економіки, а саме односторонньої розбійницької економіки фінансових держав.

Той, кому спонтанно не нав'язується образ тіла, ураженого паразитами, має бути дуже зацікавленим у збереженні поточної ситуації або ж залежним від бенефіціарів цієї експлуататорської економіки. На жаль, останнє стосується дуже великої кількості людей. Ось чому внутрішній опір цій сучасній економічній системі баронів-розбійників не проявляється відповідним чином.

Особливо погано, що навіть наука, і особливо та наука, яка має сумлінно займатися цими речами, все ще, за деякими винятками (Отмар Шпанн65), перебуває під впливом сучасної капіталістичної економіки та опиняється в залежності від неї. Сучасна національна економіка не є лідером до істини та правильних знань, а стала виразником національної економічної злочинності.

Усі великі істини та мудрість можуть бути зрозумілі та споглядані в їхніх суттєвих аспектах кожною простою людиною. Не слід плутати з цим той факт, що, природно, не так просто дійти до таких фундаментальних знань. Звичайно, саме знання, інтуїція, подібні до яскравого світла, що світить у душі, вічно спраглій до знань. Однак важкою є подальша робота розуміння, яке повинно наполегливо складати цеглину за цеглиною, щоб з найретельнішим відбором матеріалів побудувати всю структуру мислення так, щоб готова робота виглядала для кожного самоочевидною.

У таких випадках немає кращої похвали, ніж коли людина час від часу сама приходить до таких думок. Так я отримав, працюючи над цією роботою (літо 1923 року),

65 Отмар Шпанн (1878-1950) був австрійським економістом та соціологом, антисоціалістичним настроєм, на якого вплинули економічні теорії Адама Мюллера (1779-1829), який виступав проти матеріалістичної ліберальної економіки Адама Сміта. Він був професором Віденського університету з 1919 до 1938 року, коли націонал-соціалісти заборонили йому обіймати професорську посаду після... Аншлюс (анексія) Австрії. Хоча Шпанн симпатизував націоналістичній орієнтації НСДАП, його погляди на корпоративістську державу не були повністю підтримані націонал-соціалістами.

Machine Translated by Google

чудова праця вже літнього австрійського інженера В. Шобера66, в якій весь катастрофічний розвиток австрійської фінансово-кредитної ситуації був передбачений з небаченою ясністю ще 30 років тому.

Шобер вказував на те, що лише повна відмова від принципово хибних національних економічних доктрин може зупинити катастрофічний розвиток національної економіки – на жаль, без найменшого успіху.

Головна причина полягала тоді в тому, що друзі Шобера з Християнсько-соціалістичної партії після початкової захопленої згоди відвернулися від нього з лінивими виправданнями: «Ще не час», але насправді тому, що це не влаштовувало християнські великі фінанси.

Банк давно перестав бути довіреним посередником між ощадним капіталом та вимогами економіки й обіговим капіталом. Сьогодні великі банки мають своїх директорів та представників, що засідають у всіх акціонерних товариствах. Нічого не може відбутися без відома банку. І який інтерес банк тепер має в економіці? Він зацікавлений виключно в тому, щоб капітал приносив якомога більший прибуток; яким чином йому абсолютно байдуже. Він не бачить свого завдання в оздоровленні економіки шляхом позик грошей за найнижчими ставками саме тоді, коли національній економіці загрожують кризи найгіршого ґатунку – проте це було б його найвищим завданням –; великі банки радше схильні виступати саме в той час з кредитними пакетами та кредитними повідомленнями, коли обробна промисловість найнагальніше потребує випереджувального кредиту для своєї роботи.

Можна також розглянути таке питання: яку потребу покривають банки? – Хтось скаже: потребу в грошах. Звичайно. Але як і за яких умов? Пекар, шевець, власник фабрики, бізнесмен справді покривають реальну потребу в їжі, одязі тощо, і вони отримують за це еквівалентну вартість, ціну, грошима або через грошовий переказ.
Таким чином, потреба покривається, і власник фабрики тощо знову має обіговий капітал для покупок, виплати заробітної плати та подальшого виробництва. Тут ми бачимо, як економічне коло замикається. Виробник покриває потребу користувача, гроші виконують свою власну функцію посередника в обмінній справі та знову удобрюють економіку в руках виробника.

Зовсім інакше йдеться про лихварство. По-перше, для жодного банку не існує жодного зобов'язання віддавати свій товар – гроші – так, як таке зобов'язання існує, наприклад, для кожного торговця. Тому він може гарантувати, що видає гроші лише тим, хто йому вигідний. Крім того, банк у більшості випадків вимагає забезпечення, яке значно перевищує вартість позики, він також вимагає боргового сертифіката, згідно з яким боржник повинен зобов'язатися погасити борг усім, що він має і заробить. Іншими словами, проти видачі грошей банк залучає до своєї владної сфери активи, які набагато перевищують суму позики; він також дозволяє видавати борговий сертифікат, який відкриває йому доступ до трудових доходів боржника. Але цього недостатньо: за цю подвійно, і часто забезпечену позику грошей банк дозволяє собі отримувати ще більше у вигляді відсотків, які з часом стають величезними. Таким чином, ми маємо справу з процедурою, яка з економічної точки зору зовсім не є продуктивною, зворотний платіж – застава, борговий сертифікат – надається негайно, і, крім того, боржник повинен погодитися на інший продовжуваний платіж, який через кілька років перевищить вартість отриманих грошей, без заставодавця...

---

66 Венцель Шобер (1846-1928) був австрійським інженером-залізничником, який – як і віденський професор Йозеф Шлезінгер (1830-1901) – у своїх економічних працях визначав залежність від єврейських міжнародних фінансів як головну причину економічних проблем Австрії. Серед його основних праць – «Північ і їхні медведи», 3 томи, Відень, 1880-82, та «Валютне регулювання в Австрії», 1892.

Machine Translated by Google

звільнення або погашення боргу. Такий фінансовий бізнес, природно, з національної економіки є абсурдом, це чисте лихварство.

Справжнє відчуття кредиту, віри у більшу економічну ефективність іншого, полягає в тому, що власник заощаджених грошей не бачить, що він сам може використовувати свої гроші вигідним чином, тому він звертається до когось, кому він може довірити ці гроші, і хто пропонує йому гарантію, що він поверне йому свої заощадження на вимогу повністю та без зменшень. Якщо позика зміцнює економічну працездатність боржника, щоб він міг отримувати значно більший прибуток, то це можна розглядати як акт справедливості або вдячності, якщо боржник надає кредитору, окрім повернення грошей, також певну частку свого прибутку. Ця концепція приватної грошово-кредитної економіки панує протягом усього Середньовіччя, вона становила основу церковної доктрини відсотків. Вимога відсотків вважалася лихварством. Сьогодні відсотки, які Церква вважала лихварством, стали справді аксіомою всієї нашої економіки – національне економічне відчуття кредиту стало національною економічною нісенітницею. Безперечно, для багатої людини така доктрина є джерелом тривалого та легкого збагачення. Не тому, що золото – як йому хотілося б здаватися – справді є силою, яка сама з себе виробляє гроші, надлюдським явищем, яке, звільнене від земних законів тлінності, назавжди та безсмертно підкорює все своїм чарам, а тому, що в сучасній фінансовій та міжнародній економіці воно відчувається просто як закон, що кожен вид фінансового майна має право на відсотки, певною мірою притаманні грошам, саме це жахливе перевертання співвідношення між працею та грошима приймається як закон, як щось, чого не можна торкнутися, як щось, для чого наука, що займається цим, повинна навести безліч виправдовувальних причин.

Тільки таким чином можна було відвернути всю національну економіку від її єдиного та природного завдання — задоволення потреб і створення тим самим роботи та їжі для всіх — і використати її переважно як інструмент для особистого збагачення власників банківського та біржового капіталу.

Зараз улюбленим прийомом політичної боротьби проти нашого руху є те, що ця наша опозиція проти висококапіталістичної експлуатації нашої національної економіки та наша боротьба за національну економіку, яка задовольняє вимоги соціальної справедливості, зображується як опозиція між власністю та іншими формами володіння, що наша вимога «Суспільний інтерес понад власний» засуджується як комуністична. Проти цього ми повинні постійно вказувати на статтю 8 національно-економічної програми (Програма, с. 35):

«Націонал-соціалізм принципово визнає приватну власність і ставить її під державний захист».

Однак завданням законодавства буде встановити межі щодо накопичення непомірного багатства в руках окремих осіб за рахунок цілого.

Позитивно та для самої економіки виникає, як вимога для всієї економіки та її завдань у дусі націонал-соціалізму, вимога № 10 «Національної та економічної програми»: Усі німці утворюють трудову спільноту для сприяння спільному добробуту та культурі німецького народу.

Звідси, у свою чергу, випливає моральна вимога, що кожен німець повинен працювати інтелектуально та фізично відповідно до своїх сил, але щоб ця його праця була включена в ціле.

Я наголошую, що це моральна вимога. Тому йдеться не про встановлення обов'язок до праці, як це було запроваджено в Радянській Росії. Зовсім інша справа

Machine Translated by Google

запровадження вимоги нами року обов'язкової роботи для кожного німця перед набуттям повних прав державного громадянства.

Зовсім інша справа, що наша головна мета спрямована саме на забезпечення безтурботної старості для всіх національних товаришів, які сумлінно працювали в молодості та дорослому віці.
Саме у випадку національної економіки, яка не перебуває під безперервним кровопролиттям відсотків та зобов'язань перед позичковим капіталом, буде, і повинно, і може бути легко досягнуто того, щоб вона віддавала великі надлишки таким чином, щоб усім національним товаришам була забезпечена відповідна та адекватна пенсія за віком – подібна до пенсійної виплати чиновників – після досягнення певного віку або у разі передчасної непрацездатності.

Я висуваю цю соціально-політичну вимогу, тому що виконання цього завдання належить до діяльності всієї національної економіки, тому що це та точка, яка не лише здатна постійно говорити робітнику в найширшому сенсі слова: Ти повинен працювати!, але й тому, що за трудовим обов'язком вона встановлює щось втішне та примирливе — перспективу забезпеченої старості для кожного, хто все життя виконував свій обов'язок.

До сфери фундаментального визнання приватної власності як основи нашої економіки природно належить також той факт, що кожен німець захищений у своїй вільній можливості заробляти на життя та вільно розпоряджатися своїм трудовим доходом і набутим багатством (№ 11 «Національної та економічної програми»). Обмеження цього основного права допустиме лише через закон, при цьому слід дотримуватися принципу, що лише така робота вважається роботою, яка не спрямована проти інтересів громади. Ланцюгова торгівля та спекуляція також, безсумнівно, спричиняють багато роботи; так само грабіжник часто проллє більше крапель поту у своїй «роботі», ніж муляр під час будівництва будинку, але така «робота» справді спрямована лише на одностороннє особисте збагачення за рахунок і шкоду інших. Тому така «робота» загалом шкідлива і тому повинна каратися з усією суворістю.

Таке чітке визначення аж ніяк не є зайвим, адже з практики права занадто часто, і в жахливій мірі, видно, скільки речей там позначено як чесна праця. Існує також ціла низка видів діяльності, які знаходяться дуже близько до межі, де важко сказати, що ця праця все ще гармонює «з цілим».

У будь-якому разі, необхідно створити правові інструменти, щоб припинити всю цю діяльність чи підприємства, спрямовані проти національного здоров'я фізично чи інтелектуально, . Те саме стосується експлуатації страждань населення шляхом спекуляції та лихварства.

Для таких паразитів, які вороже налаштовані до нації, ми вимагаємо смертної кари. Фінансова... Покарання або навіть позбавлення волі неефективні проти таких недобросовісних людей.

Коротше кажучи, економічна політика націонал-соціалізму буде спрямована на усунення хибної, по суті, зосередженості економіки на прибутковості та, з цієї причини, на відновлення єдиного правильного та розумного завдання національної економіки: задоволення попиту.

Це жодним чином не виключає доходів і прибутків для торговця, власника фабрики та чесних підприємців; навпаки, жодним чином не повинно створюватися перешкод для виправданого прагнення до заробітку, доки це прагнення вписується в рамки суспільних інтересів.

Отже, йдеться про проносні дії, а потім про підтримку німецької економіки, яка є бездоганною як щодо своїх форм, так і щодо своїх показників. Під цим слід розуміти вимогу № 12 «Національної та економічної програми»: здорове поєднання великого, середнього та малого бізнесу в усіх галузях економічного життя, а отже, і в сільському господарстві, залишається підтриманим.

Machine Translated by Google

Тим самим також визначається фундаментальна позиція націонал-соціалізму щодо різних соціальних устроїв.

Націонал-соціалізм підтримуватиме та сприятиме розвитку сільськогосподарських робітників усіма засобами як основи могутньої нації та продовольства населення.

Якщо пункт 17 Програми містить положення, яке передбачає вільне позбавлення права власності за особливих обставин, то під цим малося на увазі лише, як проголосив Адольф Гітлер 13 квітня 1928 року, «створення правових можливостей конфіскації, якщо необхідно, землі, яка була придбана незаконним шляхом або не управлялася відповідно до точки зору добробуту народу. Таким чином, це спрямовано головним чином проти єврейських земельних спекуляційних компаній». Тому це положення було розроблено лише для захисту корінного населення.

Особливо дорогими для націонал-соціалізму є також процвітання та незалежність здорового комерційного та меркантильного середнього класу.

І навіть у формах виробництва так званої важкої промисловості, з точки зору націонал-соціалізму, немає нічого суттєвого, проти чого можна було б заперечити. Саме ця велика промисловість зразково все раціоналізувала, тобто не уникнула жодних витрат, щоб запровадити кращі та простіші методи виробництва. Сучасне перевантаження підприємств –
прагнення до комунізації – із надмірною кількістю людей, які насправді зайві (ми маємо на увазі тут головним чином необхідність утримання власних податкових та страхових інспекторів тощо) природно, прямо суперечить зусиллям промисловості щодо націоналізації.

На завершення цих економіко-політичних завдань націонал-соціалізму стоїть ще один грандіозний організаційний виступ: «Запровадження року трудової повинності для кожного німця».

Навіть тут цю вимогу ставить перед нами глибоко моральний принцип – обов’язок.

Той, хто бажає скористатися правами державного громадянства, повинен також служити державі, він також повинен довести свою свідомість обов'язку та вірність своїй державі ділом, і причому без винагороди, тобто з можливістю збагачення, точно так само, як солдат служить своїй батьківщині.

В ідеї обов'язкової трудової служби ми бачимо цілком додаткову ідею до ідеї загальної військової служби.

Хоч би як нам хотілося суттєво скоротити підготовку до бойової підготовки порівняно з попереднім дво- та трирічним періодом служби, ми все ж таки вважаємо за необхідне та доцільне, щоб кожен молодий німець був ознайомлений з однією або кількома видами комерційної діяльності, в яких він може служити державі.

Свідомість обов'язку щодо якості праці настільки постраждала під пануванням машини та ще більш руйнівної доктрини класової ворожнечі робітників проти підприємців, що навчання в цій галузі під жорстким державним керівництвом за єдиними принципами видається абсолютно необхідним. Саме підприємці, у хорошому сенсі, вітатимуть таку установу і жодним чином не розглядатимуть її як конкуренцію. Така робоча армія не може бути конкуренцією вже тому, що, згідно з досвідом, кожна продуктивна економічна діяльність держави має бути надмірно обтяжена її офіційним апаратом, оскільки працевлаштування та навчання молодої недосвідченої робочої сили поглинає занадто багато її ефективності.

З іншого боку, завданням цього року трудової служби буде краще ознайомити молодь, яка працює на зразкових державних підприємствах, з усіма досягненнями технологій. Вони повинні, якщо

Machine Translated by Google

можливо, покривати фактичні потреби робочої сили та національних товаришів, які проходять військову службу.

Таким чином, конкуренція держави з рештою національної економіки не підлягає обговоренню, вона могла б щонайбільше діяти в певних галузях як регулятор цін з ринковими цінами, які все ще залишають вільним торговцям та вільним підприємцям широкі можливості для отримання розумного прибутку.

Завданням цього маніфесту не може бути заглиблення в деталі. Проте їх необхідно коротко окреслити та висвітлити, бо ми знаємо, що правильне вирішення цього питання матиме величезну користь для відновлення нашої економічної моралі, окрім користі, яку вся економіка отримає від того факту, що ідея обов'язку щодо праці пробудиться як моральний обов'язок щодо нації.

Щодо становища держави-громадянина стосовно національної економіки Бісмарк колись заявив:

«Ми живемо не для того, щоб бути щасливими, а для того, щоб виконувати свій обов'язок».

Цей моральний принцип також лежить в основі нашої позиції щодо держави та економіка.

Machine Translated by Google

«Правило інтересу».

Вимога подолання процентного рабства є новаторською в політичній програмі. Вже одного цього факту було б достатньо для найширших кіл, щоб виступити з найпалкішою опозицією до націонал-соціалізму.

Безумовно, найбільша частина опонентів складається з тих, хто справді втратив усе через сучасну капіталістичну економіку, що базується на відсотках, і хто, вихований на цих ідеях, все ще боїться втрати вже втрачених привілеїв. Ця опозиція справді не має жодного імпульсу, бо саме відсутність будь-якого внутрішнього імпульсу характерна для кола, що замкнене в ідеалі капітальної пенсії.

Ще одна група — це ті, хто залежить від позик або принаймні вважає, що залежить.
Ця група, природно, боїться не скасування зобов'язання сплачувати відсотки, а того, що не отримає більше обігових коштів, якщо все не залишиться як раніше.

Інша група — це чудові національні економісти, для яких опозиція до проблеми звільнення від відсотків є альфою і омегою їхньої національної економічної мудрості.

Ще одна група — це злісні люди, які справді не мають кращої точки зору, але з особистих чи партійно-тактичних міркувань борються з цією основною вимогою націонал-соціалізму за допомогою хибних тверджень та перекручень.

Що кола міжнародних фінансів, які здійснюють правило відсотків, саме на з огляду на цю вимогу, наші найнепримиренніші та найзапекліші вороги є самоочевидним.

За винятком зловмисної та професійно зацікавленої опозиції, головними причинами ворожого та недовірливого ставлення є – невігластво та інтелектуальна лінь, дурість.

Ми маємо справу тут із досить потужними опонентами, з опонентами, серед яких будь-яка система, яку можна спробувати нав'язати, зазнає невдачі, які відступають, як медузи, під тиском переконливих пояснень, але одразу після послаблення тиску знову повертаються до старих способів мислення.

Отже, що ж розуміється під «процентним рабством»? Під процентним рабством слід розуміти борг держави та народу перед наднаціональними фінансовими державами, пов'язаний з відсотками. Отже, тут йдеться про нову форму рабства, про рабство перед пануванням фінансів. Це рабство жахливіше та жорстокіше, ніж будь-яка форма правління за часів абсолютних князівств, бо воно здійснюється безособово, без жодних людських почуттів, одержиме лише ненаситним інстинктом розширення та збільшення, з незрівнянною жагою до влади.

Загальноприйнятим виразом існування цього правила є фраза: «Гроші рухають світ».
Але тут гроші використовуються лише як символ панування над фінансовою владою. Самі гроші, металеві та паперові валюти, самі по собі природно не є ні добрими, ні поганими, і не здійснюють жодного панування. Гроші як валюта необхідні для обміну товарами та послугами. Ось чому всі спроби боротися з пануванням фінансових держав лише з боку грошей є з самого початку помилковими та приреченими на неефективність, оскільки у випадку цього панування ми насправді маємо справу не з питанням вузької грошової системи, а з питаннями влади.
Гроші як інструмент влади самі по собі, як уже згадувалося, не є ні добрими, ні поганими, вони залежать лише від їх використання. Той факт, що їх також можна використовувати вбивчо, тобто неправильно, не означає...

Machine Translated by Google

жодним чином нейтралізувати його нескінченно різноманітні та незамінні корисні можливості використання. Навіть гроші, застосовані корисним чином, мають благотворний вплив на національну економіку. Гроші недарма називають кров'ю в національному економічному організмі. Доки гроші залишаються вірними своєму завданню як засіб обміну, доки отримані або зароблені гроші знову спрямовуються назад в економіку, вони не можуть мати жодного шкідливого впливу на національну економіку.

Тепер з'являється один фактор: бажання використовувати гроші як метод заощадження. Це бажання саме по собі цілком виправдане, навпаки, залишається лише побажати, щоб сенс заощадження знову був відновлений, якщо – так, якщо – заощадження взагалі можливі за сучасних обставин. Тривала, загрозлива девальвація наших німецьких грошей через безвідповідальну державну фінансову політику справді робить заощадження дурістю, оскільки через кілька тижнів або днів вартість грошей може впасти до частки своєї попередньої вартості. Тому, якщо гроші мають виконувати своє завдання як гроші для заощадження, вони повинні мати стабільну вартість.

Оскільки німецькі гроші, з причин, які нам ще доведеться дослідити, на даний момент не мають стабільної вартості і також не можуть мати стабільної вартості, німецький вкладник у кожен нестабільний період шукає такі гроші стабільної вартості. Такими грошима стабільної вартості є так звані благородні валюти, долари, швейцарські франки та голландські гульдени, гроші скандинавських народів тощо, а також металеві гроші з дорогоцінних металів.

Але тепер національне економічне завдання грошей як обігового капіталу економіки протистоїть цьому прагненню до накопичення стабільних грошей. Щоб зрозуміти це питання в усій його глибині, ми повинні дотримуватися того факту, що гроші за своєю суттю є і повинні бути не що інше, як «знак виконаної роботи». Звичне пояснення: «Гроші – це засіб обміну» аж ніяк не є хибним, але воно не вичерпує питання. Завдання грошей, і справді їх найважливіше, – посередничати в обміні товарами. Але це завдання виконують також інші речі, такі як чайні пакетики китайців, мушлі каурі негрів тощо. Найглибша сутність грошей, що розповсюджуються сьогодні державою, а також грошових сурогатів, полягає в тому, що вони є знаками – можна також сказати, ваучерами – певної роботи, виконаної іншими особами. Під «виконаною роботою» ми повинні цілком всебічно розуміти кожен економічний продукт, отже, і сировину, бо навіть вона має комерційну або продажну цінність лише тоді, коли її видобувають і якщо її виводять на ринок. Щоб полегшити цей обмін товарами між собою, власне, щоб взагалі зробити це можливим у складній економіці, потрібно було винайти засіб обміну, який би безпосередньо дозволив виробнику лише одного товару задовольнити свої численні потреби за допомогою цього засобу обміну, який мав загальну цінність. Швець рік у рік виготовляє взуття та чоботи, але йому потрібен хліб насущний, м'ясо, молоко, яйця, одяг тощо. Пекар, у якого швець купує хліб, може справді знадобитися одна чи дві пари чобіт на рік, але йому не можна цілий рік платити за весь хліб, який усі їдять, використовуючи лише чоботи. Він також повинен платити своєму мірошнику та постачальнику дров за борошно та паливо, але вони також не можуть використовувати більше чобіт, бо самі вже отримують чоботи та чоботи від іншого шевця.

Але пекар, природно, не може заплатити мірошнику за борошно власною продукцією, пекар повинен випікати хліб для громади. Іншими словами: чиста мінова економіка абсолютно неможлива в розвиненій національній економіці з широким поділом праці. Посередник обміну
тому є незамінним. У найзагальнішому вигляді цей посередник обміну має бути загальновизнаним, охоронюваним державою записом продукції національної економіки; також має бути можливість щось купити за ці записи, і кожен має бути зобов'язаний надавати свою комерційну продукцію за ці обмінні гроші.

Machine Translated by Google

Наприклад, також помилково стверджувати, що гроші є записом виконаної роботи. Звичайно, ці гроші сприймаються як виконана робота, але не тому, що економічний цикл вже завершено, а тому, що ці гроші справді є записом кожної з багатьох виконаних трудових діяльностей – записами, за допомогою яких кожен може задовольнити свої потреби в життєво необхідних речах та інші свої потреби. Тільки коли ця потреба покрита, а гроші повертаються в економіку, основний цикл грошей завершується. Але якщо гроші залишаються накопиченими або заощадженими в одних руках, тоді виконується лише половина обміну, лише половина циклу. Гроші ще не виконали своєї мети, навпаки, вони відірвані від мети, для якої вони були винайдені та для якої вони існують. Ми повинні принципово заявити, що це переривання національного економічного завдання грошей є неприпустимим з національних економічних та національно-політичних причин. Зрозуміло, що не можна вважати, що кожна отримана фінансова сума має бути негайно видана, що фінансовий ринок має бути настільки щедро забезпечений грошима, щоб кожна приватна особа могла здійснювати свої економічні операції таким чином, щоб вона зберігала для себе суми для покриття своїх щомісячних потреб або суми для більших одноразових щорічних послуг, але слід оголосити абсолютно неприпустимим з національної економіки, щоб гроші, що виділяються державою на благо суспільства, вилучалися з суспільного обігу як накопичені гроші.

Отже, фінансовій системі відповідає також обов'язок витрачати, тобто обов'язок повернути набуті гроші в обіг.

Тут також можна досить чітко зазначити, що заощадження цим жодним чином не унеможливлюються. Заощадження, якщо їх правильно розуміти, — це аж ніяк не жадібне та скупе накопичення грошей, а – якщо хтось хоче використати улюблене поєднання ідеї заощаджень з дитячою допомогою – , це створення та придбання товарів, купівля або будівництво невеликого будинку, купівля цінних предметів, колекцій, книг, картин, предметів домашнього вжитку, розширення та вдосконалення підприємства, збільшення запасів тощо, і це набагато краща «заощадження», ніж накопичення золота.

Саме нам, німцям, довелося пройти освіту світогляду найвищого ґатунку з цього питання. Ця щойно описана правильна «заощадження» найкраще винагородила себе, тоді як фальшиве, зосереджене на грошах, було гірко помщено.

Це безпомилково правильне відчуття народу навіть у цих питаннях цілком правильно відображено в сагах і казках. Накопичені гроші перетворюються на нікчемну грудку, або зникають, або приносять нескінченні нещастя. З іншого боку, завжди і скрізь той, хто завдяки своїй працьовитості «чогось досяг» – і під цим здоровим мисленням завжди розуміє квітучу приватну економіку, чи то торговельну, комерційну чи промислову –
здобув повагу та шану. Такий розвиток багатства не викликає заперечень, він не спрямований проти духу грошей, він, як процвітаючий член усієї економіки, є соціальним у найкращому сенсі.

Після цих коротких, але необхідних, бо суттєвих, спостережень щодо фінансової системи повернімося до початкової точки нашого питання: «Що ми маємо на увазі під процентним рабством?»

Якщо через утримання грошей у руках людей, які не усвідомлюють національного економічного завдання грошей, або ще більше в руках тих, хто бажає використовувати зібрані гроші як інструмент влади, виникає глухий кут, гроші, що залишаються в обігу, стають дефіцитнішими, виникає грошовий дефіцит. Але ті, хто володіє грошима, все одно не повертають їх в обіг у національно економічно здоровий спосіб, оскільки вони зі свого боку задовольняли постійні потреби та збудували будинки або купили інші...

Machine Translated by Google

комерційну чи промислову продукцію. Тому вони не забирають у бізнесмена чи власника фабрики, якому безумовно потрібен оборотний капітал для утримання свого підприємства, його продукцію, а віддають йому гроші, незаконно утримані ними, в національно-економічному сенсі, під спеціальне мито – під відсотки. Національний економічний тиск

починається.

Відношення виробництва товарів – виробника – робітника народного господарства до грошей одним махом перевертається з ніг на голову. Гроші, які, за своєю суттю та винаходом, мали служити економіці, раптово звільнилися та здійснюють тиск на виробництво товарів. Починається фінансове панування. Звичайно, приватна економіка рада, що може підтримувати свої підприємства хоча б таким чином, бо вона відчуває себе зобов'язаною служити виробництву національної економіки. Той, хто накопичує гроші, отримує з цього почуття національного економічного обов'язку перед робітником народного господарства подвійну вигоду: по-перше, йому видається борговий сертифікат – таким чином, юридичний титул – згідно з яким боржник усім своїм багатством відповідає за незменшене повернення позичених сум, у більшості випадків інші певні об'єкти багатства є цілком конкретними заставними, а по-друге, боржник повинен також зобов'язатися сплачувати постійні додаткові платежі, які називають відсотками.

Таким чином, гарантований кредит надається не з причин, які відповідали б буквальному значенню слова «кредит», тобто вірі у більшу економічну ефективність та виробничу спроможність, а виключно з метою використання потреби підприємця без будь-яких зусиль заробляти собі частину свого трудового доходу. Кредит також надається не для того, щоб таким чином сприяти виробництву, а виключно для того, щоб зробити володіння грошима «прибутковим». Для яких підприємств використовується кредит, по суті, абсолютно байдуже для кредитора; якщо він у цьому зацікавлений, то це відбувається лише для того, щоб переконатися, що його гроші в безпеці та, перш за все, що вони також ефективно приносять відсотки.

Загалом, кредитна система, що опосередковується банками, сьогодні побудована таким чином, що капіталіст, власник грошей і кредиту, загалом повністю відірваний від праці. Він взагалі не має жодного особистого відношення до різних галузей виробництва, в яких він «дозволяє своїм грошам працювати», як говорить улюблений оманливий вислів. Що знає акціонер про «Гірмес», «Пьоґе», «Везер», «Рібек Монтан», «Отаві», «Салітреру», «Стяуа Романа»67, що він знає про те, що виробляється на цих заводах? Він не має до цього жодного інтересу, його цікавить лише односторонній інтерес до того, чи зростають чи падають акції, і наскільки високі дивіденди, які приносить його капітал. Також абсолютно байдуже, чи служать акціонерні товариства чи інші форми капіталістичної діяльності (акціонерне товариство, товариство з обмеженою відповідальністю, спілка тощо) виробництву загалом. Головне, єдине вирішальне – «прибутковість». Доказом цього є величезна популярність, якою користуються банківські акції. Великі банки, як і кожна кредитна установа, загалом не виконують жодної продуктивної роботи в сенсі виробництва товарів. Тут, у системі великих банків, ідея відсотка – тобто можливість передачі гігантської частки доходів від продуктивної праці у власність простого власника грошей, і навіть для останнього абсолютно без зусиль – святкує справжні оргії. Сьогодні майже немає підприємства, яке б не залежало в тій чи іншій формі від банку, яке не керувалося б у суто процентно-капіталістичній формі. Вся національна економічна робота залежить від банківського та біржового капіталу та пов'язана з ним відсотками.

67 «Гірмес» — текстильна компанія, заснована Йоганнесом Гірмесом (1854-1912); «Везер» — суднобудівна компанія, «Рібек-Монтан» — гірничодобувна компанія, «Отаві» — гірничодобувна та залізнична компанія, «Салітрера» — чилійська компанія з видобутку селітри, «Стяуа Романа» — румунська нафтопереробна компанія.

Machine Translated by Google

Володарі банків – високі фінанси – є тим самим і володарями виробництва. Від них залежить, чи зупиниться робота, чи ринок буде завалений величезною кількістю сміття. Для організованого приватного сектору задоволення попиту є абсолютно другорядною справою.

У випадку цієї процентно-капіталістичної економічної форми сучасної кредитної системи ми маємо справу з найповнішою національною економічною аморальністю, з повним перекрученням значення фінансово-кредитної системи як слуги економіки на позицію абсолютного господаря економіки.

Творча та продуктивна праця стала рабством, а світом править хитро-ненажерливий, вічно рухливий єврейський дух лихварства. Вимагання, можливе лише шляхом створення штучного надзвичайного стану через національне економічно нелегітимне утримання грошей. І це сьогодні вважається справедливим, правом, якого ніхто не сміє торкатися, бо це призводить до конфлікту зі світовою владою великого позичкового капіталу.

Полону інтересу доведено до досконалості!

Воно було вдосконалено завдяки тому, що спокусливе мистецтво рухливого духу зуміло прив'язати навіть державу, даного захисника фінансової системи, до процентного рабства, так що вона також, зі зв'язаними руками, визнає міжнародний капітал своїм володарем і дозволила собі відвернутися від свого фактичного завдання захисника національної економіки на позицію судового виконавця, збирача відсотків за великий позичковий капітал.

Machine Translated by Google

Національна фінансова економіка

Зараз нашим особливим завданням є простежити цей розвиток національної фінансової економіки.

Навіть тут буде правильним почати з визначення фактів, як вони існують сьогодні.

Видатним явищем у національному житті країн західного культурного кола є величезний борг усіх держав. Незалежно від того, чи переможці вони, чи переможені, всі вони несуть гігантський борговий тягар у своїх національних економіках, які сильно постраждали від війни.

Найзначнішою статистичною працею Британської імперії є «Щорічник державного діяча»; цей офіційний національний щорічник дає окремим штатам точний огляд стану їхніх державних боргів тощо.

Згідно з ним, борг Англії, тобто англійського робітничого класу, перед міжнародним капіталом станом на 31 березня 1930 року становив 7 596 000 000 фунтів стерлінгів з річними відсотковими платежами близько 350 мільйонів фунтів стерлінгів. Досить корисно конвертувати цю суму в німецькі марки, оскільки таким чином найкраще видно, що в цьому питанні відсотків йдеться про міжнародне питання найширшого масштабу.

Франція заборгувала своїм внутрішнім та зовнішнім кредиторам за відсотками близько 279 мільярдів золотих франків.

Сполучені Штати Північної Америки, благословенна країна долара, мають державний борг тягар близько 16 мільярдів доларів.

У Канаді, Австралії, Індії, Італії, Чехословаччині, Польщі — скрізь ми знаходимо ту саму жалюгідну картину безнадійного боргу держав, а отже, і народів, перед міжнародним капіталом. Скрізь національне життя обертається навколо одного питання: як нам сплачувати відсотки за наші позики, тобто за наші борги перед міжнародними фінансами, перед великим позичковим капіталом?

Міністерства фінансів усіх штатів невпинно зайняті пошуком нових джерел оподаткування, парламенти місяцями консультують щодо нових податкових законопроектів, але будь-який опір марний. Перед величчю міжнародного лихварського капіталу та його закріпленими «законними» претензіями на виплату відсотків парламенти та уряди знову і знову руйнуються та пригнічують свої народи безпрецедентним податковим тягарем, замість того, щоб наважитися покласти край цьому величезному міжнародному шахрайству категоричним «Ні».

Несправедливість стала законом, пан — рабом.

Як обстоять справи в нашій бідній батьківщині, ми переживаємо щодня і щогодини.

Молодий німецький робітничий гігант повстав потужно та потужно, досягнувши національної єдності кров'ю та залізом. Його невтомна праця, його творчий дух приносили все нові винаходи. Німецький підприємницький дух та сміливість підкорювали ринки світу. З подивом та тривогою французький та англійський позичковий капітал Ротшильдів та інших банківських магнатів, а також трастовий капітал американських фінансистів – Канів, Лебів, Шпайєрів тощо – відчували серйозну загрозу своїй прибутковості. Вартість німецької марки, тобто якість та дешевизна німецької продукції, продовжувала зростати, можна було передбачити, коли марка досягне вартості долара, поки англійська світова торгівля не буде перевершена Німеччиною, можна було бачити, як у всьому світі за взірець брали німецькі транспортні споруди, німецькі навчальні заклади, німецькі санітарні організації, німецькі міські адміністрації, німецькі військові методи, можна було бачити, як у всьому світі німецькі інженери, як піонери німецької робочої сили, будували залізниці, мости та вулиці. Але все це означало, що прибутковість капіталу, виданого в позику, знизилася.

Machine Translated by Google

по всьому світу опинилася під загрозою міжнародні фінанси. Тоді міжнародні фінанси вирішили за допомогою міжнародного масонства оточити Німеччину та, використовуючи всі засоби брехні та наклепу, представити Німеччину ворогом світу. – Едуард VII був лише фігурою, висунутою вперед у цій шаховій партії. Націоналістичні пристрасті розпалювалися проти Німеччини як в Англії, так і у Франції. Вказівка на політичну передісторію світової війни тут не доречна, але в будь-якому разі безперечно, що сторона Німеччини, незважаючи на її військову міць, була програна, оскільки взагалі не може бути жодної мови про політичну контргру проти гри інтриг держав Антанти (пор. Розенберг, Міжнародне масонство68).

Навіть єдина група, яка все ще мала зовнішньополітичний інстинкт у Німеччині, «Загальнонімецька» [69], не мала жодного уявлення про те, що ця потужна боротьба між озброєними націями була спрямована не на політичний успіх, а на фінансове підкорення німецьких робітників процентному рабству міжнародного капіталу. Мілітаристське подолання Німеччини, природно, було особливою метою Франції, знищення німецького флоту — особливою метою Англії, але над цими імперіалістичними цілями Франції та Англії завжди стояло прагнення до світового панування міжнародного капіталу.

Поки народи розривали один одного в дикій боротьбі, а кров найкращих лилася потоками на полях битв, єврейство всього світу рухалося. Для всієї Юди настав час жнив.

Високі фінанси фінансували світову війну; у всіх країнах світу єврейські писарі сиділи в редакціях міжнародної преси, брехали та підбурювали нації до все нових зусиль одна проти одної. Таким чином, 26 держав було втягнуто у війну проти Центральних держав. Зі сходу потік східних євреїв хлинув на німецькі землі; вони просувалися вперед, торгувалися, грабували та збагачувалися, захоплювали квартири в містах та придбавали все, що могли. У військово-промислових компаніях цією справою грабунку та поганого управління німецькою робочою силою займалися представники єврейської раси, і євреї силою просувалися вперед і займали всі посади в державі та економіці. Внутрішню деморалізацію також свідомо очолили євреї, Гаази, Діттмани, Кони, Люксембурги, Барти, потім Парвус-Гельфанди, Айснери, Левієни, Граднауери70, яких агітували та підбурювали, підтримували амбітні люди, дурні та жадібні до влади злочинці проти німецького народу.

---

68 Альфред Розенберг опублікував роботу під назвою Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), а також Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) у серії Nationsozialistische Bibliothek, том 9.

69 «Alldeutscher Verband» («Вседойське німецьке об'єднання») була німецькою націоналістичною організацією, заснованою в 1891 році. Під час Першої світової війни об'єднання просувало німецькі експансіоністські цілі, а після війни підтримувало генерала Еріха Людендорфа (1865-1937) у його твердженні про те, що Німеччину зрадили («вдарили ножем у спину») у війні соціалісти та демократи.

70 Гуго Хаазе (1863-1919) був єврейським соціалістом, який став головою Соціалдемократичної партії Німеччини (СДПН) разом з німецьким діячем Августом Бебелем у 1911 році. Він сповідував пацифістську позицію та організував величезний антивоєнний мітинг у липні 1914 року. Вільгельм Діттманн (1874-1954) був видатним членом СДПН, якого було засуджено до ув'язнення за участь у страйку робітників озброєння в Берліні в лютому 1918 року. Під час і після Листопадової революції після закінчення Першої світової війни Діттманн відігравав активну парламентську роль як член Незалежної соціал-демократичної партії Німеччини (НСДПН). У 1933 році, після приходу Гітлера до влади, Діттманн утік до Швейцарії. Оскар Кон (1869-1934) був єврейським політиком, який працював з Карлом Лібкнехтом, засновником Ліги спартакістів, і був переконаним сіоністом. Він утік.
до Парижа в 1933 році. Роза Люксембург (1871-1919) була єврейською марксисткою, яка разом з Лібкнехтом заснувала Лігу спартакістів, яка згодом стала Комуністичною партією Німеччини (КПН). І Люксембург, і Лібкнехта вбили члени Фрайкорпусу в 1919 році. Еміль Барт (1879-1941) приєднався до УСДП у 1917 році та був одним із шести членів Ради депутатів народу (Rat der Volksbeauftragten), створеної в листопаді 1918 року після падіння німецької монархії (іншими членами були Фрідріх Еберт, Філіп Шайдеманн та Отто Ландсберг з СДПН та Хаазе та Діттман з УСДПН).

Олександр Парвус (уроджений Ізраїль Гельфанд) (1867-1924) був євреєм з гетто з Білорусі, який відіграв важливу роль у реалізації марксистської стратегії «перманентної революції» завдяки своїм різноманітним міжнародним контактам з Розою Люксембург, Леніним, Троцьким та... Молоді турки. Макс Левієн (1885-1937) був російським єврейським більшовиком, який став громадянином Німеччини в 1913 році та членом...

Machine Translated by Google

Так німецька нація остаточно розвалилася зсередини. Зірка Юди зійшла кривавочервоною. Остання нація, яка рішуче чинила опір міжнародним фінансам та їх чаклунству, розвалилася, вона опустила зброю та схилила голову перед жахливим ярмом Версальського диктату. Стікаючи кров'ю з тисячі ран, без лідера, не зовсім через вигнання князів, бо саме вони повністю зазнали невдачі як справжні лідери, німецька нація була заведена своїми парламентами та парламентськими урядами з фатальним вироком, який завжди можна застосувати в такі часи, з фразою «Щоб уникнути гіршого», у рабство відсотків позичкового капіталу.

КПН (Комуністичної партії Німеччини). У квітні 1919 року Левін разом з іншим російським євреєм, членом КПН, Ойгеном Левіним (1883-1919), заснував Баварську Радянську Республіку. Але цей «радянський» експеримент був придушений президентом Фрідріхом Ебертом, який використовував Фрайкорпс для підтримки порядку в Мюнхені. Левіна було заарештовано та страчено Фрайкорпсом у травні 1919 року, але Левін утік до Австрії та Радянського Союзу, де його також стратили в 1937 році під час сталінської Великої чистки. Георг Граднауер (1866-1946) був єврейським членом СДПН, який обіймав посаду першого міністра-президента Саксонії після скасування Королівства Саксонія. Помірковий соціаліст, він намагався придушити радикалів у Лейпцигу за допомогою Фрайкорпу, наслідуючи приклад Еберта в Мюнхені. Це коштувало йому виборчих втрат, і він був змушений піти у відставку в 1920 році.

Machine Translated by Google

Версальський диктат, Пакт Дауеса та план Янга

Мета світової війни була досягнута: Німеччина, найпрацьовитіша та найефективніша нація світу, була усунена як конкурент на світовому ринку, військово пригнічена, позбавлена лідерства, спокушена та отруєна хибними марксистськими доктринами, морально розклалася та похована під горою боргів, яких вона ніколи більше не зможе позбутися, але мусила вічно служити рабом відсотків міжнародного капіталу.

Згідно з Лондонським планом виплат, Німеччина мала визнати відсотки-
з боргом у розмірі 132 мільярдів золотих марок, до якого додалися ще й відсотки.

Було б смішно, якби це не було так страшно серйозно, і якби вороги не сприймали це так нещадно, саме всупереч усім банальностям пацифістів: «але ж не буде так погано», і «розумність переможе». Ні! Вона не переможе! І міжнародні фінанси зроблять усе, щоб Німеччину постійно тримати в цьому рабстві інтересів. Тільки ми можемо звільнитися самі.

Глибока трагедія німецької нації полягає в тому, що, хоч би якою ефективною вона загалом була у своєму вузькому робочому колі, вона одразу ж стає невпевненою, коли піднімає свій погляд за межі щоденної роботи та постає перед великими світовими подіями. Тут сумлінний і точний німець втрачає будь-яку міру, він перетворюється на мрійника та ентузіаста. «Німецький професор», який виконує видатні речі у своїй спеціалізації, зіткнувшись із речами світу, стає об'єктом комічних газет, від забуття своєї парасольки до бурхливої багатослівності ідеологів; німецький офіцер, покладаючись на чудову ефективність своїх військ, схильний недооцінювати духовні незважальності політичного характеру та силу ідей, і тим самим ставити під сумнів кінцевий успіх; німецький чиновник схильний думати про себе як про володаря населення, а не як про слугу цілого.

Отже, ми бачимо в цілому і малому цю катастрофічну рису німецького характеру: німці — фахівці та мрійники. Індивідуально більш ефективні та працьовиті в усіх спеціальних галузях, ніж будь-який народ, навіть цілком здатні захопитися будь-якою великою ідеєю та з героїчною хоробрістю віддати своє життя за ідею, але менш вправні в тому, щоб побачити та знайти правильне рішення в проміжному колі міжнародних економічних та політичних питань.

Відображенням такої фундаментальної риси характеру німця в політичній сфері є його так часто жалюгідна відсутність національного почуття та його політична некомпетентність. Пересічний німець певною мірою позбавлений почуття великих замовлень; таким чином, він також здебільшого не розуміє, що ці цифри боргу насправді є його долею, що ці цифри, що визнання цього боргу та готовність і спроба сплатити цей борг грошима та матеріальними благами є основною причиною всього відчайдушного становища німецької нації.
Однак він набагато менше бачить, що бенефіціарами цього німецького платіжного зобов'язання насправді є не інші країни, а виключно – міжнародні фінанси.

Однак для міжнародних фінансів повернення позики зовсім не має значення, а лише тривале зобов'язання щодо сплати відсотків. Саме тому міжнародні фінанси, які складали Версальський диктат у його фінансовій частині, з самого початку встановили основну суму настільки фантастично високою, що про повернення ніколи не можна й думати, але навіть у разі остаточного зменшення основної суми (у будь-якому разі лише з одночасним підвищенням процентної ставки) Німеччина назавжди перебуватиме в процентному рабстві.

Machine Translated by Google

Нав'язування цього правління відсотків нашим бідним працьовитим людям було кінцевою метою світової війни, це була мета великих фінансів, і ця мета була повністю досягнута.

Відповідні пункти Версальського диктату настільки жахливі, вони так чітко демонструють всю серйозність і руйнівну жорсткість цього правила відсотків, яке передає все, що ми маємо і заради чого ми працюємо, до лап міжнародних фінансів, що я наводжу їх уривки нижче:

> Стаття 231. Союзні та асоційовані уряди заявляють, а Німеччина визнає (!), що Німеччина та її союзники, як ініціатори (!), несуть відповідальність за всі втрати та шкоду, яких союзники та асоційовані уряди та їхні члени зазнали в результаті війни, нав'язаної їм нападом Німеччини та її союзників.

Хоча у ст. 232 досить цинічно визнається, «що ресурсів Німеччини недостатньо для забезпечення повного відшкодування всіх цих збитків і шкоди», все ж вимагається зобов'язання «відшкодувати всі ці збитки і шкоду».

> Стаття 233 говорить: «Розмір збитків визначатиме Комісія з відшкодування».

> У статті 234 зазначено: «Комісія з репарацій періодично перевірятиме платоспроможність Німеччини... Але вона не може відмовитися від будь-якої суми без схвалення різних урядів, представлених у Комісії».
>
> Стаття 234 визначає: «Німеччина виплатить до визначення остаточної суми компенсаційного позову... 20 мільярдів марок золотом (золотом, товарами, кораблями, цінними паперами або іншим чином)».
>
> Німеччина також випустить облігації, зазначені у статті 12c Додатка II.

А тепер йдеться про, гарно заховано і майже в кінці цього Додатку II, статті 12c Розділу VIII так званого Версальського мирного договору, фінансово-політичне удушення Німеччини. Ця стаття 12 у своїх найважливіших пунктах говорить наступне:

> Комісія має всі повноваження та здійснює всі повноваження, гарантовані їй цим договором.
>
> Комісія загалом має найповніші повноваження щодо нагляду та забезпечення дотримання вимог щодо питань відшкодування збитків. Вона повинна дотримуватися таких умов та визначень:
>
> a) Кожна частина всієї суми визначених вимог, яка не сплачена золотом, кораблями, цінними паперами чи товарами чи іншим чином, має бути забезпечена Німеччиною на умовах, визначених Комісією, шляхом переказу відповідної суми в облігації чи зобов'язання будь-якого виду з метою визнання заборгованості.
>
> b) Комісія періодично оцінюватиме платоспроможність Німеччини та вивчатиме німецьку податкову систему (!), щоб, по-перше, всі доходи Німеччини, включаючи доходи, визначені для обслуговування відсотків та боргу за її внутрішніми позиками, переважно (!) використовувалися для сплати сум, які вона заборгувала за правом власності або

Machine Translated by Google

> репарації, а по-друге, щоб переконатися, що німецька податкова система є точно (!) такою ж гнітючою, як і система будь-якої іншої влади, представленої в Комісії.

Цей абзац диявольськи зосереджений на тривалому пригніченні Німеччини, він практично містить можливість, посилаючись на якусь маленьку розбійницьку державу, в якій вводяться необмежені податки, просто обумовити запровадження таких самих податків навіть у Німеччині. Але водночас він із жорстокою відвертістю визнає, що навіть інші нації повинні бути утримувані в такому ж борговому рабстві. А тепер йде сумнозвісний абзац «с».

> с) Для сприяння та здійснення відновлення економічного життя в союзних та асоційованих країнах Комісія, як це передбачено ст. 232, отримає від Німеччини перший платіж як гарантію та визнання її вини, що складається з облігацій власникам, що сплачуються золотом, які звільнені від будь-яких податків чи зборів будь-якого роду (!), що вводяться або можуть бути введені урядами Рейху або німецьких держав. Ці облігації видаються частинами (!) трьома частинами, як визначено нижче: 1. 20 мільярдів золотих марок мають бути сплачені негайно. 2. 40 мільярдів золотих марок будуть видані облігаціями, які повинні нараховувати відсотки з додатковою комісією 5% + 1% на амортизацію з 1926 року. 3. Буде надано письмове зобов'язання сплатити ще 40 мільярдів золотих марок облігаціями з покриттям 5% відсотків.

Цей пункт є основою всього Версальського диктату. Ми знаємо, що Лондонський Ультиматум71 не лише встановив менше платежів, а й, навпаки, встановив загальну суму на рівні 132 мільярдів золотих марок. Далі у статті 16 прямо зазначається: «З 1 травня 1921 року німецький уряд повинен сплачувати відсотки за своїм боргом». Процентна ставка встановлена на рівні 5 відсотків.

Далі йде стаття 17, яка пояснює кожне порушення:

> Стаття 17. Якщо Німеччина запізниться з виконанням будь-якого боргу, покладеного на неї попереднім розділом договору, Комісія негайно повідомить кожну державу-учасницю про це невиконання зобов'язань і одночасно запропонує заходи, які необхідно вжити проти нього.

А тепер йдеться про один із найобурливіших пунктів усього договору:

> Стаття 18. Німеччина зобов'язується не тлумачити заходи, які союзні та пов'язані з ними держави виправдані (а що не було б виправданим в очах ворогів?), вживаючи проти навмисного (!) невиконання Німеччиною зобов'язань, як вороже ставлення (!). Ці заходи можуть полягати в забороні імпорту та економічних і фінансових санкціях, і загалом (!) у всіх заходах (!), які можуть здатися зацікавленим урядам такими, що вимагаються обставинами.

З цим пунктом, природно, відчиняються двері та ворота для будь-якого, навіть найжорстокішого, терору, і німецький уряд також прямо підписав, що він не може розглядати навіть

---

71 Після того, як Міжсоюзна комісія з репарацій у січні 1921 року встановила суму репарацій, яку Німеччина мала сплатити, на рівні 269 мільярдів золотих марок, прем'єр-міністр Великої Британії Девід Ллойд-Джордж 5 травня 1921 року висунув німецькому послу в Лондоні шестиденний ультиматум, згідно з яким, якщо Німеччина не визнає повернення 132 мільярдів марок (дещо інший розрахунок, ніж 269 мільярдів у січні), а також інших положень Версальського договору, союзники окупують Рурську область.

Machine Translated by Google

найбільший гніт, вбивство німців, найжорстокіші вигнання, грабунки, руйнування тощо "як вороже ставлення"!

Це письмове звернення німецького народу жорстокому, мстивому, невблаганному ворогові є, далі, передбачено назавжди, оскільки стаття 23 говорить:

> Комісія буде розпущена, коли Німеччина та її союзники сплатять усі суми, які вона заборгувала за виконання цього договору, або згідно з рішеннями Комісії, і коли всі ці суми або їх еквіваленти будуть розподілені між державами-учасницями.

Це вічне процентне рабство Німеччини.

Можливо, наші політичні друзі та вороги тепер зрозуміють, що слід розуміти під процентним рабством, можливо, хтось зрозуміє, чому подолання цього жахливого процентного рабства стоїть у центрі наших вимог. Можливо, хтось також зрозуміє, чому у випадку цієї вимоги це питання міжнародного значення є першочерговим. Для Німеччини це просто питання долі , і навіть для інших країн це найважливіше питання для відновлення.

Порівняно з цим міжнародним питанням, усі інші питання кануть у ніщо, бо без подолання процентного рабства піднесення продуктивних націй загалом неможливе. Якби започатковане зараз процентне рабство збереглося, бог Мамон зійшов би на трон. Бог мертвий, душі народів вмирають, людський безлад наповнює світ як процентні раби міжнародних фінансів. Гроші правлять світом.

Положення Версальського диктату були важливими пунктами, заміненими в 1924 році пактом Дауеса. Тепер, після побоювань щодо інфляції, подальше розграбування Німеччини мало продовжуватися «на міцнішому фундаменті». Високі фінанси дозволили видати всілякі гарантії, серед яких найважливішими та найдалекосяжнішими слід назвати денаціоналізацію Рейхсбанку та Рейхських залізниць. Незважаючи на всі пророцтва про «срібну хмару», німецька економіка продовжувала руйнуватися, неможливість платежів згідно з пактом Дауеса нарешті усвідомили навіть сліпо розлючені садисти його впровадження. На заміну пакту Дауеса прийшов план Янга. Він мав принести «полегшення». Тепер кінець настав.
приходь.

Про жахи Пакту Дауеса. Том 7 Націонал-соціалістичної бібліотеки (ціна 1,80 марки) містить найточнішу інформацію, яка містить передрук оригінального тексту разом із вичерпним критичним коментарем. Том 13 цієї серії розглядає основні положення плану Янга.

Machine Translated by Google

Кредитна економіка

«Якщо державі потрібні гроші, вона повинна позичати ці гроші у тих своїх громадян, які мають їх більше, ніж вони самі можуть використати. Вона, природно, повинна сплачувати відсотки за повернення цих грошей, інакше вона їх не отримає, адже вона вже має достатньо труднощів із погашенням своїх позик».

Це формулювання було використане колишнім міністром-соціалістом доктором Давидом72 під час дискусії зі мною в Берліні. Я навмисно розмістив це формулювання тут, оскільки воно зразково відображає інтерес капіталістичного способу мислення нашого часу; те, що він був, понад усе, марксистом, надає всьому цьому особливої привабливості.

Тепер я знаю з сотень дискусій та лекцій, що вищезгадане формулювання настільки повно походить із сучасного світу ідей процентного капіталізму, що навряд чи хтось відчує хибність такого пояснення процентної та боргової економіки держави, не кажучи вже про те, щоб знайти на нього правильну відповідь.

Це має дуже просту психологічну причину, а саме те, що наведене вище пояснення стосується покриття грошових потреб приватної людини в рамках процентно-капіталістичної форми економіки.

Для окремої приватної особи, як і для приватної економіки загалом, вірним є твердження: «Якщо комусь потрібні гроші, він повинен позичити ці гроші під відсотки у тих, хто має більше грошей, ніж він сам може використати».

Але нам справді слід уникати відповідей на питання національної фінансової економіки з точки зору приватного капіталізму, а з точки зору державного. Я маю на увазі, що було б справді великою бідою, якби просто беззаперечно перенесли цей приватний економічний спосіб мислення на національну економіку.

Держава з її інструментами влади, її суверенною владою справді не повинна бути ототожнена з будь-якою випадковою приватною особою. Держава має три потужні можливості, за допомогою яких, в силу свого суверенітету, вона може задовольнити свої потреби для виконання своїх завдань. Це її суверенітет у сфері служіння, її суверенітет у сфері карбування монет та її фінансовий суверенітет.

Під військовим суверенітетом слід розуміти суверенне право держави залучати своїх громадян до безкоштовної служби. Цей суверенітет держави над особою проявляється у своєму найпотужнішому масштабі у обов'язковій військовій службі та ще більше у військовій службі. Зіткнувшись із вимогами, які держава може вимагати від своїх громадян у воєнний час, усі приватні міркування повинні відійти на другий план. Сім'я, професія, бізнес і заробіток – все повинно замовкнути, коли держава закликає своїх синів під прапор. Але держава може закликати своїх громадян не лише до військової служби, вона може закликати їх навіть до великих економічних починань. Ми пам'ятаємо закон про допоміжну службу, який, однак, на жаль, на відміну від військової служби, передбачав високу і постійно зростаючу оплату за виконану службу, так що незабаром виникла глибока розбіжність між солдатами фронту, які щодня повинні були віддавати своє життя за батьківщину – безкоштовно – і тими, хто працював на батьківщині, захищений за фронтом, за високу зарплату. Мимохідь можна також згадати сильні досягнення інших народів, які ґрунтувалися на військових обов'язках: ми згадаємо будівництво Китайської стіни, обхід наших середньовічних міст.

Таким чином, практично це повністю перебуває в компетенції держави

72 Едуард Давід (1863-1930) обіймав посаду міністра внутрішніх справ Веймарської республіки з червня по жовтень 1919 року.

Machine Translated by Google

відродити та розширити стару ручну та командну службу73 та вирішувати з ними таким чином великі господарські завдання для розпорядження наявними силами.

Монетний суверенітет держави – це друге джерело влади, з якого держава може безпосередньо покривати свої грошові потреби. Ніхто не заперечує права держави карбувати монети чи випускати казначейські білети, більш того, держава, в силу свого суверенітету, виробляла гроші з усіх можливих джерел. З міді, нікелю, заліза, порцеляни, алюмінію і, перш за все, з паперу. Мені потрібно лише згадати час, коли наш уряд Рейху вважав виправданим щодня випускати 100 000 000 000 000 марок і все більше нових паперових грошей. Ми не будемо детальніше розглядати тут питання про те, чи було це правильно та прийнятно, ми повинні лише сказати тут, що держава насправді може покривати свої потреби в силу свого монетного суверенітету, і що вона не змушена «позичати гроші під відсотки у тих своїх громадян, які мають їх більше, ніж вони самі можуть використати».

Фінансовий суверенітет або податковий суверенітет держави також не зможе бути оскаржений ніким, і той, хто оскаржуватиме це та прагнутиме здійснювати це практично як окрема особа, зможе відчути авторитет держави в особі судового виконавця. Фінансовий або податковий суверенітет держави, тобто право держави звертатися до своїх громадян за фінансовими послугами, є таким же очевидним і таким же старим, як і державні структури. Ця форма також є найприроднішою та найздоровішою, хоча в цій галузі лише для нашого часу було залишено перетворити розумне відчуття оподаткування на повну нісенітницю та зробити податкову систему засобом для тотального пограбування народу на користь наднаціональних фінансових держав. Навіть тут питання допустимості податків не повинно нас більше займати, а лише той факт, що держава цілком здатна покривати свої грошові потреби за рахунок податків, таким чином, знову ж таки, способом, який не є відкритим для приватної економіки, але який абсолютно позбавляє державу необхідності задовольняти свої грошові потреби шляхом прийняття зобов'язання щодо сплати відсотків капіталістам.

Звичайно, держава, як і кожна приватна особа, має, природно, додаткову можливість покривати свої потреби шляхом боргів. Але для приватної особи це вже палиця з двома кінцями; для держави ж це, висловлюючись простою та гарною німецькою мовою, найдурніша річ, яку вона взагалі може зробити. Але це не тільки найдурніша річ, але й відверто злочинна щодо місії держави як захисника спільних інтересів.

Позикова економіка держав фактично зруйнувала держави та передала їх у руки міжнародних фінансів, вона передала багатства націй фінансовим державам, і сьогодні державні позики є жахливою п'явкою, від якої нації не можуть звільнитися і через яку вони безпорадно розпадуться, якщо ми рішуче не покладемо край цьому привиду, зруйнувавши процентне рабство.

Таким чином, ми знаходимося посеред сфери національної фінансової політики, тобто в сфері, в якій пересічний німець зовсім не почувається як вдома. Що ж тепер робити з усіма цими численними та великими числами? Пересічний громадянин держави загалом не читає бюджетних дебатів і має таку релігійну повагу до таємних стежок та оманливих методів фінансового мистецтва, що хотів би бути повністю позбавленим цих речей. У підсвідомості це, безумовно, також пов'язано з тим, що кожна людина носить у собі таке слабке почуття податкового суверенітету держави, і ніхто не хоче, щоб йому нагадували про цифри. Тільки коли податкові документи летять до його будинку, сучасна людина зауважує, що ці речі насправді дуже її хвилюють і що вона завжди є жертвою всілякої фальшивої національної фінансової політики.

73 Сільськогосподарські послуги, як ручні, так і з використанням тварин, яких вимагали від фермерів їхні пани в Середньовіччі

Machine Translated by Google

Зараз надзвичайно вражає те, що питання національної фінансової політики зовсім не такі непрозорі та загадкові, як здаються на перший погляд, навпаки, вони настільки зрозумілі та прості, що їх може осягнути будь-який пересічний розум, принаймні в загальних рисах.

Отже, не потрібні великі конституційні пояснення того, що держава цілком має описані можливості для покриття своїх грошових потреб, адже кожен знає і на власному досвіді пережив, яка природа службового суверенітету держави, і кожен щодня отримує на руки паперові банкноти, випущені державою, і ніхто не звільняється від податку. Тому було б найприроднішим у світі, якби держава покривала свої грошові потреби виключно цими трьома способами.

Однак для приватної людини ці три шляхи не відкриті, бо вона не могла б успішно залучити свого сусіда до роботи чи сплати податків, і не була б у безпеці, якби спробувала самостійно друкувати гроші та вводити їх в обіг. Для неї існує лише шлях до боргів під відсотки, якщо вона вже абсолютно вважає, що може бути щасливою лише за рахунок чужих грошей і не може уникнути боргів.

Але те, що держава загалом вважає правильним єдиний спосіб прийняття відсоткових позик – отже, боргів, коли їй потрібні гроші, і застосовує свої інші суверенні права сьогодні лише підступно, щоб стягнути з народу накопичені борги, – це умови, яким марно шукаєш розумного пояснення. Дійсно, для цього немає розумного пояснення, а є лише той факт, що все наше мислення, навіть у національних фінансово-політичних питаннях, спрямоване або спотворене приватнокапіталістичним чином. За такого загального забруднення громадської думки такі, здавалося б, логічні пояснення кредитної політики держави, про які я повідомляв, відіграють велику, навіть надзвичайно важливу роль.

Єврей довів себе майстром психогогії навіть у цих питаннях. У таких випадках завжди дуже важко не говорити одразу загалом про пряму корупцію відповідальних державних діячів, презумпція очевидна, проте в більшості випадків корупції не було, а лише невизначеність у питаннях фінансово-кредитної системи, недалекоглядність та самовдоволення, що призвели до того, що державні фінансові адміністрації повільно, але впевнено впали в кредитний марення, з якого вони досі не бачать виходу.

Такому розвитку обставин дуже суттєво сприяв той факт, що спочатку фінансування великих громадських робіт, таких як будівництво залізниць тощо, які обіцяли принести дохід, за рахунок позик вважалося нешкідливим. Вирішили так: з доходів залізниць або водних шляхів можна негайно покрити відсотки, тоді ми дійсно контролюємо ціноутворення. Маючи власні ресурси, держава не може одразу взяти такі великі роботи зі своєї скарбниці, тому вона з радістю приймає запропоновану кредитну допомогу банків. Це позбавляє уряд клопоту щодо затвердження нових податків у державному парламенті, ліквідні ресурси держави не вимагаються, і залізниці можуть легко сплачувати відсотки з надлишків. Спокусливе мистецтво позичкового капіталу, який сам по собі нічого не може зробити з грошима, якщо не знайде нікого, хто б їх у нього забрав і додатково сплатив йому відсотки, зуміло перетворити чорне на біле і зробити саму державу збирачем відсотків для приватного капіталу.

Навіть найпростіше економічне роздумування з боку уряду чи парламенту, усвідомлюючи свою відповідальність, мало б призвести до наступного: якщо хтось будує залізниці за іноземні гроші і змушений платити за це рік за роком лише 5% відсотків з усім, що з цим пов'язано, то він повертає всю суму один раз за 20 років, а потім за 40...

Machine Translated by Google

вже двічі, а той самий борг залишається непогашеним. Ці надзвичайні суми, які багаторазово перевищують початкові інвестиційні витрати, справді мають бути знову зібрані опосередковано від людей, усього населення, яке має сплачувати тарифи на залізничні перевезення, збільшені саме відповідно до цих відсотків. Одноразове оголошення народу про великий залізничний збір є, або було б, кращим. Тоді ці збори, звичайно, були б досить гнітючими протягом кількох років, але також і недовго, оскільки транспортні витрати та залізниці дуже скоро стали б справді вільним від боргів активом держави, що згодом забезпечило б їй великі щорічні доходи. Але це стара історія, що хтось би волів відрізати собаці хвіст по шматочках, бо думає, що це буде набагато менш боляче для неї. Звичайно, все навпаки. Інвестиційні витрати на таке національне підприємство справді має оплачувати населення, але якщо вони розвиваються за рахунок позик, то неминуче додаються відсотки, які протягом років у багато разів перевищують сам борг. Тому фінансувати такі громадські роботи за рахунок позик є чистою фінансовою дурістю. Вже тут ми можемо вказати на те, що врятує державу від її позикового божевілля: ніхто не може заборонити державі, наприклад, для таких виробничих починань, випускати кредитні білети, державні казначейські кредитні білети та оплачувати роботи цим. Таке створення державних грошей у випадках, коли взагалі не може бути й мови про інфляцію, оскільки нова вартість також існує для нових знаків, вирішило б одним махом усі труднощі та назавжди звільнило б державу та народ від боргу перед приватним капіталом, що нараховує відсотки.

Нам доведеться детальніше розглянути цю проблему в іншому місці. Кваліфіковане фінансове управління повинно бути здатним організувати справи таким чином, щоб такі великі роботи виконувалися за рахунок спеціальних податків разом із використанням інших джерел доходів держави та лише з частковим випуском нових банкнот. Така можливість, звичайно, значною мірою існувала б лише за умови, що всі інші державні витрати, особливо так звані непродуктивні на адміністрування, правосуддя, освіту тощо, можна було б покрити з надлишків державних комерційних підприємств.

Це може звучати іронічно, враховуючи нинішню шалену дефіцитну економіку залізниць, пошти тощо, і все ж ми були не так далеко від таких можливостей, як я вже показав у 1919 році у своїй першій публікації в Süddeutsche Monatshefte (лютий) «Що тепер?» під заголовком «Радикальні засоби». Тільки процентні зобов'язання держави перед приватним капіталом відділяли нас від цього ідеального стану національної фінансової економіки. Ілюзія, що вже існувала на той час, що держава, коли їй потрібні гроші, повинна просто закачувати їх у себе під відсотки, завадила цьому.

Зрозуміло, і кожен мав би зрозуміти мої пояснення, що держава жодним чином не спрямована на іноземні гроші, а отже, на взяття боргів, коли вона хоче щось зробити, що вона, наприклад, могла б вимагати трудових та командних послуг, і що зрештою, безсумнівно, було б виправдано випускати державні казначейські кредитні ноти для таких цілей, щоб започаткувати ці роботи з ними без обтяження народу. Така процедура мала б величезну перевагу, звільняючи такі роботи з самого початку від будь-яких зобов'язань щодо відсотків та зборів; роботи негайно стали б вільною та позбавленою боргів державною власністю. З доходів від робіт видані державні казначейські бони справді можна було б викупити та знищити за короткий час; продукцію таких робіт, або ціни на вантажні та пасажирські перевезення, можна було б значно знизити. Таким чином, можна було б загалом надати найбільші послуги всій національній економіці, держава могла б отримати досить значні джерела доходів, які були б найбільш корисними для всієї національної спільноти, а також зробили б саму державу цілком незалежною від високих фінансів. Але вона також мала б бути...

Machine Translated by Google

отже. Бо держава є господарем фінансової системи, а не високих фінансів, тобто так буде в національ-соціалістичній державі майбутнього.

Це був справді психоагогічний шахрайський трюк, завдяки якому банки досягли успіху в тому, що не дозволили таким очевидним і самоочевидним процесам мислення, які – одного разу висловлені – більше не можна спростувати, а також в тому, що вони заплутали державу та економіку вищезгаданим твердженням і затягнули їх у рабство відсотків капіталу.

Я знаю, що, хоча ці речі зараз очевидні як день, багато моїх читачів все ще не довіряють своєму здоровому людському розуму і просто не хочуть вірити, як такий абсурд міг бути можливим, і радше припускають: «Це не може бути правдою, наші державні діячі не могли бути такими дурними – але я просто не можу судити про це». Це визнання відсутності розсудливості щодо такої очевидної державної некомпетентності у фінансово-політичних питаннях подвійно суперечить інакше легкому пошуку недоліків та тирад щодо державних заходів, а також тому факту, що тут йдеться про питання, які найбільше вдаряють по гаманцю кожної людини.

Цим людям я хотів би залишити для розгляду ще одну точку зору, яка полягає в тому, пов'язаний зі способом затвердження кредиту через провінційний або рейхський парламент.

Такі великі державні завдання справді ретельно обговорюються в парламентах. Після довгих дебатів кредити нарешті «затверджуються». Пересічний громадянин держави тепер вважає, що все гаразд, і що держава, яка справді є такою багатою та впливовою людиною, вже володіє затвердженими мільйонами. Досить розумні люди, можливо, все ще чухатимуть за вухом і казатимуть собі: «Це означає знову нові податки». Але я думаю, що можу сміливо стверджувати, що, окрім посвячених, до яких не обов'язково повинні належати ні представники, ні міністри, насправді, можливо, лише одному стане ¯ , зрозуміло, що це велике схвалення кредиту в провінційному чи рейхському парламенті означає не що інше, як дозвіл позичати собі цей «кредит» під відсотки іншим способом. Це «схвалення кредиту через парламент» таким чином дає право лише відповідному міністру отримувати цей кредит під відсотки у великих банках. Таким чином, «схвалення кредиту через парламент» природно стає фарсом, комедією, бо все населення, яке зрештою має платити за капітал і відсотки, не мало можливості також реально постачати «кредит», ні, його спочатку має створити великий позичковий капітал.

Єдиним логічним і природним було б те, що у випадку схвалення кредиту парламентом одночасно та автоматично було б також схвалення того, що тепер державний банк також виплачуватиме або авторизуватиме затверджені суми на основі платіжних доручень від виконавчих органів відповідним підприємцям.

Кредити схвалено, для отримання необхідної валюти потрібно щось зробити; тому безглуздо, якщо – як це зараз прийнято – спочатку потрібно виписати позику, а потім щойно «схвалені» кредити капіталісти певним чином надають вдруге.

Тепер можна стверджувати, що надлишок грошей з держави витягується саме таким чином і що це має позитивно впливати на загальне фінансове становище країни, що таким чином таке управління кредитами діятиме таким чином, що знижує інфляцію. Але це, звичайно, жодним чином не так, і навіть з причин, які не може заперечити жоден банківський експерт. Можна визнати, що значно менша частина таких векселів і платежів за такими позиками сплачується готівкою, тут йдеться про коло дрібних вкладників, які потрапляють до банку з такими векселями, які заощадили пару сотень або тисяч марок, які вони тепер хотіли б інвестувати в процентний сертифікат, у такий чарівний папірець, з якого потрібно щороку вирізати лише шматочок, щоб отримати певну суму, не втрачаючи при цьому цінності сертифіката. Але гроші, що надходять до банку таким чином, досить...

Machine Translated by Google

незначна. Крім того, банки, в яких зберігаються такі кошти, зі свого боку взагалі не передають ці готівкові суми до державної скарбниці, а переказ таких траттєвих сум здійснюється виключно шляхом переказу або клірингу.

Але всі більші платежі за такими позиками капіталісти здійснюють вже з самого початку, у своїх банках, шляхом безготівкового переказу або через процес банківських операцій.
тощо

Отже, насправді готівка не надходить до рук держави, і якщо вона її отримує, то повинна негайно її передати для виконання своїх робіт. Цього нібито вигідного рішення, отже, не існує. Навпаки, ось що: держава, як ми знаємо, випускає на позики так звані сертифікати безпеки або облігації. Ці державні облігації є тонко, або не дуже тонко, надрукованими паперами, які містять борговий документ, забезпечений усіма державними гарантіями щодо отриманих сум, а також необхідні визначення дат виплати відсотків та, на власних купонних аркушах, купони, на основі яких держава зобов'язується виплачувати щоквартально, щопівріччя або щороку відсотки за суми, зазначені в купонному аркуші.

Крім того, до цього купонного аркуша додається ще один так званий сертифікат про поновлення (талон), який дає власнику право на отримання нового купонного аркуша, якщо термін дії першого закінчився після певної кількості років.

Отже, такий сертифікат цінного паперу, виданий державою, за який держава несе відповідальність усім своїм багатством за капітал та відсотки, безумовно означає купівельну спроможність власника. Власник таких державних сертифікатів справді може купити щось для себе за ці сертифікати в будь-який час, незалежно від того, чи він надає ці сертифікати безпосередньо як оплату, чи спочатку продає їх на фондовій біржі чи своєму банку, а потім сплачує готівкою виручені кошти.

Тепер немає жодних сумнівів, що випуск державою нових сертифікатів безпеки означає створення додаткової купівельної спроможності – чи це правильно, чи виправдано, нас тут не цікавить – те саме сталося б, якби, наприклад, держава друкувала нові паперові гроші. Різниця полягала б у тому, що в одному випадку випускаються сертифікати безпеки, які обтяжують державу, крім боргу, тривалим процентним зобов'язанням, тоді як у випадку нового випуску паперових грошей процентне зобов'язання взагалі не розглядається. Отже, ми вже зараз бачимо, що остання форма в будь-якому разі була б більш сприятливою для держави та народу.

Але тепер, якщо ми прослідкуємо метод такого фінансування далі, то стане зрозуміло, що пряме фінансування великих державних робіт з уникненням кредитного шляху виявляє додаткові величезні переваги.

Ми бачили, що прийнята на даний момент форма фінансування державних робіт призводить до створення додаткової купівельної спроможності, яка представлена випуском нових сертифікатів безпеки. У цьому випадку, природно, всі нові суми позик будуть і повинні бути видані одночасно, навіть якщо залізниці, водні шляхи тощо, які будуть побудовані заново, перебувають лише на стадії будівництва і ще не представляють жодної реальної цінності, вартої згадки.

Якщо перейти до фінансування таких великих державних робіт у спосіб, запропонований мною, то спочатку зникнуть величезні витрати на рекламу позики. Можна згадати, які величезні суми поглинають лише тендери в газетах. Далі зникають відсотки, які надаються банкам та іншим кредитним установам з самого початку. Навіть це знову мільйони. Крім того, схильні видавати позики нижче номінальної вартості, іншими словами, за облігацію в 1000 марок покупець цих сертифікатів має сплатити лише на 970 марок більше чи менше, і все ж він отримує повну суму з відсотками. Навіть це втрати, які з самого початку...

Machine Translated by Google

стають тягарем для держави чи підприємства та на користь капіталіста. Дійсно, такі позики схильні «прикрашати» іншими привабливостями, як каже біржа, пропонуючи спеціальні додаткові переваги, які можуть навіть включати звільнення від податків. Я згадую тут позику з премією для гірничодобувної промисловості, яка демонструвала найфантастичнішу з подібних привабливостей, до яких коли-небудь опускалася держава. Диявол лотереї та азартних ігор був поставлений на службу рекламі позики, яка обіцяла виплатити мільйонні виграші за дуже великою кількістю облігацій у 1000 марок; крім того, проводилися так звані бонусні виплати, а також оголошена процентна ставка у розмірі 5%, яка, однак, була захищена умовами, і, крім того, у випадку низки податків позика з премією для ощадних вкладень була звільнена від усіх податків! Звідки хотілося отримати величезні суми для сплати цих премій та виплат, цих казкових виграшів у лотерею, ніхто не враховував – хоча кожній серйозній та проникливій людині мало бути зрозуміло, що всі ці суми знову доведеться витягувати з кишень народу. Бо отримані тоді суми негайно використовувалися для найнагальніших витрат. Це все фінансово-політичні злочини проти народу, які можна лише дивуватися з тієї неперевершеної зухвалості, з якою вони влаштовані.

Якщо, отже, взагалі не обрати шлях позики, а безпосередньо шлях прямого створення грошей, то всі ці важкі та несправедливі тягарі державного бюджету будуть зняті – навіть не доведеться одразу залучати необхідні суми в нових паперових грошах , а це може відбуватися досить повільно, залежно від того, як просуватимуться нові роботи. Це матиме ще одну величезну перевагу: не буде й мови про випуск непокритих грошей, оскільки нові гроші будуть надані лише тоді, коли буде завершено ще одну значну частину робіт. Тут нам доведеться мати справу з грошима, повністю покритими реальними цінностями, тобто зі стабільними грошима, з грошима, які відповідають певній кількості годин виконаної роботи.
Але навіть ця форма послідовного випуску нових грошей для будівництва, яка вже видається набагато сприятливішою, аж ніяк не є останнім кроком. Бо зовсім не буде доведено необхідності вводити в обіг суму грошей, еквівалентну новостворених роботам, оскільки нововипущені банкноти справді знову надходять до державної скарбниці; таким чином їх можна знову випустити без необхідності вводити в обіг нові серії. А тепер зробимо ще один крок, тобто оголосимо про випуск власних нових грошей для такої особливої держави.
завдання як такі, що самі по собі принципово зовсім не необхідні, навіть якби ми могли дуже добре пояснити допустимість, а також особливо чіткість процесу фінансування при видачі власних коштів на будівництво та хотіли б дотримуватися його для певних цілей.

Цей останній крок полягає у повному безготівковому фінансуванні таких державних завдань. Як уже було показано вище, помилково вважати, що держава завдяки позиці отримає готівку, якою вона могла б розплатитися з підприємцями та робітниками будівництва залізниць чи електростанцій. Тим не менш, підприємцям доведеться щотижня знімати зі своїх банків необхідні суми для оплати своєї праці готівкою. Банки, зі свого боку, повинні покривати ці надзвичайно великі потреби в своїх казначейських акції знову ж таки з центральних банків або Рейхсбанку тощо. Зараз, у звичайні часи, всієї існуючої ліквідності вже повністю вистачає на щотижневу виплату заробітної плати всій робочій силі, і принципово байдуже, чи тимчасово, наприклад, більша робоча сила зосереджена в одному місці під час будівництва баварської електростанції Вальхензее, бо, якби вони там не були зайняті, вони б навіть розподілені по інших підприємствах мали очікувати та отримувати свою щотижневу виплату заробітної плати або отримувати гроші за допомогою страхування по безробіттю. Це означає, що турбота про загальну потребу в засобах оплати для всієї країни є цілком загальним державним завданням.

Machine Translated by Google

економіки, незалежно від того, чи тимчасово зайнята більша робоча сила в одному місці для виконання великих державних робіт чи ні.

Надання платіжних засобів для виплати заробітної плати та здійснення інших безготівкових переказів підприємцям є завданнями платіжних операцій і не мають жодного стосунку до кредитної ситуації.

Тому було б найочевиднішим і найприроднішим, якби разом із схваленням кредиту на якусь велику державну роботу через законне представництво всього населення було пов'язано одночасно й уповноваженням державного банку на основі цих схвалених кредитів здійснювати необхідні платежі. Зрозуміло, що ці платежі здійснюються лише тоді, коли різні договірні державні органи (сільськогосподарські департаменти, департаменти вуличного та річкового будівництва, відділи будівництва залізниць, спеціальні департаменти для спеціальних цілей тощо) перевірили суми платежів, що вимагаються підприємцями, та відповідно до правил та договору дозволили платіж.

Уся ця афера з позиками, яка тут використовується – адже це не що інше, як сучасна форма обману нації – абсолютно марна і лише шкідлива.

Machine Translated by Google

Корпорація Рейхсбанку

Рейхсбанк, як може зрештою вважати кожен довірливий громадянин держави, насправді не є державним банком, а акціонерним товариством. Таким чином, Рейхсбанк жодним чином не є державною установою, навіть якщо держава мала до червня 1922 року, коли вона була повністю «автономізована» на вимогу Антанти, певні регуляторні права. Навіть посадові особи банку призначалися та отримували зарплату від Рейху, але дорадча рада складалася виключно з представників світу великих банків та міжнародного єврейства – це одне й те саме коло людей.

Вже під час свого заснування у 1873 році перша дорадча рада зафіксувала серед приблизно 15 членів такі імена: барон Ротшильд, таємний радник торгівлі Бляйхредер, таємний радник торгівлі Мендельсон, Теодор Плаут, таємний радник торгівлі Оппенгеймер, таємний радник торгівлі Варшауер та таємний радник торгівлі Цвікер, радник торгівлі Штерн, радник торгівлі Гельпке; отже, одинадцять чистокровних кремезних євреїв та, як прикраса, ще чотири джентльмени з німецькими іменами.

Це був знову хитрий шаховий хід, за допомогою якого банкір, який консультував Бісмарка, Бляйхредер, рекомендував старому рейхсканцлеру розвивати Рейхсбанк не як чисто державну установу, оскільки таким чином він не зміг би бути привласненим ворогом у разі війни на основі міжнародно визнаної безпеки приватної власності, тоді як як чисто державний банк він був би одразу відкритим для нападу ворога.

Насправді ж розумний єврей, разом з іншими великими фінансистами, природно, бажав лише потрапити до сфери своєї влади головним фінансовим інститутом Рейху. Панам це також вдалося, і Рейх таким чином повністю відмовився від однієї з найважливіших сфер свого монетного суверенітету – права випускати банкноти.

Рейхсбанк сьогодні займає цілком особливе місце у фінансовій системі Німецького Рейху, місце, про яке навіть найменш важливі люди чітко розуміють його жахливі наслідки для держави та народу.

Завданням окремого розслідування має бути точне вивчення того, яким чином великі банки зловживали своїм вирішальним впливом на Рейхсбанк з моменту його заснування у своїх егоїстичних цілях.

Поки Бісмарк був при владі, його державницькі погляди та повага до нього тримали біржових гієн під контролем; лише один раз за всю історію Рейхсбанку Бісмарк скористався правом вето канцлера, передбаченим законом про Рейхсбанк, а саме коли заборонив прийняття російських акцій. Сьогодні Рейхсбанк, під дружнім тиском міжнародних банкірів, як уже згадувалося на початку, став повністю незалежним. Таким чином, уряд Рейху більше не має можливості рішуче впливати на ведення справ.

Процентне рабство націй означає панування банків та фондової біржі. Подолання процентного рабства є, безумовно, найбільшим завданням націонал-соціалізму.

Все, що відбувається сьогодні в державі та економіці – все стає вимогою до відсотків великого капіталу проти продуктивної праці. Якщо будується залізниця, це призводить до позики, якщо ведеться війна, це призводить до військових позик, якщо розробляються природні ресурси або гідроенергетика, це призводить до гідроенергетичних позик, якщо розширюється завод, випускаються нові акції, якщо засновується нове підприємство, обирається певна форма компанії з відсотковим капіталізмом, яка дозволяє роботі та ризику переходити до підприємців, а левовій частці прибутку – до фінансистів. Якщо це більше не відбувається шляхом позик, то набагато простіше та вигідніше...

Machine Translated by Google

обирається екстенсивний спосіб друкування грошей, як під час інфляції 1923 року, яка також збирає найбільші інтереси великого капіталу. Як у випадку з царем Мідасом у сазі, для якого все, до чого він торкався, перетворювалося на золото, так і сьогодні все, що відбувається, перетворюється на цінні папери, що приносять відсотки.

На жаль, світові банкіри мають чортівськи хороший апетит, а цінні папери — справді їхня улюблена їжа, що, очевидно, їм чудово підходить. Ми не можемо розраховувати на те, що вони будуть голодні, як цар Мідас, для якого, як відомо, навіть їжа в роті перетворювалася на золото. Навпаки, робітники спочатку зголоднюють, а потім — лихварі.

Вони також зовсім не думають про відмову від свого правління чи його пом'якшення, тому це правило відсотків має бути порушене.

Тепер нам потрібно висвітлити третій аспект, який доповнить і узагальнить картину експлуатації капіталізму на основі відсотків навіть для неспеціаліста, а саме інфляцію.

Machine Translated by Google

Інфляція

Інфляція є чітко видимим вираженням наших фінансово-політичних страждань. Інфляція впливає на кожного – кожного, хто мусить заробляти на життя – з жахливою жорстокістю.

Але звідки береться інфляція? На це питання можна почути велику кількість пояснень, які частково взяті з вузької точки зору особи, яка відповідає, частково зі словника демагогічних гасел, а частково вказують на фактичні часткові причини, проте не влучаючи правильно в кінцеву мотивуючу причину. Коли чуєш ці причини інфляції, визначені різними партіями, невдовзі вже не залишається жодного соціального ладу та жодної професії, які б не були визначені кимось як причина інфляції.

Для тих, хто слідкував за поясненнями книги про процентне рабство, відповідь неважко знайти. Первісну провину за інфляцію несе процентний обов'язок праці перед капіталом.

Відсотки – податки – інфляція, таким чином розгортається логічний ланцюг, який, починаючи з Катастрофічна та абсурдна обіцянка відсотків з боку держави призводить до того, що держава повинна витягувати прийняті відсоткові зобов'язання з народу через податки; податки, та ще й податки всіх видів, прямі та непрямі, мита, а також найнеприємніші непрямі податки, податки на неоплачувану емісію банкнот, тягнуть за собою інфляцію. Таким чином, це продовжується у вічному циклі, бо інфляція зумовлює дедалі більші витрати держави, які вона, захоплена позиковим божевіллям, завжди думає, що може покрити лише шляхом прийняття нових боргів, ці нові борги самі по собі несуть нові відсотки, нові інтереси роблять необхідні нові податки, податкове законодавство поступово повністю дає збій, бо у випадку таких валютних крахів усі податкові надходження залишаються значно відстаючими від девальвації валюти, і тепер держава без опору здається фінансовому більшовизму друкарського верстата, як ми жахливо пережили під час інфляції 1923 року.

Мої перші полемічні праці були присвячені переважно розкриттю цих зв'язків. У «Маніфесті за подолання процентного рабства»74 я в загальних рисах розкрив всеохоплююче значення проблеми відсотків, у «Державному банкрутстві: Вирішенні» я цілком конкретно розкрив дурість системи державних позик і вказав на незліченні податкові закони, які здорожчали засоби до існування широких мас, чия продукція мала повністю використовуватися для обслуговування відсотків. У праці «Майбутній податковий страйк», з новим потопом податкових законів 1920 і 1921 років, а також бюджетом Рейху на 1918 рік, було запропоновано переконливий доказ того, що все фінансове управління Рейху та земель повністю підпорядковане службі відсотків для великого позичкового капіталу. Однак в останній книзі вже вказується шлях до зміни цих абсолютно жалюгідних обставин на досить помітному прикладі.

Цілком очевидно, що через переповнення національної економіки паперовими грошима, Купівельна спроможність цих паперових грошей повинна неухильно знижуватися.

Оскільки гроші за своєю глибинною природою, як ми вже визнали, є знаком виконаної роботи, так звана кількісна теорія грошей, принаймні в її основних рисах, має бути

74 Потенційна купівельна спроможність – це заощаджена купівельна спроможність, яка на даний момент не впливає на ринок. До неї належать накопичені готівкові кошти, а також міцно інвестований заощадний капітал.

Ефективна купівельна спроможність – це загальна сума всіх вимог попиту до національної економіки, які представлені у формі готівки або у формі цінних паперів застосовуються на ринку товарів і прагнуть перетворитися на матеріальні блага.

Потенційна купівельна спроможність може бути будь-коли перетворена на ефективну, у випадку цього явища говорять про «втечу від цілі».

Machine Translated by Google

визнано нами. Ця теорія вчить, що кількість грошей, що перебувають в обігу в національній економіці, повинна залишатися в певному стабільному співвідношенні, якщо ми не хочемо, щоб відбувалися зміни купівельної спроможності. Гроші певною мірою стоять на фоні запасів товарів і – розраховуючи з кількості товарів – виробляється певна кількість одиниць вартості звичайної валюти, тобто середня ціна товарів. Тут я дуже сильно наголошую на прикметнику «середня». Дійсно, потрібно піти далі і сказати: середній рівень цін – тобто жодним чином не сума індивідуальних цін – перебуває в певній залежності від суми купівельної спроможності, що присутня в країні загалом. Але купівельна спроможність – це вже набагато ширше поняття, ніж лише сума грошових активів. Але ми не хочемо тут занадто заглиблюватися в економічні деталі, бо інакше тут потрібно буде порушити питання ефективної та потенційної купівельної спроможності в її впливі на ціни. У будь-якому разі, безперечно, що, наприклад, тисячократне збільшення обігувальної валюти природно має призвести до приблизно тисячократного збільшення цін. Насправді ж зросли не ціни, а купівельна спроможність марки зменшилася обернено пропорційно до збільшення кількості валюти.

Основною причиною інфляції є – відсоткові зобов'язання держави. Ці відсоткові зобов'язання роблять податки необхідними, оскільки держава може дати лише те, що вона повинна знову отримати в певній формі від своїх громадян.

Ця форма пограбування громадян державою, як ми бачили, має три аспекти – або через прямі податки, або в більш ефективній формі через непрямі податки, або в особливій непрямій формі інфляції. Остання форма є найбільш неприйнятною, це також та, за допомогою якої держави-банкрути намагаються втриматися на плаву – це найдосконаліша підробка. Але ця остання форма особливо шкідлива, тому що таким чином просто знищуються заощадження найефективнішої та найпрацьовитішої частини населення.

Це один із найшокуючих розділів трагедії німецького народу. Сотні тисяч працьовитих робітників, службовців, чиновників, представників вільних професій, лікарів, інженерів тощо все своє життя наполегливою та невтомною працею заощаджували для себе та своїх сімей, щоб насолоджуватися старістю без турбот та незалежною. Вони збирали свої заощадження, пенні за пенні, марка за маркою, і кожна марка означає гарантію прожиткового мінімуму на кожен день у старості. Але держава, якій ці нещасні люди довірили свої заощадження, під час інфляції 1923 року жодним чином не сплатила за марку, яка була їй певним чином довірена як заощадження – навіть коли ці заощаджені пенні були внесені на той час у блискучі золоті монети – близько 30 мільйонів паперових марок75, але вона скористалася падінням валюти, спричиненим нею ж, і сказала: марка = марка. Цим вона пограбувала всіх цих людей плодами їхньої довічної праці та штовхнула їх у найгіркіше лихо. Потім держава відмахувалася від них жалюгідними та мізерними подачками, приватна благодійна організація мусила втрутитися з допомогою – але саме ця форма була особливо ганебною для постраждалих, бо з приватних рук ці дари залишалися фактичними подачками, благодійними дарами, за які ці нещасні люди мали бути вдячними, навіть якщо йшлося про організоване пограбування заслужених прав. Прав, які, якби їх відновили, навіть не зробили б необхідною «подяку» від пограбованих.

75 Паперова марка була встановлена у серпні 1914 року через падіння марки, і зв'язок між золотою маркою та золотом був скасований. Рівень інфляції продовжував зростати до листопада 1923 року, коли валюта стабілізувалася завдяки оголошенню про створення нової рентної марки вартістю 1 трильйон паперових марок. Рентна марка, яка набула чинності у 1924 році, була замінена пізніше того ж року рейхсмаркою.

Machine Translated by Google

Ми вже вказували в інших уривках на той факт, що фальшивий принцип жахливо помстився цим бідним людям – власне, ідеал капітальної пенсії. Не те щоб ці кола заслуговували на таку долю, навпаки – почесним обов'язком Національної Держави буде якомога краще компенсувати цим пограбованим людям. Однак залишається сподіватися, що цей жахливий урок все ж таки продовжуватиме вібрувати у підсвідомості людей, і що ідеал капітальної пенсії зануриться та допоможе правильному ідеалу заощаджень – суто німецькій ідеї догляду за старими, піклування про жінок та дітей шляхом створення власного дому, поля та саду тощо – досягти прориву та перемоги.

Другою формою пограбування громадян державою, про яку згадувалося вище, є непряме оподаткування. Непряме оподаткування за своїми наслідками справді є соціальним злочином. Безжально та невблаганно, у формі, якої ніхто не може уникнути, воно б'є по величезній масі населення з повною жорстокістю, тоді як багатії загалом майже не страждають від непрямих податків.

Прямий податок, якщо його оцінювати відповідно до економічних можливостей платника податків, сам по собі є справедливим і правильним податком. Прямий податок також, як внесок держави на виконання комунальних завдань, жодним чином не є податком, який повинен суттєво здорожчати виробництво, оскільки його слід стягувати лише там, де є фактичні надлишки, що перевищують покриття достатніх життєвих потреб. Але в сьогоднішньому трактуванні прямого податку він, як і інфляція, є чистим пограбуванням і ставить у пряме протиріччя гарантії власності, вираженої у статті 153 Веймарської конституції.

Підсумовуючи, ще раз зазначимо, що ми маємо справу з інфляцією, яка загалом виникає як наслідок зобов'язань держави перед міжнародними фінансами щодо відсотків. Тут йдеться про тривале кровосисання з економічного організму нашої нації на користь наднаціональної фінансової держави, для якої наша власна держава виступає збирачем податків.

Йдеться тут про зовсім особливу форму інфляції – інфляцію відсоткового капіталізму. Природна інфляція виникає, коли країну охоплює недостатній врожай або епідемія, коли природний попит перевищує існуючу пропозицію. Однак така інфляція завжди має лише тимчасовий характер. Наступний родючий рік усуває труднощі, і ціни повертаються до свого природного рівня.

Однак інфляція, заснована на відсотковому капіталізмі, подібна до всепожираючого вогню, який не згасне, доки не поглине всі скарби світу та не зробить усе людство рабами відсотків міжнародних фінансів, або доки рабство відсотків не буде зняте.

Machine Translated by Google

Національна фінансова реформа

Після такої ретельної діагностики хвороби наших державних фінансів, як і наших фінансових систему загалом, ми можемо сподіватися, що зможемо дати правильні рецепти для лікування.

Ті правила та заходи, що регулюють перехід від поточної ситуації до майбутньої форми, не входять до сфери цієї роботи. Для цих заходів діє загальне правило, що за допомогою них, де це можливо, слід уникати будь-яких порушень економічного життя. Звичайно, це не відбудеться без певної серйозності тут і там та без тимчасових втручань, але навіть у випадку найретельніше підготовленої операції це не відбудеться без певної невеликої втрати крові.

Наша велика сяюча кінцева мета — це звільнення від рабства інтересів.

Першим і фундаментальним заходом, що є результатом передачі національної фінансової системи приватній установі, Рейхсбанку, пл., є націоналізація Рейхсбанку.

З масштабів цього банку вже має бути цілком очевидно, що «Рейхсбанк» справді має бути установою Рейху, так само як Рейхспоста чи Рейхссуд. Слід беззастережно оголосити оманливим фактом, що Рейхсбанку, наприклад, дозволено носити цю назву.

Завдання справжнього Рейхсбанку відповідно має бути двояким. По-перше, забезпечення фінансових справ Рейху має лежати на ньому, оскільки це не може бути забезпечено окремими адміністративними посадами безпосередньо, як це, власне, стосується пошти та залізниць, а по-друге, він повинен створювати міцну опору для всієї національної економіки у фідуціарному посередництві платіжних операцій. Його завданням також має бути забезпечення постійної наявності достатньої кількості готівкових коштів для грошових операцій.
Для виконання цього кола завдань він має бути виконавчим органом національної фінансової адміністрації, яка має бути повністю підпорядкована йому. Посадовці Рейхсбанку повинні бути державними чиновниками, як і інші посадовці. Консультативна рада, що складається з представників великого єврейства, як це є сьогодні, природно, є абсолютно зайвою. Дійсно достатньо, щоб держава призначила спеціального державного комісара з нагляду за фінансовою діяльністю банку, який відповідає за фінансову діяльність банку. Завдання банку будуть чітко визначені його власним законом про Рейхсбанк, так що вже сама фінансова діяльність банку гарантуватиме, що установа Рейхсбанку служить лише національним інтересам.

Але ми вже маємо банківську установу, яка повністю відповідає цим вимогам, які ми повинні висунути до Рейхсбанку. Це Баварський державний банк. Баварський державний банк насправді є суто національним банком, і ніхто не зможе стверджувати, що він не виконав своїх завдань як банківська установа бездоганно. Звичайно, з тією застереженням, що він також працював відповідно до загальних звичаїв процентної капіталістичної економіки. Але в будь-якому разі цей банк обслуговував грошові операції, не вважаючи прибутковість банківського капіталу першочерговим завданням. Тим самим він продемонстрував наступне дуже примітне явище: банк, маючи власний надзвичайно малий капітал у розмірі лише 8 000 000 марок, був дуже добре здатний обслуговувати всі потреби грошових операцій та керувати мільярдними доходами.

Не менш цікаво зазначити, що в «Щорічнику фондової біржі» («Щорічник фондової біржі Салінга, довідник для капіталістів та акціонерів» за 1914/15 рік, представлений

Machine Translated by Google

Німецький банк), існування цього Баварського державного банку (на той час ще "Королівського Баварського банку") просто ігнорується, хоча була можливість і місце згадати про це на сторінці 644 цього довідника цієї, тим не менш, значної державної установи. Але банк, який не служить виключно цілям приватного капіталізму, очевидно, для вищих фінансів не є банком.

Також примітно, що одразу після війни та мюнхенського більшовицького періоду були докладені зусилля для того, щоб розширити Баварський державний банк, як звучав чудовий біржовий технічний вислів для цього, щоб зробити навіть цю незалежну установу доступною для «прибутковості» приватного капіталу. Таким чином, наша вимога має практично збережену модель у Баварському державному банку. Тим самим спростовується заперечення щодо неможливості керувати банком як державною установою.

Щодо самого Рейхсбанку, закон про Рейхсбанк фактично пропонував націоналізацію, згідно з якою Рейхсбанк мав би право, після річного попередження, вперше 1.1.1891, а потім протягом десяти років, або скасувати Рейхсбанк та придбати його активи (включаючи надзвичайно цінні будівлі) за сплату вартості чистих активів (!), або придбати всі акції за номінальною вартістю (!!). Таким чином, 1 січня 1921 року Рейх зміг би виправити серйозну помилку Рейхсбанкового законодавства проти німецького народу, якби він придбав усе майно Рейхсбанку за дрібницю в 1,80 мільйона – це номінальна вартість акцій Рейхсбанку.

« Фолькіше Беобахтер» , який на той час ще не перебував у власності Націонал-соціалістичної німецької робітничої партії, яку, однак, на той час уже очолювали люди, що належали до інтелектуальних попередників націонал-соціалізму, та тижневик доктора Ш.
«Pudor», «Der deutsche Finanzmann», вчасно звернули на це увагу – звісно, як єдині публічні німецькі газетні голоси – звісно, без жодного успіху.

Також примітно, що, хоча акції Рейхсбанку виписані на імена, акціями Рейхсбанку володіли не менше 2153 іноземців! Якою частиною всього капіталу Рейхсбанку ці 2153 іноземці (станом на 1913 рік) розпорядилися, на жаль, не видно з розкриття інформації Рейхсбанку. У будь-якому разі, йдеться про дуже значний відсоток, враховуючи, що кількість місцевих акціонерів становить лише 16 646. Тепер зрозуміло, що у випадку місцевих акціонерів могли бути придбані набагато менші суми, тоді як, природно, можна справедливо припустити, що іноземець, купуючи акції німецького Рейхсбанку, купує не лише одну чи дві акції, а одразу цілий пакет. Цей факт приховує неймовірну ситуацію, коли досить значні суми виводилися у вигляді дивідендів, навіть під час війни, з «Німецького Рейхсбанку» до зарубіжних країн.

Отже, розподіл прибутку Рейхсбанку, який, як ми вже дізналися вище, отримує основний прибуток від дисконтування векселів, є дуже оригінальним. Спочатку акціонери отримують привілейований дивіденд у розмірі 3,5%, а з решти прибутку чверть розподіляється між акціонерами. Три чверті цього решти прибутку перераховуються Рейху, а ще 10% перераховуються до резервного фонду. У 1913 році таким чином до Рейху було перераховано 31 025 555 марок. З цієї причини Рейх надав цій чудовій установі так званий привілей на друкування банкнот, тобто право випускати банкноти відповідно до потреб своїх операцій. До початку війни Рейхсбанк мав принаймні тримати напоготові, як покриття для цих банкнот, до третини золота або срібла в німецьких або іноземних монетах або злитках. Після того, як навіть це обмеження впало, більше не було жодної перешкоди на шляху безмежного друкування паперових грошей. Єдиним покриттям (!), яке мав Рейхсбанк для своїх паперових грошей, були чудові рейхскарбницькі векселі – таким чином, знову ж таки, лише ще один

Machine Translated by Google

папір, за яким стояла держава-банкрут. Не дивно, що за таких умов мав статися непереборний крах німецької валюти.

Безсумнівно, досить важливим державним завданням націоналізованого банку є постійне піклування про повне задоволення вимог економіки щодо платіжних засобів; адже лише за відсутності безвихідних ситуацій, навіть якщо інші фінансові установи можуть повністю задовольнити всі вимоги, це є вимаганням відсотків на основі дефіциту грошей, що може призвести до найбільших світових криз. виключено. І навпаки, випущені в обіг суми грошей повертаються, навіть у часи меншого одужання економіки, до Рейхсбанку через незліченні канали державних грошових операцій, щоб він міг знову вилучати банкноти з обігу. У випадку Банку Англії, як добре відомо, прийнято, що банкнота, яка повертається до банку, не видається знову, а обмінюється на нову, тоді як стара знищується. Це відбувається головним чином з гігієнічних міркувань.

Тепер питання валюти в майбутньому справді набуватиме дедалі більшого значення після того, як так звані грошові сурогати, такі як переказні векселі та чеки, і особливо безготівкові грошові операції, набуватимуть дедалі більшого значення.

У такій клірінговій економіці поштові чекові відділення, які вже сьогодні є зразком для чистих грошових операцій на безготівковій та безвідсотковій основі, набудуть надзвичайного значення. У сучасних поштових чекових відділеннях можна побачити основні елементи, які легко розвинути для ідеальної системи грошових операцій під державним наглядом – повністю відповідної національним пасажирським та вантажним перевезенням.

Ніхто не може заперечувати, що платіжні операції через поштові чекові відділення обробляються швидше та надійніше. Навряд чи має значення, що кредитні та дебетові ноти обробляються не більше ніж протягом 48 годин, тоді як сьогодні в банках можна побачити, що кредитні ноти на давно отримані суми видаються лише через 8-14 днів. Якщо клієнту банку потрібні гроші для його підприємства, він все одно змушений вимагати банківського кредиту. У випадку грошової операції через поштові чекові відділення весь нарахування відсотків знімається. Це означає досить значне полегшення та спрощення платіжної операції, особливо в кінці року. Клієнт поштових чеків отримує 2 січня кожного року, а також щодня на вимогу, точну інформацію про стан свого рахунку на поштовому чековому рахунку.

Таким чином, посередництво грошових операцій через банки жодним чином не є особливо вигідним для економіки. Чиста грошова операція через банки обтяжує виробництво лише забезпеченням різного роду, і лише банки мають вигоду від відсотків, але ніколи той, хто користується банком. Для справедливого власника фабрики та підприємця отримання кількох марок відсотків за тимчасові кредити зовсім не має значення. Справедливий підприємець спрямовує себе таким чином, щоб мати в розпорядженні банку лише стільки грошей, скільки він може покрити заробітну плату та інші поточні платежі з них.

Поштові чекові рахунки повністю відповідають цим вимогам, і не випадково, що навіть під час війни англійське товариство «фабіанців», «Фабіанське товариство»76, у Лондоні направило лорду-канцлеру скарбниці меморандум під назвою: «Як нам оплатити війну?», у якому вони вказували на організацію німецьких та австрійських поштових чекових рахунків як на підтримку. Вороги завжди пильні, і коли вони вказують

76 Фабіанське товариство — це демократична соціалістична організація, яка виступає за реформи, а не за революцію. Воно було засноване в 1884 році, а серед його перших членів були Джордж Бернард Шоу, Герберт Веллс, Енні Безант, Леонард і Вірджинія Вулф, хоча найзначнішими з них були Сідні та Беатріс Вебб. Саме Сідні Вебб склав статут новоствореної Лейбористської партії в 1900 році.

Machine Translated by Google

установу для своєї країни як зразкову, тоді можна бути впевненим, що в ній щось є.

Те саме, що було сказано про націоналізацію Рейхсбанку, природно, стосується і націоналізації інших центральних банків, тобто для Баварії «Баварського центрального банку». Баварський центральний банк також є чистим акціонерним товариством, в якому більшість акціонерів, наприклад, може просто вирішити розподілити золотий запас банку, на якому лежить привілей банку випускати банкноти, між акціонерами. Дійсно, ми досі пам'ятаємо, що спроби в цьому напрямку робив єврейський банкір Швайсхаймер у Мюнхені. Цього разу план зазнав невдачі через заперечення баварського уряду. Баварська держава на той час придбала шосту частину акцій, ще шосту частину – Баварський іпотечний та дисконтний банк, а решту дві третини було роздано акціонерам.

Саме по собі абсолютно жахливо, що держава повинна боятися, що золотий запас центрального банку може опинитися під загрозою через втручання «акціонерів» цього банку. Той, хто знає єврейську впертість, знає, що небезпека для Баварії щодо її золотого запасу аж ніяк не була усунена тим фактом, що уряд цього разу залишився непохитним. Проти цього існує лише один радикальний засіб – націоналізація центральних банків. Окрім Баварського центрального банку, у Німеччині ми також маємо Баденський банк, Саксонський банк у Дрездені та Вюртемберзький центральний банк.

У випадку націоналізації Рейхсбанку та центральних банків, посадовці та працівники банків, очевидно, будуть взяті державою в тій самій якості, що й державні службовці. Право випускати банкноти таким чином здійснюватиметься виключно державою. Такий випуск банкнот може відбуватися лише після постанови Міністерства фінансів і лише з повним покриттям. У зв'язку з цим має бути вирішене велике завдання стабілізації нашої валюти. Однак це не є завданням вузького кола центральних банків; вони повинні лише подбати про те, щоб жоден випуск банкнот не відбувався без покриття.

Щодо виготовлення банкнот, чинними є рішення, прийняті до цього часу. Будь-яке наслідування каратиметься з найсуворішою суворістю згідно з приписами кримінального кодексу, Розділ VIII, Статті 146-152.

Акціонери отримають компенсацію. Будь-які претензії акціонерів на золоті акції банку будуть юридично виключені.

Реальна стабілізація нашої валюти повністю виключена, доки очікується, що німецький народ, таким чином, не зможе сплатити відсотки та мита, які в довгостроковій перспективі не зможуть бути виконані. Також хибно бажати підтримувати радикальні засоби для стабілізації валюти.
Тут не йдеться про якусь особливу проблему, яку можна було б відокремити від міжнародної проблеми процентної економіки. Доки ця міжнародна розбійницька економіка повністю єврейських високих фінансів продовжує існувати, валюти різних країн завжди залишатимуться бажаним об'єктом спекуляцій високих фінансів. Крім того, стабільність валюти – тобто те, що виражає внутрішній зміст терміна «валюта» – залежить від інших факторів, перш за все від активності чи пасивності торговельного балансу. Тут наш погляд поширюється за межі нашої батьківщини, і вітчизняна економіка вступає у взаємовідносини з національними економіками іноземних країн.

Щоб швидко зорієнтуватися в цій величезній галузі міжнародних фінансів, ми також повинні ще раз пам'ятати, що сенс і мета цієї міжнародної економіки полягає не в прибутковості приватного капіталу, а в задоволенні потреб. Все інше є лише допоміжним засобом, допоміжним засобом. Міжнародна фінансова економіка – міжнародні платіжні операції

Machine Translated by Google

– однак, сьогодні це видається головним і сьогодні фактично відіграє головну роль. Саме міжнародні банківські доми сьогодні фактично правлять світом, «покривають» грошові потреби держав і тому привласнили собі це правління; саме міжнародні банківські доми сьогодні контролюють виробництво у гігантських трестах заліза, сталі, нафти, консервів, зерна, жиру, олії, бавовни тощо. Міжнародні банківські доми фінансували війни, великі банківські доми фінансували та контролювали все військове забезпечення. Самі вони нічого не зробили як продуктивні люди, не брали участі у виробництві, ані активно не брали участі у воєнних діях; вони лише отримували прибуток з усього, з крові та сліз, з жахів війни, з голоду мас, з марнотратства нуво-багатіїв, зі спекулятивної люті біржової публіки.

Все це стає золотом і золотою вартістю для міжнародних фінансів. Кожна робота продуктивних країн приносить інтерес міжнародним фінансам. Навіть тут, у міжнародній економіці, ми маємо справу з повною зміною правильного та розумного співвідношення між капіталом і працею.

Робітники працюють розумно та пропонують продукти своєї праці на світовому ринку – щоб обміняти їх на іноземні продукти праці (сировину, напівфабрикати чи повністю готові вироби). Розумна економіка не призначена для обміну іноземних валют (долари чи англійські фунти) на поставлені оптичні інструменти, а потім їх анулювання та подальших спекуляцій в іноземній валюті. За часів здорової економіки жоден власник фабрики не подумав би про таке. Йому, звичайно, потрібні кошти для подальшого виробництва, щоб мати змогу виробляти далі, платити своїм робітникам та купувати нову сировину. Абсолютно неможливо, щоб вся німецька економіка збирала свої кошти від експорту промислової продукції у формі іноземної валюти або в іноземній валюті, оскільки та сама німецька національна економіка повинна купувати свої сировинні потреби у бавовні для величезної текстильної промисловості, у міді для нашої такої ж гігантської електротехнічної промисловості, у шовку, джуті, тропічних фруктах, для задоволення зростаючого попиту понад домашнє виробництво, у продуктах харчування та кормах тощо, і це лише деякі з них. Тому отримані суми іноземних грошей мають бути негайно розподілені назад. Це також саме по собі цілком природно, оскільки за нормальних часів у власній країні не можна нічого робити з іноземними валютами, окрім як обмінювати їх. Це так і сьогодні. Американський робітник не може отримувати плату французькими франками, а англійський бізнесмен не отримує плату в своїх магазинах італійськими лірами. Також немає сенсу вивозити валюту до іноземних країн, де її взагалі не можна використовувати як законний засіб платежу. Місцева валюта служить і повинна служити лише внутрішнім потребам країни, яка випускає валюту. Так само, як у межах національної економіки сенс виробництва товарів полягає не в торгівлі грошима, а потім у тому, щоб ці гроші, так би мовити, зберігати та утримувати їх від економіки, так і міжнародний економічний обмін товарами завершується лише тоді, коли імпорт оплачується експортом.

Теоретично ідеальна ситуація полягала б у тому, що кожна країна могла б покривати та оплачувати свої потреби в імпорті саме за рахунок експорту. Тоді, і тільки тоді, можна говорити про абсолютну стабільність іноземних валют. Тепер зусилля кожної національної економіки, що прагне до зростання, зрозуміло спрямовані на досягнення профіциту експорту над потребами в імпорті. Тільки це свідчить про збільшення багатства. Тоді говорять про активний торговельний баланс. Якщо потреба в імпорті залишається більшою за експорт, елементи внутрішнього багатства повинні постачатися до іноземних країн для балансування цього дефіциту. Але ці поставки, оскільки їх насправді не можна витягти з трудового доходу, знову ж таки повинні братись лише з багатства. Це відбувається або через експорт золота, або цінних паперів. Особливо останній «експорт» є не що інше, як початок міжнародного процентного рабства. Чи поширюється цей «експорт цінних паперів» на

Machine Translated by Google

існуючі внутрішні цінні папери або маскуються у формі іноземних «облігацій», практично не мають значення для країн, яких це стосується. Але оскільки також у міжнародному економічному мисленні панує лише божевілля прибутковості великого позичкового капіталу, усі розумні сумніви щодо чесної національної економіки топчуться пресою та парламентами, а міжнародне рабство всіх країн перед міжнародними фінансами, що робить ці облігації, поширюється до жахливих розмірів.

Навіть тут, у міжнародній економіці, проявляються ті ж явища, що й у внутрішній національній економіці, і жахливі кризи, які сьогодні вражають різні національні економіки, є головним чином результатом цього поневолення всіх націй західного культурного кола, як ми вже дізналися вище. Країни зі слабкою валютою, чия внутрішня економіка стала занадто слабкою (Росія) або чиє внутрішнє становище стало невизначеним через революцію (Німеччина) і чиї все ще гігантські надлишки виробництва конфіскуються безкоштовно як репарації у ворога, більше не мають надлишкової купівельної спроможності, тому вони більше не можуть оплачувати свої потреби в імпорті товарами, а паперовими грошима, які вони у великих кількостях викидають до зарубіжних країн, щоб купити на них іноземну валюту.

Таким чином вони завдають шкоди однаковим чином як внутрішній економіці, так і економікам інших країн. Країни з сильною валютою, навпаки, задихаються саме від зростання своїх валют (наприклад, Швейцарія). Вони більше не можуть експортувати свою продукцію на колишні великі ринки, оскільки їхня продукція занадто дорога через високу обмінну вартість їхніх грошей. Ці країни можуть легко покрити свої потреби в імпорті за рахунок своєї сильної валюти.
Але коли готова продукція набагато дешевша в країнах зі слабкою валютою, торговці та спекулянти йдуть до країн зі слабкою валютою, скуповують та обкрадають ці країни на шкоду обом країнам – на шкоду місцевому виробництву та на шкоду споживанню в країнах, які скуповуються, в яких і без того невеликий рівень запасів товарів ще більше зменшується через ці шалені покупки. Таким чином, купівельна спроможність національної валюти в країнах зі слабкою валютою знову падає.

Те, що з огляду на ці повністю перевернуті відносини, ще не все давно зруйнувалося, пояснюється тим, що навіть попри всі махінації міжнародних фінансів, взаємна міжнародна потреба просто переважає. Тільки все відбувається в останній момент, зі стогонами та наріканнями, бо ключ – вимоги відсотків міжнародного капіталу – кинутий у хід міжнародної економіки. Або, висловлюючись медичними образами: у здоровому кровообігу міжнародної економіки розвинувся спочатку невеликий, але сьогодні вже надзвичайно великий рак, який має лише односторонній інтерес всмоктувати всю кров у себе за рахунок решти тіла та брати з усього транзитні витрати, відсотки. Вся кров, звичайно, тече в серце, але серце також видає з кожним ударом забруднену кров. Державний банк, який обслуговує лише чисті грошові операції, точно відповідає цьому образу – а раку найточніше відповідає діяльність міжнародних фінансів, які також контролюють усі гроші світу через свої кредитні банки та тримають у своїх присосках всю міжнародну економіку та скрізь беруть відсотки. Все це не потрібно! Країнам світу жодним чином не потрібні наднаціональні фінансові сили. Очевидно, що необхідні інституції, які на міжнародному рівні регулюють міжнародні валютні операції у сенсі клірингової палати або поштових чекових рахунків. Цим можуть і будуть займатися державні обмінні пункти.

У будь-якому разі, існує достатньо способів і засобів, дуже подібних до того, як вдалося створити міжнародний поштовий союз, для організації навіть міжнародних платіжних операцій.

Machine Translated by Google

головним чином через кліринг, без того, щоб міжнародні фінанси отримували подвійну чи потрійну вигоду від усіх цих простих торговельних операцій та розросталися за рахунок продуктивних країн. Подробиці тут зайві.

Отже, стабілізацію валюти, як наголошується, не можна відокремити від міжнародних відносин. Однак існує низка можливостей усунення джерел помилок та безвідповідальності, що криються в недоліках внутрішнього управління або в необмеженому маніпулюванні друкарським верстатом для банкнот.

Запропоновані заходи належать до сфери вже перевірених систем; як і націоналізація Рейхсбанку та центральних банків, вони виникають просто як логічні наслідки нової позиції держави щодо її завдань захисника грошових операцій. Вони є лише природною реакцією на умови, які служили виключно інтересам високих фінансів за найбільшу ціну для народу. Розумним продовженням націоналізації Рейхсбанку є регулювання та посередництво грошових операцій державою за моделлю системи поштових чеків, яка буде надалі розширена та більш доцільно розроблена для цієї мети.

Усі ці заходи справді вже означають досить потужні кроки вперед, але їх можна було б здійснити також без необхідності фундаментальної трансформації економічного підходу в сенсі націонал-соціалістичного принципу, викладеного з усім акцентом: «Завдання економіки — задоволення потреб, а не прибутковість приватного капіталу».

Ця фундаментальна трансформація та новий порядок у сфері фінансової та податкової системи, а також особливо у фінансуванні великих державних завдань з уникненням позик, а також фінансово-політичні заходи, які справді наближаються до сфери функцій соціальної політики, будуть розглянуті в наступному розділі.

Machine Translated by Google

Нові шляхи

Фінансування великих громадських робіт.

Серед найважливіших державних завдань є виконання досить великих економічних проектів, реалізація яких перевищує капітальні ресурси приватних підприємницьких кіл, у виконанні яких, крім того, задіяні значні публічно-правові інтереси та ґрунтується на експлуатації природних ресурсів або природних джерел енергії. Отже, це завдання, в яких йдеться про експлуатацію природних сил, що належать громаді, або виконання яких має відбуватися в межах завдань, що переважно покладаються на державу, як-от уся галузь транспорту.

Видно, що цілком можливо досить точно обмежити поле, в якому може розвиватися державна ініціатива, не встановлюючи при цьому обмежень для приватної підприємницької ініціативи або не вимагаючи від держави конкуренції з нею. Крім того, існує той факт, що виконання цих великих громадських робіт, природно, майже повністю покладається на приватні підприємства.

У фундаментальних спостереженнях ми вже детально описали, яким зразковим чином держава розбудувала нашу німецьку транспортну систему. Звичайно, місцями її було б раціональніше та дешевше розвивати за допомогою приватного підприємництва, але у випадку завдань, де на кону стоїть безпека мільйонів людей, йдеться не стільки про це, скільки про якомога більшу міцність. Транспортне підприємство, безумовно, є суто державним завданням.
Надійність, пунктуальність, безпека, єдині тарифи для залізниць та пошти мають бути вирішальними критеріями для транспортної системи, а не прибутковість приватного капіталу.

Але це питання тісно пов'язане з формою фінансування таких великих державних завдання.

Ми вже бачили внутрішню нісенітницю, яка виявляється в тому факті, що «кредити», схвалені парламентом, згодом мають бути знову «схвалені» приватним капіталом, за що держава потім має взяти на себе надзвичайний тягар, обіцяючи відсотки.
Тут більше не буде потреби вказувати загалом на катастрофічні наслідки цієї обіцянки відсотків. Ця робота справді служить головним чином для того, щоб довести цей факт. Проте, варто також окремо зазначити, наскільки надзвичайно дорожчими, і яким неймовірним для кожного, хто вперше чує ці цифри, зробила ця обіцянка відсотків за державними позиками, наприклад, залізничні тарифи.

Капітальні витрати на всю мережу німецьких Рейхсзалізниць, які були побудовані або реалізовані за рахунок позик, становили близько 25 мільярдів золотих марок до 1914 року. Відсоткові виплати за цю суму, із середньою ставкою 3,5 – 4%, становили близько 800-900 мільйонів золотих марок. Чистий дохід, після вирахування витрат на особисті (посадовці та працівники) та матеріальні (вугілля та мастильні матеріали) витрати, становив близько 800-1100 мільйонів марок.

Таким чином, виплата відсотків поглинула майже весь чистий дохід німецьких залізниць. Громадську думку завжди вводили в оману, коли з певною гордістю пояснювали, що доходи від пошти та залізниць становлять основу державного бюджету. Звичайно, так воно і було, якби тільки виплата відсотків не поглинула весь чистий дохід. Можна провести ще одну цікаву паралель у порівнянні, а саме те, що загальні витрати на заробітну плату всім німецьким залізничним чиновникам і службовцям, а також залізничникам на заводах і на лінії, разом узяті, становили лише

Machine Translated by Google

скільки ж це зробило з відсотками позичковий капітал! Іншими словами: гігантська армія німецьких залізничників аж до найвищих посад, що налічує 782 731 особу, отримала за свою працю рівно стільки ж доходу, скільки привласнила собі зовсім бездіяльна рука позичкового капіталу.

Ці відсотки на позиковий капітал лише від залізниць були більшими, ніж усі витрати на всю нашу велику Рейхсвармію того часу! – і взагалі на все, що з нею пов'язано, включаючи також військовий нагляд, військове правосуддя, включаючи системи управління гарнізонами та військове будівництво, систему військової освіти та розвитку, технічні інститути, фонди допомоги та військових вдів – і, далі, одяг та озброєння військ! Загальна сума для всієї нашої армії становила в 1913 році – тобто в останній повний мирний рік – 775 385 300 марок. Такі порівняльні цифри дають глибоке розуміння. У той час як соціалістична та демократична сторона постійно боролися проти «тягара військового озброєння» на парламентських засіданнях та в пресі, також ніколи не можна знайти жодного слова проти такого відсоткового тягаря – набагато перевищуючого всі інші витрати – від державних позик. Справді, можна було б заплатити і весь флот з відсотків за позику на загальні потреби. Загальні витрати на наш гордий Рейхсфлот становили в 1913 році 197 мільйонів. І слід врахувати, що всі ці витрати можна було б покрити без жодної копійки, якби наш державний бюджет не був обтяжений таким гігантським відсотковим тягарем.

Жменька великих позикодавців – кілька тисяч «прихильників», дрібних вкладників з майном у кілька тисяч марок, взагалі не відіграють жодної ролі в таких державних позиках – таким чином рік за роком, абсолютно без праці та зусиль, ми накопичували суми, якими могли б утримувати та оплачувати всю нашу адміністрацію Рейху, всю нашу армію та наш флот.

Той, хто, враховуючи такі цифри, не розуміє надзвичайної важливості проблеми відсотків загалом і повністю провальної національної фінансової політики з її позиковою економікою зокрема, справді не може не помітити. Більше того, цифри та показники, які дають таке розуміння, доступні кожному, вони містяться у Статистичному щорічнику Німецького рейху, виданому з найбільшою сумлінністю колишнім Королівським статистичним управлінням, а також у Статистичному щорічнику Німецького рейху, видавництва Puttkammer та Mühlbrecht, виданому Республіканським статистичним управлінням рейху.

Те, що такі дисбаланси між необхідними витратами на адміністрацію Рейху, армію та флот, а також витратами держави на виплату відсотків позичковому капіталу стають несправедливістю, що волає до небес, стане цілком зрозумілим лише тоді, коли ми розглянемо, яким чином Рейх тепер покриває свою грошову потребу в цих виплатах відсотків. Тут ми підходимо до сфери митниці та податків. Я маю ще раз вказати на ґрунтовне викладення цієї ситуації в моїй книзі «Майбутній податковий страйк», де я навів переконливі докази того, що найбільшу частину всіх податків несуть широкі маси працюючого населення. Таким чином, ми маємо перед собою той факт, що держава спочатку, повністю ігноруючи можливості, що лежать у її фінансовому суверенітеті, наважується на позиковий шлях для виконання великих державних завдань, тобто бере борги; що вона потім ще більше обтяжує свій бюджет таким чином, що вона повинна використовувати всі свої чисті доходи для виплати відсотків і що вона також повинна пригнічувати народ митами та податками лише для того, щоб мати змогу виконувати свої зобов'язання щодо відсотків. Усі суттєво необхідні державні завдання вона тепер повинна вирішувати в провінційному та рейхспарламенті, всупереч найбільшому опору, і, нарешті, держава бачить себе в ролі збирача відсотків за позичковий капітал, як ми бачимо це сьогодні.

Machine Translated by Google

Вихід вже давно вказано – після такого детального розгляду нинішніх абсурдних умов він очевидний; він полягає в тому, що:

Держава фінансуватиме всі великі державні починання Рейху в силу свого фінансового суверенітету та після схвалення населенням через парламент, з найсуворішим уникненням позикового шляху шляхом прямого розподілу коштів через безготівкові перекази або шляхом випуску безвідсоткових державних казначейських білетів.

Найкраще я можу проілюструвати цей захід на прикладі: розвиток баварської гідроенергетики.

Плани та зусилля щодо використання величезної гідроенергії, що існує в гірських річках, у поєднанні з великими гірськими озерами, датуються вже понад два десятиліття тому. Безсумнівно, у випадку цієї гідроенергії йшлося про енергетичні джерела країни, які належать громаді та мали бути взяті з неї та використані для особистого прибутку. Таким чином, очевидно, що при розвитку таких великих споруд було порушено багато державних та приватних правових інтересів. Йдеться про сферу, яка належить виключно до сфери впливу держави. Народ також усно схвалив кредити через своїх представників у грудні 1920 року. Вони були достатньо консультовані, перевірені та неодноразово переплановані, і всі були повністю усвідомлені щодо великих економічних переваг. Держава та народ вирішили експлуатувати енергетичні джерела, тепер їм залишалося лише прийняти відповідне рішення про те, що суми, зароблені підприємцями, можуть бути виплачені безпосередньо державним банком на основі схвалених кредитів. Чи відбуватиметься це безготівковим способом, шляхом переказу коштів на жиро-транзакції, чи через кредитні авізо на поштові чекові рахунки, чи готівкою, зрештою, не має значення.

Це справді очевидно та зрозуміло, якщо уявити, що державний банк для таких цілей випускав би власні гроші на суму необхідних та затверджених кредитів. Ці будівельні векселі на гідроенергетику, таким чином, певною мірою являли собою державні казначейські білети, які видавалися б для будівництва гідроенергетичних споруд як попереджувальний кредит під державну гарантію. Таким чином, йшлося про гроші, покриті різними способами. Покриття полягало, по-перше, у готових або будуючихся роботах на Вальхензее тощо, а по-друге, у державній гарантії того, що гроші приймаються з державної скарбниці за повною вартістю замість оплати. Будівельні векселі одночасно були б частковими облігаціями на гідротехнічні споруди, проте без вимог щодо відсотків. Однак, як добре відомо, це не стосується жодних інших векселів, що перебувають в обігу.

У тексті своїх вихідних даних у будівельних облігаціях гідроенергетики ці уточнення щодо повного покриття їхньої вартості цілком можуть бути зазначені. Наприклад: «Цей облігаційний банкнот у тисячу марок частково покриває вартість установки, що зводиться для експлуатації баварської гідроенергетики. Він приймається в усіх державних казначействах як оплату».

Якщо хтось хоче піти далі, то ніщо не заважає державі зобов'язатися після завершення робіт, під заставу векселя, надати стільки-небудь кіловат-годин електроенергії або стільки-небудь центнерів азоту.

Ніхто не відмовиться прийняти такі гроші, випущені державою, які повністю покриті матеріальними благами, і які водночас можуть певною мірою використовуватися як купон на електроенергію. Навпаки, можна бути впевненим, що такі гроші користуватимуться особливою популярністю, бо ці гроші – стабільні, точно такі ж стабільні, як долар, або набагато кращі, бо за них можна отримати цілком певну кількість електроенергії чи азоту – незалежно від економічних коливань. Ознакою повної вузьколобості людей є те, що в публічній пропаганді різних дискусійних учасників виникало заперечення, що – «ніхто не прийме ці гроші».

Machine Translated by Google

Жодна людина ніколи не вагалася, навіть ці панове-дебатисти, приймати гроші, випущені державою. Усі приймали навіть найбільш пошкоджені паперові гроші Рейхсбанку, хоча ці гроші були чистими інфляційними грошима. І все ж усі їх приймали, навіть коли спритні спекулянти намагалися якомога швидше позбутися їх під заставу іноземної валюти чи товарів.
Дійсно, ніхто не відмовився навіть від екстреної валюти міст та громад, яка була аналогічно непокритими паперовими грошима. І чи не повинні бути негайно прийняті такі кращі покриті паперові гроші, як будівельні гроші, повністю покриті матеріальними активами, призначені для наших великих робіт? Звичайно, навіть ті, хто висуває такі заперечення проти безвідсоткових державних грошей від імені або в дусі своїх господарів, по суті, не вірять у це.
Дійсно, незаперечно доведено, попри всі скарги «металістів», які хотіли б вважати грошима лише гроші, виготовлені з дорогоцінних металів, що «гроші» – це те, що держава оголошує грошима – чи виготовлені ці гроші з паперу, порцеляни, заліза, шкіри чи будь-якого іншого матеріалу, це питання абсолютно байдуже. Зовсім інша справа, коли йдеться про купівельну спроможність цих грошей. Тут металісти мають рацію, що валюта, виготовлена з золота, загалом зберігає свою мінову вартість навіть тоді, коли державу стрясають політичні потрясіння. Цю стабільність, однак, металеві гроші, виготовлені з дорогоцінних металів, завдячують не своєму грошовому характеру, а своєму характеру як товару, а саме золота.

Не може бути жодних сумнівів щодо виправданості держави, яка покриває свою грошову потребу для великої роботи саме таким чином. По-перше, держава є суверенною, тобто вона не потребує чийогось впливу, оскільки має владу, а по-друге, такий захід може витримати найсуворішу комерційну перевірку. Держава видає ці гроші у вигляді ваучерів на основі своєї кредитної історії. Чому хтось повинен менше цінувати кредит держави, ніж кредит будь-яких банків, особливо коли держава виконує корисні роботи для добробуту громади? Навіть якщо хтось скаже, що держава, однак, оплачує виконану роботу (підприємцям та робітникам, які зайняті у Вальхензейських роботах) паперами, це справді правильно, тому що пізніше, після завершення робіт, держава знову приймає ці папери як плату за виконану нею роботу (постачання електроенергії чи азоту тощо). Таким чином економічний цикл завершується. Таким чином, будівельні облігації знову викуповуються з поставок електроенергії тощо перших років, облігації знищуються, і на безвідсотковій дорозі створюється гігантський витвір мистецтва урядової організації як безвідсоткове майно для всіх. Витвір, який без великого обтяження споживачів електроенергії залучив ще одне велике джерело грошей для держави, що, у свою чергу, наближає державу до ідеальної мети здорової національної фінансової політики – держави без податків.

Крім того, описаний процес видачі власних будівельних коштів на певні роботи зовсім не вимагає видачі всієї затвердженої суми в таких будівельних векселях, оскільки насправді найбільша частина платежів підприємцям відбувається не готівкою, а безготівково, через перекази. Але навіть якщо припустити, що вся сума нового будівництва видається в нових державних банкнотах, ці суми в порівнянні з іншими сумами, які сьогодні потрібні державі, зовсім не будуть значними.
У той самий час, коли в баварському парламенті розбили голову через 800-мільйонний кредит на баварську гідроенергетику – або краще: не розбили, а просто знову вдалися до «позики» у 8000 мільйонів, парламент схвалив це «без обговорення в третьому читанні на потреби загальної надзвичайної ситуації».

Тут я ще раз нагадую про міркування, що у випадку такого фінансування шляхом нової емісії грошей жодної інфляції не буде спричинено, що, з іншого боку, випуск процентних облігацій протягом періоду будівництва в будь-якому разі означає певний

Machine Translated by Google

інфляція, оскільки відсотки вже мають бути сплачені, навіть якщо підприємства ще не виконують жодної продуктивної роботи.

Однак, жодним чином не порушується національний економічний баланс між грошима та матеріальними благами, у сенсі кількісної теорії, оскільки на противагу збільшенню платіжних засобів з боку грошей відбувається ще більше збільшення товарів. Якщо потім, завдяки доходам від таких робіт, випущені гроші знову вилучаються та знищуються, то національний економічний баланс природно покращується на користь національного багатства відповідно до загальної вартості таких нових робіт.

Навіть тут слід зазначити, наскільки сильно відсотки впливають на вартість продукції таких підприємств. Оскар Пебінг77 у детальному розгляді цього питання визначив, що виробничі витрати на кіловат-годину дорожчають через обтяження позик відсотками до величезної суми 500% (!). Тепер електроенергія з наших Баварських гідроелектростанцій надходить до нас у п'ять разів дорожче, тому що ми знову вдалися до шляху позики, який знаходиться "найближче". Навіть тут доречно уявити, що всі матеріальні та особисті витрати на експлуатацію та обслуговування великих баварських електростанцій та міжміських контор – отже, вся заробітна плата всіх осіб, зайнятих на цих підприємствах – шлюзівників, машиністів, робітників, різноробочих, керівного персоналу і далі всього технічного та комерційного адміністративного апарату аж до директорів разом витягують за свою роботу рік за роком лише п'яту частину сум, які – такі добрі – позикодавці витягують рік за роком без зусиль і праці – як відсотки.

Відсотки пожирають усе, відсотки роблять усе дорожчим. Вигоду має лише позичковий капітал, а збитки несе населення. Збитки несе населення, яке будує заводи власними силами; бо хто ж тоді будує баварські заводи? — справді баварські інженери, баварські робітники, баварські майстри та підприємці; баварські заводи постачають більшу частину машин та обладнання — а за те, що не виробляється в самій Баварії, потрібно давати баварське зерно чи худобу, отже, знову ж таки потрібно давати баварську роботу взамін — тільки баварський народ не вкладає гроші на будівництво (мабуть!), і тому для цього йому потрібні великі капіталісти з Нью-Йорка, Лондона, Парижа та Берліна. Баварський народ повинен позичати гроші у всіх країн світу та обтяжувати свою гідроенергетику відсотковими платежами, що робить електроенергію на 500% дорожчою!

Хіба це не божевілля? Хіба це не економічний злочин? Люди, які нічого не зробили, окрім як одного разу взялися за ручку та виписали чек або доручили своєму банкіру підписати баварський гідроелектростанційний кредит, рік за роком отримують за це відсотки, що сплачує баварський народ.

Мало того, водогонні споруди таким чином більше не є вільною власністю баварського народу, а перебувають у заставі капіталіста. Особливо смішною є ситуація, коли великі капіталісти, природно, не позичають «свої добрі гроші» державі, яка сама по собі не є «доброю» для капіталу та інтересів, яка тому все ще користується таким великим кредитом, що можна
вкласти в це 800 мільйонів. І справді, тендери на гідроелектричні облігації містили гарантію, яка є настільки привабливою та обнадійливою для капіталістів, «що баварська держава всім своїм багатством гарантує капітал та інтереси – (!)».

77 Оскар Пебінг (1882-1956) був баварським інженером-механіком, який працював у Технічному університеті в Мюнхені. Він був автором таких досліджень, як Die Wasserkräfte Bayerns (1919) та Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

Багато, чого ще бажати! Отже, баварська держава прямо визнає, що вона така варта, що їй можна було б позичити 800 мільйонів на гідроенергетику Вальхензеє та Середній Ізар, але вона не може скористатися своїм фінансовим суверенітетом і профінансувати ці роботи власними силами. Чому?? Тому що вона надто глибоко загрузла в божевіллі позик та відсотків, тому що її відповідальні державні діячі не мають стільки власного мислення та почуття відповідальності, щоб наважитися судити ці прості та зрозумілі плани за інтерес.
безкоштовне фінансування самостійно; тому вони звертаються до професійних банківських експертів. Це точно так само, як якби сухотний запитав своїх туберкульозних бацил, чи вважають вони правильним поїхати до Давосу чи Енгадіну78, щоб позбутися своєї хвороби, а ті запевнили б його: «Ні, тільки не робіть цього, подорож може вам зашкодити, можливо, може статися залізнична аварія, краще залишайтеся вдома, у своєму звичному середовищі. У вашому стані ви не повинні проводити жодних експериментів! тощо». Дотримуючись цієї поради, яка з точки зору туберкульозних бацил є цілком правильною, сухоти природно стрімко розвиваються, бацили чудово розмножуються. Саме так і в нашому випадку фінансової та процентної економіки.

Це отримання порад від власних опонентів надзвичайно характерне для нічого не підозрюючих німців. Якщо з'являється людина, яка палко любить свій народ і радить йому те чи інше, і попереджає відповідальних людей про ту чи іншу шахрайство, можна посперечатися десять до одного, що стурбований народ побіжить до шахрая і цілком наївно запитає його: «Скажи мені, такий-то сказав мені, що ти негідник, будь ласка, скажи мені, чи це правда!» А якщо інший потім пояснить йому з найчеснішим обличчям у світі: «Але що ти тоді думаєш – я негідник! – навпаки, я твій найкращий друг, я завжди допомагав тобі вийти з наших фінансових труднощів», тоді наївний запитувач цілком щасливий – він зробив достатньо, і він особливо радий, що йому не доводиться напружувати свій мозок. Однак, цей проблемний друг народу загалом не вважає гідним своєї відповіді – і справи ще більше застрягають у колії політики відсоткового капіталізму, аж поки останній елемент безкоштовного національного багатства не буде передано у заставу фінансовим державам, і вся нація сплачуватиме лише відсотки міжнародним фінансам.

На завершення, саме в цьому контексті, ми повинні додатково вказати на той факт, що баварська держава – коли справа ще зовсім не йшла про таке важливе державне завдання, як розвиток баварської гідроенергетики, тобто коли йшлося про подолання грошової кризи листопадового уряду – дуже швидко випустила з Баварського державного банку близько 130 мільйонів державних казначейських білетів Баварського державного банку. Це сталося абсолютно непокрито – і всі брали ці баварські банкноти так само охоче, як і банкноти Рейхсбанку, і кожен міг купити собі стільки ж хліба за баварські ваучери, скільки й за білети Рейхсбанку. Власне, не обов'язково було всю Баварію, достатньо було, щоб мер столиці провінції Мюнхена та деякі міські старійшини надрукували свої імена на таких барвистих папірцях, і навіть ці екстрені гроші ходили в обігу, всі їх брали і всі роздавали точно так само, як клаптики Рейхсбанку, і ці екстрені гроші самі виконували завдання будь-яких грошей – бути засобом для обміну товарами – бездоганним чином.

Лише одна установа була вкрай неприємно вражена цими штучними уламками провінцій та громад – високі фінанси – і вони в жовтні 1921 року примусили прийняти закон Рейху, згідно з яким провінціям та громадам суворо заборонялося видавати

[78] Давос у Швейцарії з середини 18 століття славиться як лікувальний курорт для тих, хто страждає від захворювань легень. Енгадин — це долина у Швейцарських Альпах.

Machine Translated by Google

більше не вимагати грошей на випадок надзвичайної ситуації. Цей закон, по суті, був чітким законом про захист євреїв, якому в 1922 році мав наслідувати «Закон про захист республіки».

Я дуже добре можу уявити собі раптовий страх міжнародних фінансистів, коли вони усвідомили, що в безвідсоткових грошах, навіть у нешкідливій формі грошей на випадок надзвичайних ситуацій, народ тримає в руках зброю – звичайно, без відома народу – яка могла одним ударом розірвати золоту мережу, створену брехнею та обманом через багатовікову підпільну та фальшиву роботу, і звільнити народи від їхнього процентного рабства.

Вже тоді, у випадку емісії баварських державних грошей, Рейхсбанк дуже швидко вимагав, щоб ці гроші були знову вилучені, що також відбулося поступливо протягом 1921 року. Причина: ці гроші не приносили високим фінансам жодних відсотків, як це роблять гроші Рейхсбанку через непрямий шлях казначейських векселів Рейху.

У націонал-соціалістичній державі в майбутньому всі великі державні завдання будуть фінансуватися та організовуватися описаним чином, з повним уникненням кредитного шляху. Ми, природно, оберемо непрямий шлях безвідсоткових будівельних грошей загалом лише тоді, коли необхідні кошти не можуть бути залучені з надлишків інших державних підприємств або зі спеціальних зборів для таких спеціальних цілей. У будь-якому разі, ми знаємо, що ця форма фінансування відкриває абсолютно неймовірні та величезні можливості використання природних ресурсів країни, покращення транспортних шляхів тощо.

Кожна нація настільки багата, наскільки вона здатна організувати працю.79

79 Це відображено у промові Гітлера перед Рейхстагом 30 січня 1939 року, в якій він заявив: «Під тиском... потреби ми навчилися, перш за все, повною мірою враховувати найважливіший капітал нації, а саме її здатність до праці». (цитовано за Р. де Руссі де Салем (ред.) « Адольф Гітлер: Мій новий порядок», Лондон: Angus and Robertson, 1942, с. 457 і далі).

Machine Translated by Google

Банк соціального будівництва та економіки

У логічному зв'язку з попереднім розділом стоїть створення соціального будівельно-економічного банку, завданням якого є випуск безвідсоткових будівельних коштів, зокрема для будівництва будинків. Звичайно, цей соціально-будівельний та економічний банк повинен функціонувати не як державна установа, а як корпорація публічного права. Тому логічно, що обговорення цього питання має відбутися після представлення націонал-соціалістичної податкової системи, але оскільки цей соціально-будівельний та економічний банк є не що інше, як безвідсоткове фінансування, передане умовам приватної економіки, і особливо системі житлового будівництва – таким чином, галузі економіки найуніверсальнішого значення – можливо, виправдано розмістити його на першому місці.

Чому такий будівельний банк не повинен функціонувати як суто державне підприємство, пояснюється тим, що така публічна юридична фінансова установа повинна мати більшу свободу маневрування, ніж державне підприємство. Це не було б такою вже й вагомою причиною, якби йшлося лише про просте будівництво житла, але буде багато випадків, коли йдеться про завдання першої необхідності, які опосередковано впливають на суспільні інтереси, і тоді банк, який справді несе відповідальність у своєму керівництві перед державою за своє управління, повинен і зобов'язаний мати повну свободу дій у видачі також безвідсоткових кредитів після ретельного вивчення всіх умов.

Однак така свобода рішень неможлива у суто державних підприємствах. Саме тому це має бути залишено на розсуд приватної ініціативи.

Як ілюстрацію можна навести тут ескіз такого закону, який був прийнятий у 1922 році для Баварії:

Закон про створення Баварського банку соціального будівництва та економіки.

Стаття 1

Буде засновано національний Баварський банк соціального будівництва та економіки (BWB).

BWB має завдання фінансово підтримувати державні підприємства або національні економічно цінні підприємства приватних осіб (чи то фізичних осіб, чи то товариств), які служать розвитку країни або є корисними для загального добробуту.

Стаття 2

BWB є корпорацією публічного права. Більш детальні правила щодо її організації, управління та діяльності, а також керівництва будуть встановлені постановами всього міністерства.

Стаття 3

BWB надається дозвіл на емісію спочатку безвідсоткових казначейських облігацій, що покриваються матеріальними цінностями на суму до 50 мільйонів золотих марок.

Емісія може відбуватися лише таким законним чином, щоб сума грошових сум, що випущені в будь-який час та перебувають в обігу, була покрита матеріальними цінними паперами щонайменше такої ж вартості (безвідсоткові іпотечні кредити, векселі купівлі-продажу, застави тощо), а повернення або погашення казначейських білетів забезпечувалося доходами підприємств або установ, які мають бути створені протягом відповідного терміну, що не перевищує 50 років.

Стаття 4

Сума застав та цінних паперів, що належать до випущених казначейських облігацій BWB становить асоціацію покриття BWB.

Machine Translated by Google

Юридичні операції будь-якого роду, які порушують або завдають шкоди безпеці чи захисту майна що належать до асоціації страхового покриття, є недійсними.

Будь-які зміни власності або володіння об'єктами чи правами, що підпадають під дію організації, що покриває право власності, не впливають на існування цінних паперів та залишаються прикріпленими до об'єкта навіть для нового покупця; правопопередник звільняється від особистої відповідальності лише тоді, коли BWB погоджується на зміну особи боржника. Домовленості, що суперечать цьому, є недійсними...

Стаття 5

Усі складові та права організації, що займається страхуванням BWB, записані в цьому публічному реєстрі; принципи та правові наслідки чинні для цієї книги відповідно, як і для реєстрів; реєстр має публічну довіру та презумпцію права сам по собі.

Доступ до реєстру або його відповідних розділів має бути наданий кожному, хто доведе наявність законного інтересу в доступі.

Щорічно мають публікуватися зведені звіти, подібні до балансу, про загальну суму випущених казначейських облігацій, а також про загальну суму цінних паперів, що належать BWB за ці облігації, а також про доповнення та відрахування, а також про успішні погашення та викуп казначейських облігацій.

Стаття 6

Казначейські векселі BWB є законною валютою. Усі повинні приймати їх за повним курсом їхньої номінальної вартості відносно обмінного курсу інших законних валют держави.
Якщо кредитор відмовляється від прийняття казначейських векселів BWB замість оплати за вищезазначеним мінімальним обмінним курсом, боржник, якщо він фактично запропонував оплату казначейськими векселями, звільняється від боргу на цю суму.

BWB випускає казначейські облігації без відсотків та узгоджує в договорі загальні та спеціальні умови взаємних правових умов щодо періодів та ставок випуску, цінних паперів та іпотек, що мають бути сплачені боржником, а також платежів та інших відповідних правових умов. Копія цих договорів має бути доступною для всіх як додаток до записів у реєстрі страхової асоціації.

BWB має право визначати додаткові збори або комісії за адміністративні витрати, пов'язані з наданням позик та щорічними стягненнями, або визначати відповідні премії чи знижки в будь-який час єдиним публічним способом.

Випуск або котирування на фондовій біржі за курсом, вищим за мінімальний курс, визначений у статті 1, є допустимим.

Погашення можуть здійснюватися лише казначейськими векселями того ж типу, що й випущені.

Стаття 7

Діяльність BWB, оскільки вона поширюється на дотримання приписів, що містяться в цьому законі, підлягає контролю та нагляду громадської наглядової ради, що складається з Міністра фінансів або призначеного ним представника, Міністра внутрішніх справ або призначеного ним представника, Міністра юстиції або призначеного ним представника та трьох осіб, обраних парламентом строком на два роки.

Machine Translated by Google

Штрафна стаття: Позбавлення волі за навмисне пошкодження цінних паперів страхового товариства, а також за комерційний або звичаєвий, особливо фондовий, саботаж будівельних банкнот або їх обмінного курсу, або за спробу це зробити. Крім того, за це передбачені високі грошові штрафи, навіть для юридичних осіб.

У «виконавчих умовах» були видані точні приписи щодо формування ради директорів та дорадчої ради, до якої входять представники міністерств, парламенту та будівельників. Завданням такої дорадчої ради є контроль за законним використанням будівельних векселів, перевірка платежів, подальша перевірка іпотечних відшкодувань, затвердження підстав іпотеки безвідсотковими будівельними векселями тощо.

Подальші умови регулювали повернення та розрахунки, проведення акцій за випущеними серією будівельних векселів та за зареєстрованими на них цінними паперами, а також додаткові приписи щодо затверджених будівельних проектів тощо. У той час стимулом для створення такого соціального банку була величезна потреба в житлі та обставина, що Рейх та провінції жодним чином не могли ефективно контролювати скрутне становище. Відповідні установи житлових контор, звичайно, могли звільняти житлові приміщення тут і там, але вони не могли будувати нове житло. Нове будівництво страждало від нестачі матеріалів, перш за все через те, що за існуючого надзвичайного контролю за орендною платою будівництво нових будинків було абсолютно «невигідним» для приватного капіталу.

Гранти, надані Рейхом та провінціями для покриття так званих втрачених будівельних витрат, були далеко не достатніми в умовах прогресуючої девальвації валюти.
Навіть індивідуальне житлове будівництво, розпочате тут і там, не могло усунути загальну житлову скруту. Навіть створення дешевих іпотечних кредитів було неможливим, оскільки за фіксованої на той час орендної плати навіть найдешевші кошти на будівництво виключали 4% річних.

Таким чином, як уже зазначалося в основних спостереженнях, попри найбільшу потребу – через недостатню прибутковість – ця потреба просто не покривається.

Отже, якщо вдасться усунути щорічне навантаження на відсотки, якщо вдасться забезпечити безвідсоткове виплату коштів тим, хто потребує житла, це дозволить значно розширити ринок житла. Однак, таким чином, буде усунена не лише жахлива потреба в житлі з усіма її соціальними та медичними збитками, але й надзвичайно стимулюватиметься внутрішній ринок, оскільки від цього залежать усі незліченні допоміжні професії: слюсарі, теслі, покрівельники, сантехніки, склярі, монтажники, керамісти, підлоготехники та плиточники, маляри та штукатурки, які, зі свого боку, знайдуть роботу та хліб насущний, а також зміцнять свою купівельну спроможність.

Однак це означає, що це пропонується у вигляді безвідсоткових будівельних грошей.

Ці будівельні довідки видаються «Соціальним будівельно-економічним банком».
Цими грошима постачальники та підприємці отримують оплату за будівництво. Власник будівництва повертає отримані безвідсоткові кошти відповідними частинами протягом 30-50 років залежно від характеру та довговічності будівництва. Будівельні векселі відрізняються від грошей Рейху чи провінцій приблизно так само, як векселі Рейхсбанку відрізнялися від казначейських білетів позики. Ці будівельні векселі, як уже зазначалося, знаходять своє повне матеріальне покриття тим, що одночасно виникають на користь будівельного банку нові матеріальні активи (будинки), що дорівнюють сумі випущених векселів.

Machine Translated by Google

які юридично забезпечені шляхом оформлення безвідсоткових іпотек на ту саму суму.

Практично і тут повна вартість нових будівель не буде вказана в будівельних документах, а лише фактичні витрати на будівництво. Тому землю повинні будуть надати принаймні будівельники, будівельні товариства чи громади, і понад це щонайменше 10-30% вартості будівлі повинні створити ті, хто потребує житла, з яких 5% мають залишатися там для покриття адміністративних витрат будівельного банку.

Потім повернення здійснюється без подальшого нарахування будь-яких відсотків. Таким чином, вільне майно домовласників у їхніх будинках зростає з року в рік, а також вартість, що залишається в межах асоціації як покриття виданих будівельних боргів.
Таким чином, кількість будівельних векселів в обігу зменшується відповідно до здійснених погашень.

Юридичний характер цих будівельних грошей є не що інше, як випуск облігацій.
Боржником за цією облігацією є будівельний банк. Кредитором облігації є поточний власник
ця облігація.

Нікому не можна заборонити випускати облігації, завжди питання лише зовнішніх обставин, чи приймаються облігації, випущені кимось, загалом як платіж. Як неодноразово згадувалося раніше, будівельні векселі завжди і за будь-яких можливих економічних та політичних умов повністю покриті матеріальними активами, що стоять проти них. Тому не може бути й мови про те, що банк коли-небудь потрапить у скрутне становище.

Однак універсальне прийняття гарантується з моменту, коли держава зобов'язується взяти на себе гарантію щодо обмеженого в часі погашення будівельних векселів та протягом терміну дії векселів приймати векселі у своїх реєстрах як платіж або коли вони оголошуються законним засобом оплати.

Таке прийняття гарантії зараз практично не означає для держави найменшого обтяження; навпаки. Сьогодні держава фактично повинна витрачати та сплачувати відсотки, а потім відшкодовувати через загальні податки незліченну кількість мільйонів щорічно за гранти, затверджені нею на втрачені витрати на будівництво. Тоді це повністю скасовується.

Таким чином, гранти, які зараз надає держава, насправді є втраченими грошима, які має відшкодувати громада, і які йдуть до щасливчиків, яким справді вдалося отримати такі гранти.

Таким чином, навіть коли прострочений платник серед одержувачів безвідсоткових будівельних векселів фактично в певний момент не може виконати свої зобов'язання, це не відіграє жодної ролі у зв'язку з величезною економією, яку забезпечує державний бюджет, оскільки йому також не доводиться йти на жодні жертви, які повністю втрачаються.

Оскільки йдеться про завдання великого соціального значення, виправдано встановити незалежна публічна юридична корпорація як інструмент та носій його виконання.

Таким чином, цей інститут буде вилучено зі сфери приватних економічних суспільних форм, з якими в очах народу природно пов'язані особисті прибутки та наміри збагачення. З іншого боку, інститут буде вилучено зі сфери чистого державного підприємництва, проти якого також, не зовсім несправедливо, існує певна відразу в усіх економічних питаннях серед громадськості.

У впроваджувальних положеннях має бути зафіксовано все, що в основному незамінний для громадськості та для безпеки управління бізнесом банку.

Machine Translated by Google

Запропонована консультативна рада може поширити свій вплив і поза цим. Сама консультативна рада знову ж таки є відображенням усіх зацікавлених груп.

Створення будівельного банку як публічної юридичної особи також має приємний побічний ефект, що таким чином весь комплекс створених таким чином цінностей постає не як власність держави, а як власність незалежної юридичної особи, якою є будівельний банк.

Юридична конструкція або правовий характер цього будівельного банку полягає в наступному: будівельний банк є юридичною особою в силу обставини, що він визнаний або створений як публічна юридична корпорація; цей будівельний банк зовсім не складається з окремих членів; він сам по собі є носієм прав та обов'язків, що випливають з його діяльності. Однак він також не є посадовою особою, не є державною установою, не є членом державного організму.

Створення такої правової форми справді не є чимось поширеним і традиційним; проте, це вже передбачено законом; проте сучасні умови вимагають відповідних інституцій сучасного типу. У цьому справді полягатиме послуга, коли щось подібне буде встановлено: у певному сенсі вийти за межі традиційного, щоб адаптуватися до вимог епохи.

Як відбувається діяльність підприємств, найкраще пояснити на окремому прикладі: будівельний банк заздалегідь повідомляє про основні умови та передумови, які необхідно виконати для розгляду запиту на схвалення коштів будівельного банку.
Заявник направляє свій запит з необхідними документами до будівельного банку та, у позитивних випадках, укладає договір з тими, хто потребує житла (власниками житла).

У цьому договорі, перш за все, має бути передбачено все, що передбачено постановою будівельного банку та її впроваджуючими правилами, а саме зобов'язання використовувати будівельні кошти лише для будівництва будівлі, зобов'язання щодо іпотечного статусу та зобов'язання щодо погашення кредиту. Крім того, у цьому договорі мають бути викладені всі інші відповідні правові умови. Зокрема, має бути визначено, що особа, яка потребує житла, не має права продавати нерухомість повторно, що, крім того, вже практично зазначено в іпотечному рішенні. Умови передачі спадщини та у разі прострочення платежу мають бути регульовані відповідно одним або кількома платежами.

(Деталі випливають із суті цієї справи).

Оскільки всі постачальні фірми та всі робітники отримують оплату лише будівельними банкнотами, які випускає сам будівельний банк, будівельні банкноти вперше за будь-яких обставин входять в обіг лише в тій мірі, в якій еквівалент платежів надходить до власності. Від робітників та постачальників будівельні банкноти потрапляють до населення; враховуючи існуючі цінні папери та особливо тому, що держава бере на себе гарантію будівельних банкнот, а державне казначейство приймає будівельні банкноти як платіж, населення прийматиме будівельні банкноти як будь-які інші гроші. Отже, залишається на розсуд власника будинку, як він виконує своє зобов'язання перед будівельним банком щодо щорічного сплати 2% від позичених сум у будівельних банкнотах. Іншими словами, власник будинку та іпотечний боржник будівельного банку повинен щороку виробляти 2% у будівельних банкнотах від сум, що знаходяться в обігу. Практично станеться так, що іпотечні боржники збиратимуть будівельні банкноти, які дійсно обертаються разом з місцевими грошима, до закінчення терміну їхнього погашення, і тим самим сплачуватимуть свої платежі.

Machine Translated by Google

зобов'язання. Особливо підходящим місцем для отримання будівельних банкнот будуть будівельні майданчики, які працюють у будь-який час.

Якщо припустити, щоб мати уявлення, що протягом року в Мюнхені випускаються будівельні банкноти на 10 мільйонів, то з них щорічно 200 000 золотих марок повертаються до будівельного банку; таким чином, щонайбільше через 50 років усі 10 мільйонів повернуться і будуть стягнуті будівельним банком, щонайбільше через 50 років будинки, побудовані з них, тим самим повертаються і стають власністю їхніх власників без боргів. Вся оплата відбулася без жодної марної виплати відсотків; оплата також здійснюється лише за допомогою простого засобу створення будівельного банку, пов'язаного державною гарантією.

Соціальний акт полягає в тому, що держава створила вартість будинків абсолютно з нічого, що вона створила дохід для тисяч робітників і підприємців завдяки будівництву всієї цієї будівлі. Якщо припустити, що йдеться про тисячі окремих будинків, то тисячі безземельних перетворюються тим самим на землевласників.

Будуть висловлені різні заперечення та застереження, з яких можна запропонувати найважливіші:

1. Заперечення щодо інфляції. Це заперечення настільки ж недалекоглядне, наскільки й недоречне; як уже пояснювалося в попередніх уривках, інфляція може виникнути лише там, де випускаються непокриті гроші. Тут матеріальне покриття протистоїть будівельним банкнотам; тому воно не має значення, якщо в обіг потрапляє навіть значна кількість будівельних банкнот.

2. Заперечення, що це питання нове та неперевірене. Це заперечення не застосовується, і це питання, можливо, нове для Німеччини. В інших місцях звикли до таких безвідсоткових боргових сертифікатів, покритих матеріальними активами. Типовим прикладом цього є англійський варант, який був запроваджений сто років тому і досі зберігається. Варант — це наказ, який надає власнику право на певну кількість сирого заліза, що зберігається на певному центральному сховищі. Ці варранти використовуються як валюта; купівельна спроможність варанта коливається лише на ті коливання, яким піддається ціна на сире залізо на світовому ринку.

Якби, наприклад, у Німеччині були такі варранти, вони були б повністю незалежними від німецьких валют та їх коливань. Вартість цих варрантів була пов'язана з ціною на сире залізо, а вартість цих цін, у свою чергу, автоматично регулювалася відносно валюти.

У варанті ми знаходимо значний приклад популярного характеру цього безвідсоткового боргового сертифіката та боргового ордера, покритого матеріальним активом.

Оскільки необхідно здійснити значне та національно-економічно важливе будівництво нових будівель, вкрай важливо будувати цілі поселення послідовно.

Було б хибно зводити окремі будинки або навіть терасовані будинки лише тоді, коли людина, яка шукає будинок, сама хоче стати його власником.
Шкода, яку потрібно виправити, полягає в житлових проблемах, тому йдеться не лише про житло, а й про створення житлових можливостей. Ця потреба також буде виправлена тим фактом, що сприяється комерційному будівництву орендованих квартир. Тому ніщо не заважає власнику орендованого будинку старого зразка отримувати будівельні векселі на будівництво нового орендованого будинку. Саме у випадку таких осіб можна буде вимагати авансом готівкою більшу передоплату, ніж лише 10% від усієї вартості будівлі.

Machine Translated by Google

вартість; багато з цих людей готові та мають змогу витрачати значні суми грошей з власних коштів на будівництво житла, якщо вони отримають як грант відповідний залишок або часткову суму без відсотків від будівельного банку. Саме безвідсотковий характер грошей будівельного банку дозволяє враховувати цей аспект відродження будівельного ринку, який є надзвичайно важливим для великих міст.

Однак цей банк соціального будівництва та економіки також пізніше перейде за межі фінансування житлового будівництва до надання безвідсоткових кредитів національно економічно важливим підприємствам, промисловості, комунальним підприємствам, покращенням сільського господарства тощо, навіть якщо з коротшим терміном погашення.

Machine Translated by Google

Держава без податків

Головна мета націонал-соціалістичної держави: держава без податків. Хоча за сучасних обставин це може звучати як божевільна утопія, якщо багатьом це може здатися надто гарною обіцянкою, щоб бути правдою, ми все ж знаємо, що ця мета цілком досяжна, принаймні тією мірою, якою необхідно зняти величезний податковий тиск з населення.

У попередніх розділах ми з усією ясністю навели докази того, що сьогодні майже всі податки поглинаються лише відсотковими виплатами. Ми сплачуємо податки з кожного шматка хліба, який з'їдаємо, кожна тепла вітальня коштує понаднормово багато податків, кожна покупка обтяжена податком з прод Але всього, що йде на податки таким чином, далеко не достатньо, щоб сплатити податки лише з репараційних боргів.

Це завжди свідчить про брак смаку та критичного розуміння, якщо хтось відкидає таку головну мету, як, безсумнівно, держава без податків – це утопія. Для того, хто пройшов з нами широкими та заплутаними стежками сучасної фінансової політики і не втратив нитки Аріадни – процентного зобов'язання держави – має бути легко знайти вихід і з цього лабіринту Мінотавра.

Той, хто піднімається над деградацією та з піднесеної точки зору розглядає описані зв'язки: відсоткове зобов'язання держави – податки – інфляція, той, хто визнав відсоткове зобов'язання всіх народів західного культурного кола як факт, що домінує над усім, той, хто визнав, що ми живемо в епоху повної зміни здорових і розумних умов між працею та багатством, той, хто більше не може уникнути настирливої логіки, що особливо держава, в силу свого фінансового суверенітету, не повністю прив'язана до позик, а може творчо фінансувати всі великі державні завдання самостійно, для нього це лише останній крок до фінансово-політичного Нового Світу – вимагати держави, в якій державне фінансове управління не вважатиме своїм першочерговим завданням стягнення якомога більшої кількості податків з громадян держави, а навпаки, усунення будь-якого обтяжливого податкового тиску та збагачення національної економіки.

Ми маємо змогу представити числові докази того, що держава без податків зовсім не є утопією, а що така можливість передбачена в кожному впорядкованому державному бюджеті, якщо держава звільниться від тягаря відсотків, що лежить на ній. Те, що вона може зробити це також без відповідальності за це, доводить історія державних банкрутств, яка розповідає про десятки випадків, коли держави завдяки банкрутству уникли тягаря відсотків та боргів, що лежали на них.

Було б надто далеко, якби ми знову детально розглядали ту саму демонстрацію, яку я навів у своїй невеликій полемічній праці «Державне банкрутство»: рішення, яке полягає в тому, що коригування виплати відсотків за державними позиками з одночасним перетворенням облігацій на безвідсоткові банківські активи, жодним чином не заслуговує на ганебну назву банкрутства, але ця форма звільнення держави та народу від її боргу, пов'язаного з відсотками, фактично означає звільнення держави та економіки від нестерпних кайданів.

Однак коригування цих відсоткових платежів дозволило б ще до війни покрити державні витрати для всієї державної адміністрації. Як приклад я навів баварський державний бюджет 1911 року. На той час доходи баварської держави від так званих комерційних державних підприємств (залізниць, пошти та телеграфу) становили 120 мільйонів золотих марок, доходи від державного лісництва – 40 мільйонів. Загальна сума

Machine Translated by Google

Витрати на всю державну адміністрацію для здійснення правосуддя (всі районні суди з усіма їхніми кадровими та матеріальними витратами, всі земельні суди, регіональні суди та вищі судові інстанції в Мюнхені, Нюрнберзі тощо) становили 27 мільйонів. На все велике та так ретельно розроблене внутрішнє управління всієї Баварської держави – тобто на численні районні суди, на уряди графств, на поліцейське управління Мюнхена, на жандармерію, далі на численні інші органи та установи, такі як медичні органи, провінційна лікарня для вакцинації, дослідницькі установи з виробництва продуктів харчування та напівлюксових продуктів, санаторії та психіатричні лікарні, адміністративний суд, провінційне статистичне управління, метрологічні органи, страхові палати тощо – було виділено з державного бюджету. На освіту, школу та церкву, тобто особливо на всі середні школи, –, у 1911 році, 40 мільйонів середні школи, підготовчі школи, латинські школи, середні навчальні заклади, середні школи, вищі професійні училища, педагогічні заклади, всі державні будівельні та спеціалізовані школи, торговельні та музичні школи, сільськогосподарські та районні фермерські школи, на Вайенштефан80 та на біологічний дослідницький інститут, на всі жіночі навчальні заклади, а потім, перш за все, на університети з їхніми незліченними колекціями та інститутами, технічний університет, інші мистецькі університети, торговельні університети, музичну академію, потім на Максиміліанеум81, далі на центральні інститути науки та мистецтва, академію наук, наукові колекції держави, баварські музеї, державну бібліотеку, державний театр тощо, на цю величезну сферу діяльності Міністерства культури з його тисячами чиновників, з його величезними мистецькими скарбами в колекціях та музеях, які дійсно потребують будівель, адміністрування та догляду, у 1911 році було виділено загалом 51 мільйон. У сфері діяльності Міністерства фінансів, яке насправді не просто виконує функції вилучення грошей у народу, знаходиться діяльність лісового управління з сотнями лісників, далі управління шахтами, плавильними заводами, солеварнями, всієї центральної та допоміжних митних установ, центрального монетного двору, управління державним боргом та державний банк, далі геодезичні контори та провінційне геодезичне управління, а також управління державних курортів, придворна пивоварня, Мюнхен тощо. Це також дуже велике підприємство спричинило витрати у розмірі 15 мільйонів. Витрати Міністерства транспорту покривалися його власними операційними доходами, з іншого боку, пенсії старих державних службовців вимагали ще більшої суми – близько 36 мільйонів.

Таким чином, загалом управління юстицією, внутрішнє управління, включаючи будівлі – про які я конкретно не згадував вище – а також фінансове управління, а також освіта та розвиток, і пенсії вимагали 27+40+51+13+36=167 мільйонів.

Таким чином, надлишків, які державні підприємства, пошта та залізниці, шахти та ліси, доставляли до державної скарбниці близько 160 мільйонів, майже вистачило б на покриття всього гігантського державного адміністративного апарату – без жодної копійки податків!

Таким чином, держава без податків була б реальністю, якби загальна сума податків, стягнутих з баварського народу, тобто 60 мільйонів прямих податків та 53 мільйони непрямих податків, а також 31 мільйон зборів, разом 134 мільйони, не була повністю використана на виплату відсотків позичковому капіталу. Виплата відсотків лише за державні борги Баварії

80 Вайенштефан — це монастир XI століття у Верхній Баварії, який у 1803 році був перетворений на лісову школу та державну пивоварню.

81 Максиміліанеум у Мюнхені був спроектований королем Баварії Максиміліаном II як місце розташування студентського фонду. З 1949 року тут розміщується Баварський земельний парламент.

Machine Translated by Google

вимагала 84,6 мільйона (!), а Баварія мала надати Рейху також 50 мільйонів для сплати відсотків з боргу Рейху.

Я дав короткий огляд великих і малих сфер нашого державного життя. Це видається особливо важливим ще й тому, що націонал-соціалізм також пам'ятає, скільки надзвичайно багато та скільки зразкової роботи виконала стара держава, багато чого, що не потребує реформ і вдосконалення, оскільки це не стосується питань, які ніколи не можуть бути завершені.
Навіть для кожного державного організму правда, що він не може стояти на місці, якщо не хоче закостеніти. У багатьох галузях свіжіший і вільніший дух не зашкодить, і подекуди доречні ґрунтовні реформи. У багатьох галузях нашого адміністративного апарату має принаймні проникнути новий дух, особливо дух чіткої відповідальності державного службовця за свої завдання та людей, яким він служить.

Лише одну сферу було примусово спрямовано на абсолютно хибний шлях – державне фінансове управління.
Якщо такі обставини, як щойно описані, можливі, це справді ознака того, що тут має відбутися радикальна зміна. Однак це стосується вже держави до війни – вже тоді держава була залучена до процентної служби приватного позичкового капіталу.
Ніщо так разюче не показує залежність держави від позичкового капіталу, що вже існувала на той час, як огляд розподілу податків на різні види доходів. Згідно з бюджетом на 1911 рік, на якому ми базуємо наші спостереження досі, земельна власність оцінювалася в 12,6 мільйона, житлова власність — в 12,1 мільйона, комерційні підприємства — в 17 мільйонів, але, з іншого боку, капітальні пенсії із загальним пенсійним доходом у 253 (!) мільйони золотих марок становили лише 10 мільйонів. Таким чином, це справді надзвичайно поблажливе ставлення до тих, хто може жити без зусиль і працювати за рахунок працездатного населення.

Безліч дрібних пенсійних доходів – ми маємо на увазі пенсійну групу в 70-700 мільйонів марок – справді представляють у цифрах переважну масу податкових зобов'язань щодо капітальних пенсій, тобто близько 150 000, але ні їхній дохід від капітальних відсотків, ні їхні податкові платежі, близько 0,7 мільйона, не відіграють жодної ролі в державному бюджеті – але що робить ці цифри такими примітними для нас, так це обставина, що великий позичковий капітал створив у цих сотнях тисяч дрібних одержувачів відсотків потужний захисний захист від усіх атак на безпрацездатний дохід від відсотків.

Цілком природно, що цих дрібних одержувачів відсотків легко переконати, що їхні заощадження повинні певною мірою гарантувати тривале право на відсотки, оскільки схожість цих людей, які працювали все своє життя і фактично працювали заради своїх заощаджень, з одержувачами пенсій у державі та в умовах найму очевидна. Але те, що відрізняє цю позицію від ідеї пенсії, полягає в суттєвій відмінності: право на пенсію залежить від особи та припиняється після смерті, тоді як право на відсотки є матеріальним і незалежно від особи безособово пов'язане з голим володінням грошима як «вічне юридичне право».

Ми розглянемо ці зв'язки далі в обговоренні загальних пенсій по старості, оскільки ці спостереження дозволять нам знайти перехід від невиправданих вічних відсотків до виправданого права кожного національного товариша на безтурботну старість.

Ці дрібні одержувачі відсотків не враховуються в питанні, яке ми розглядаємо, про надзвичайно поблажливе ставлення до позичкового капіталу з боку старої держави, а враховуються лише ті, хто поглинає левову частку капітальних пенсій, а потім знову виступає як великі фінансові донори держави.

Machine Translated by Google

Тож геть цю національно-економічну нісенітницю капіталістичного державного фінансового управління та геть у вільну націонал-соціалістичну державу праці та продуктивності, звільнену від усіх податків.

Як тільки держава звільниться від тягаря своїх процентних зобов'язань, тоді стане зрозуміло, чого вона може досягти. Якщо до того ж з'являться нові джерела доходів великого масштабу, такі як використання гідроенергії та природних ресурсів країни, тоді держава без податків справді перестане бути утопією, а стане радісною реальністю.

Якщо ми все ж таки хочемо говорити про податкову політику націонал-соціалістичної держави, то це тому, що з таких податкових джерел могли б надходити кошти на багато завдань, які насправді чекають на державне рішення, на які, однак, у державному бюджеті більше ніколи не було коштів. Ми маємо на увазі широкі сфери національного здоров'я, боротьбу з венеричними захворюваннями, зловживання алкоголем, сприяння фізичним видам спорту, більш суттєве сприяння мистецтву та науці, декретну відпустку, догляд за дітьми, будівництво міст-садів і, перш за все, сплату боргу честі німецького народу перед своїми пораненими на війні, вдовами та сиротами війни.

Наступні принципи слід вважати керівними для націонал-соціалістичної державної системи в галузі податкової політики:

1. Оподаткування з метою сплати відсотків за внутрішніми позиками виключається.
2. Податки допустимі лише для покриття державних витрат на непродуктивні цілі, на управління, здійснення правосуддя, військові потреби, поліцію, охорону здоров'я та освіту, тією мірою, якою надлишки комерційних державних підприємств, залізниць, пошти, телеграфу, державних лісів та державних шахт, а також постачання електроенергії з великих державних міжміських баз, недостатні для їх покриття.
3. Для покриття особливих потреб або у разі надзвичайних ситуацій, зокрема у випадку війни, прямі та непрямі податки не лише дозволені, а й є обов'язковими.
4. Прямі податки можуть бути накладені на майно в будь-якій формі, але тут слід запланувати далекосяжну градацію. Дохід має бути звільнений від оподаткування у відповідній мірі. У цьому випадку слід ретельніше, ніж досі, враховувати, чи має платник податків сім'ю з дітьми або інші обов'язки з догляду.
5. Державних службовців слід фактично звільнити від податків. Для одружених людей діти надбавки мають бути гарантовані.
6. Непрямі податки враховуються у звичайні часи лише для предметів розкоші. Держава має таким чином чудовий засіб діяти таким чином, щоб контролювати та підвищувати ціни на виробництво товарів, які служать лише неприємності привабливої розкоші, пишноти та обжерливості в їжі та напоях, а також надмірностям моди. Навіть чисті напівроскішні товари, такі як тютюн, алкоголь, вино, оскільки вони не служать цілям охорони здоров'я, будуть обкладатися непрямими податками. З іншого боку, всіх непрямих податків, таких як ті, що експлуатують сьогодні людей у повній мірі, слід принципово уникати. Ми маємо на увазі всі безглузді непрямі податки, які діють лише шляхом підвищення цін, на цукор, сіль, сірники, лампи, лимонад, а також податки на вугілля, які роблять виробництво радикально дорожчим, також податки на особистий та вантажний транспорт, і перш за все податки з продажу товарів.

7. Збір прибутків від війни та революції має здійснюватися як завдання справедливості. Для такого завдання, природно, спочатку необхідно створити основу розумного розрахунку, на основі якої можна порівняти нинішнє багатство з попереднім. Очевидно, що тут також слід знову розрізняти багатство, яке виникає внаслідок продуктивної праці, для якої війна, однак, ознаменувала особливий бум. Це не що інше, як правильно і

Machine Translated by Google

правильно, що з таких досить значних воєнних прибутків частина спрямовується громаді.
З іншого боку, набагато ретельнішу оцінку слід провести у випадку того багатства, яке виникає внаслідок посередницької торгівлі та спекуляцій.

8. Гербові збори та збори, навіть податки, що обмежують вільне право розпорядження елементами багатства, тією мірою, якою це розпорядження не спрямоване проти загального добробуту, мають бути обмежені, де це можливо. До цього також належать податки на спадщину та дарування.

Фундаментально податково-фінансова політика повинна прагнути до кінцевої мети «держави без податків», оскільки завданням держави є не вилучення грошей у своїх громадян для підтримки по суті фальшивої економіки державних позик, а підвищення загального добробуту народу.
Держава існує не для того, щоб бути збирачем відсотків за великий позичковий капітал, а для того, щоб захищати особистість та майно своїх громадян і робити природні ресурси країни корисними для громади. Кошти на непродуктивні державні завдання, як уже було сказано, повинні братися, перш за все, з надлишків комерційних державних підприємств, по-друге, з податків на розкіш, по-третє, з багатства та доходів, які перевищують ті, що можна отримати шляхом простого виконання праці, і лише потім з заможного середнього класу, а також з непрямих податків на напівроскішні товари, використання яких не є життєво необхідним. І лише у воєнний час, коли життя всієї нації перебуває під загрозою, держава може вимагати, щоб навіть громада – як вона справді може вимагати військової служби від усіх через свій службовий суверенітет – і знову ж таки, з особливим увагою до заможних класів, робила свій фінансовий внесок у ведення війни у формі непрямих і прямих податків.

На завершення можна сказати ще дещо про питання «комерційних державних підприємств». Зараз воліють вказати на той факт, що державні підприємства не є «прибутковими». Ми вже детально обговорили фундаментальне питання прибутковості.

У прагненні керувати залізницями тощо «по-діловому», «звільнити їх від неекономічного державного підприємства» або «привести їх до змішаної економічної форми» приховується лише погано приховане бажання великого позичкового капіталу зробити навіть цю значну складову багатства нації придатною для себе. Якщо держава передає навіть ці складові багатства, то вона повністю передається позичковому капіталу і, окрім дозволу діяти як збирач відсотків за позичковий капітал, більше не має сфери, в якій вона є суверенною, або в якій вона може діяти регулюючим чином і з якої вона може отримувати значні доходи для виконання своїх завдань.

Machine Translated by Google

Фінансово-політичне звільнення держави

Спочатку ми описали, яких заходів слід вжити, щоб у майбутньому зробити неможливими обставини, які ми переживаємо зараз. Ці завдання справді вимагають творчих зусиль, але їх, тим не менш, можна досягти без пошкодження чи зміни існуючих правових умов. Зовсім інша справа з розривом існуючих ланцюгів боргу нашої держави перед її внутрішніми та зовнішніми кредиторами, пов'язаного з відсотками.

Заходи, які тут слід вжити, самі по собі надзвичайно прості, тільки їх виконання викличе багато труднощів. Засобом від вічного зобов'язання щодо відсотків за внутрішніми позиками є: законодавче скасування цих відсоткових платежів. З іншого боку, великий позичковий капітал, захищаючи інтереси дрібних пенсіонерів, підніме великий галас і виголосить найжахливіші погрози проти держави, яка «топче недоторканні права ногами», яка «вчиняє порушення закону, яке позбавить її останньої крихти довіри». Великий капітал, природно, застосує всі важелі, щоб запобігти «величезному злочину проти основних економічних законів». Звичайно! – не можна очікувати, що міжнародна держава раптово відмовиться від своїх претензій на панування.

У цій битві йдеться лише про те, щоб зберегти залізні нерви та не дозволити собі... лякайтеся виття прес-кулі, яких утримують високі фінанси.

Єврей вестиме цю битву з найзавзятішою впертістю, бо це питання «його честі», як казав старий Ротшильд: «Мої гроші — це моя честь, а той, хто забирає мої гроші, забирає в мене мою честь».

Тепер справді їхні гроші ні в якому разі не повинні бути відібрані у власників державних облігацій, але юридичні вимоги, які своїм результатом стали дуже великою несправедливістю для національної спільноти, мають бути просто усунені.

Але з точки зору держави, а також з точки зору населення, яке мусить зібрати величезні суми своєю працею, щоб задовольнити ці «законні вимоги державних кредиторів», йдеться не про «законні вимоги», а про найбільшу несправедливість усіх часів – про тривале пограбування трудящих на користь невеликої частини великих капіталістів за державної підтримки. Держава, яка робить фактом «зняття процентного рабства», жодним чином не чинить несправедливості, але вона спокутує досить потужну несправедливість, вчинення якої вона сама виконувала маріонетську службу.

Звичайно, це означає повну реорганізацію нинішньої держави; вона повинна вирішити, чи бажає вона служити цілому, чи, як зараз, бажає бути виконавцем міжнародних фінансів.
У цьому питанні немає компромісів. Тут лише рішучі дії можуть призвести до мети та вирішення проблеми.

Націонал-соціалістична держава справді усвідомлює це потужне рішення – було б надзвичайно важко зробити такий рішучий крок, якби ми не знали точно, що нам потрібно створити на заміну економіки, заснованої на відсотках, капіталізму. Але оскільки ми знаємо це, ми йдемо з найповнішою впевненістю в перемозі в цю найбільшу битву світової історії. Ми знаємо, що панування відсотків побудоване лише на брехні та обмані, і оскільки ми знаємо і чітко усвідомили це, ми також знаємо, що таку павутину брехні та обману, як би наполегливо вона не була сплетена, можна розірвати одним ривком.

Лише одне питання, останнє, має нас займати: що скажуть іноземні держави на таку радикальну реформу і особливо на відмову від подальших виплат відсотків іноземним кредиторам?

Machine Translated by Google

Так, що на це скажуть іноземні держави? Це питання саме по собі вже надзвичайно важливе для нашої німецької біди, а також для космополітичного ставлення найширших кіл.
Що взагалі таке «іноземні нації»? Чи це французи, англійці, американці? Чи це шведи, голландці та норвежці? Чи це росіяни чи китайці? Чи це індійці, чи огнеземці82, чи конголезькі негри? Дійсно, всі ці люди належать до «іноземних націй» стосовно нас. Тепер найбільша кількість усіх цих «іноземців» взагалі нічого не скаже, найменша кількість китайців, також найменша кількість росіян та французів загалом знатимуть, про що йдеться. Зрештою, залишаються уряди наших воєнних ворогів, а потім, природно – як ті, хто справді зацікавлений – єврейські міжнародні банкіри, які «щось про це скажуть». Однак, що на це скажуть міжнародні фінанси, дуже легко відповісти. Воно всіма доступними йому засобами охарактеризує таку процедуру як безпрецедентний злочин проти культурного людства, воно через власну віддану пресу з усією можливою брехнею та перекручуваннями підніме так званий цивілізований світ проти такого безпрецедентного порушення взятих зобов'язань, воно говоритиме про повний крах Європи та намагатиметься підбурити Францію як особливо придатного носія європейської цивілізації до відкритої війни проти Німеччини. Все те, що іноземні держави, тобто єврейські великі фінанси, скажуть проти такого замаху на повну владу великого єврейства.

Отже, можна було б позбавити себе як самого питання, так і відповіді. Бо ж ясно як день, що та сила, проти якої спрямована визвольна війна, не скориться без бою, оскільки тут йдеться не про німців, для яких іноземні інтереси та права здебільшого священніші, ніж права німців, а про людей, найвидатнішою рисою яких є жорстока воля до влади.

У всіх таких остаточних історичних питаннях абсолютно марно робити спекулятивні спостереження щодо того, що зараз робитиме ворог, бо очевидно, що останній не дозволить негайного звільнення чи повстання. Зовсім інша справа — міркувати про те, які засоби сили має в своєму розпорядженні опонент, і знати, якими сильними сторонами володіє сам опонент. Якщо, крім того, точно знати, що треба робити і що робити, то потрібно спостерігати, як ворог парирує атаку, і лише тоді можна вживати контрзаходів. Жоден військовий план не може визначити кампанію після першої атаки, але він справді може дати загальні вказівки для енергійного курсу дій. Так само і тут.

У нашому випадку опонентів важко впіймати, оскільки йдеться про безособову та наднаціональну владу. Тому план кампанії повинен спочатку враховувати, які сили та інтереси не враховуються як опоненти. Це важливо для того, щоб не використовувати сили без потреби в напрямку, з якого не загрожує небезпека.

За питанням «Що на це скажуть іноземні країни?» здебільшого ховається тривога, що в такому разі ми не отримаємо ні кредиту, ні їжі, ні іншої сировини з-за кордону.
А яка тут ситуація?

Як національна економіка ми можемо в довгостроковій перспективі оплачувати наш імпорт завжди лише за рахунок нашого експорту, тобто обмінювати товари на товари, але не паперовими грошима і не "кредитами". Все це працює певний час, доки іноземні країни надають реальний кредит, тобто доки різні іноземні постачальники вірять, що німецькі імпортери заплатять за відповідні товари повноцінними грошима. Але це можливо лише за умови, що імпортери отримали іноземні гроші як експортери німецьких товарів. Страх, що ми не отримаємо ні бавовни, ні жирів,

82 Мешканці Вогняної Землі, архіпелагу біля південного краю Південної Америки.

Machine Translated by Google

мідь чи фураж через відмову від міжнародних процентних платежів об'єднує питання, які по суті не мають нічого спільного одне з одним. Навіть повністю єврейська велика банківська влада не може в довгостроковій перспективі запобігти потраплянню надлишків у країнах-виробниках сировини на німецькі фабрики та робочі місця якимось чином, а також перешкодити потраплянню німецьких готових товарів на ринки збуту світу. Цей взаємний обмін товарами між різними національними економіками справді відбувається відповідно до невідкладних законів попиту та пропозиції. Звичайно, під примусом і тимчасово тут можуть відбуватися обмеження та зупинки, як ми це пережили під час війни, а потім знову в Рурському регіоні83. Але все це насильницькі заходи, які подібним чином шкодять іноземним країнам.

Таким чином, ми можемо з упевненістю припустити, що оптова торгівля зможе покрити абсолютно необхідні потреби в імпорті. Завжди знайдуться нейтральні країни, через які цей імпорт зможе потрапити до нас.

Більше того, національна економіка, яка знову усвідомлює свої національні обов'язки і яка таким чином знову стане ефективнішою у випадку експортних товарів, може набагато швидше розраховувати на те, що вона поверне собі колишню довіру. Тимчасові посередницькі кредити в імпорті та експорті є справою торгових домів і базуються на їхньому особистому кредиті.

Тепер це питання має інший аспект, а саме страх політичних примусових заходів через призупинення виплати національних відсотків за військовими облігаціями та іншими процентними облігаціями Рейху або федеральних земель. Навіть це вкрай малоймовірно, оскільки тут йдеться про процентні вимоги окремих приватних кредиторів німецьких державних облігацій, заради яких навряд чи можна вжити будь-яких політичних заходів. Фактично, в історії державних банкрутств ще не траплялося, щоб військове втручання відбувалося після призупинення виплати відсотків державою. Протилежна думка, що в цьому випадку французи негайно вжили б репресій, жодним чином не може бути прийнята з логічних підстав, оскільки інакше вороги на той час були б змушені втрутитися військовими діями проти падіння німецької марки. Падіння валюти остаточно позбавило іноземних кредиторів німецьких облігацій усього. Тепер наші заходи зовсім не передбачають анулювання цих внутрішніх німецьких державних боргів, а лише скасування відсотків та перетворення облігацій на банківські активи. Грошові виплати, з іншого боку, можуть бути негайно запропоновані іноземним кредиторам.

Як можливо, що в такому випадку, тобто коли пан Х. з Іллінойсу чи Чикаго отримає від свого банкіра інформацію про те, що німецький уряд повертає військові облігації готівкою і що ця сума була зарахована на його рахунок, він дуже розгнівається і почне діяти проти Німеччини?

Не варто очікувати серйозного опору з жодного боку, якщо націоналістичний німецький уряд оголосить про скасування відсотків з усіх процентних облігацій з одночасним перетворенням цих облігацій на безвідсоткові активи в державних банках або на поштових чекових рахунках.
Для нас важливо, щоб наші заходи не завдали шкоди громаді – той факт, що опір буде чинитися з боку капіталістів, не може стримувати визвольний акт. Саме у випадку цього заходу можна побачити, що тут відбудеться розділення душ і що зімкнута фаланга тих, хто відчує в цьому урядовому заході визволення та

[83] Коли наприкінці 1922 року було виявлено, що німці серйозно не сплачують ліс та вугілля як воєнні репарації союзникам, французи та бельгійці під керівництвом прем'єр-міністра Франції Раймона Пуанкаре окупували промисловий регіон Рур у січні 1923 року. Реакція Німеччини на цю окупацію була здебільшого пасивним опором, який завоював симпатії всього світу та призвів до «пом'якшення» умов репарацій у пакті Дауеса.
Квітень 1924 року (див. вище, с. 94), який також закликав до виведення окупаційних військ союзників з Руру.

Machine Translated by Google

Звільнення праці від величезного тиску дуже скоро охопить усіх робітників. Лише банківське та біржове коло та ті, хто перебуває в колі дрібних пенсіонерів, що застрягли у власних вигодах, залишатимуться їхніми опонентами.

Той, хто працює, не має особливого інтересу в тому, що він отримує відсотки від банків за свої тимчасові активи, і тим більше він зацікавлений у сплаті дуже високих відсотків за кредитами; використовуючи свої гроші як оборотний капітал, він хоче працювати та заробляти. З цієї причини всі бізнесмени, власники фабрик та торговці будуть дуже мало зацікавлені в підтримці системи процентного капіталізму. – Це стає зрозумілим як день для кожного, хто пам’ятає, що державні інтереси – як ми найчіткіше показали – витягуються лише через прямі чи непрямі податки з трудового доходу продуктивних працівників.

Той, хто чітко розуміє це, не може бути схильний до помилок у будь-який момент, бо це справді фундаментальний принцип: держава може дати лише те, що вона мусить знову забрати у своїх громадян у певній формі.

Відсотки для виплати відсотків державі за будь-яких обставин повинні стягуватися з продуктивних робітників. Жоден робітник не виключений з цього принципу, а найменше той, хто не має у своєму розпорядженні відсоткових облігацій. Ця ситуація вражає його найбільше, оскільки прямі та особливо непрямі податки також впливають на нього найсильніше. Тепер, коли саме робітник зобов'язаний сплачувати податок через прямий податок на прибуток у формі вирахування доходу, перш ніж усі інші кола вже зробили робітника ясновидцем щодо цих питань; те саме стосується і всіх працівників, які отримують заробітну плату. Звичайно, ці кола набагато менше усвідомлюють набагато радикальніші непрямі податки, хоча вони відчувають їх здебільшого в інфляції, як було описано в розділі «Інфляція». Непрямий податок є найбільш несоціальним податком. Він обтяжує працю на користь чистого позичкового капіталу. Ніхто не може відмовитися від нього, і тому він найсильніше пригнічує того, хто має найменший дохід. З іншого боку, непрямі податки – податки на вугілля, сіль, сірники, цукор, пиво та напої, податки на особистий транспорт тощо – анітрохи не турбують власника великого капіталу.

Отже, один із кола робітників, хто є противником такого визвольного вчинку
може бути, що це лише через брак знань та розуміння цих зв'язків.

Останнє і найскладніше питання, яке нам ще слід розглянути в цьому розділі, — це питання скасування міжнародних зобов'язань щодо відсотків, іншими словами, відмова від подальших виплат відсотків за військовими боргами.

Це питання найтісніше пов'язане з німецьким історичним питанням, насправді це німецьке питання загалом, бо воно запитує: чи хоче німецька нація свободи, чи рабства?

Ми знаємо, що в таких остаточних питаннях лише рішуча воля може визначити та досягти перемоги – тому відповідь на це питання виходить далеко за межі фінансово-політичних спостережень. Але важливо, щоб нація, яка мусить прагнути своєї свободи, знала, що її рабство є, перш за все, фінансово-політичним, що тут політика та економіка найтісніше пов'язані. Але саме в цьому полягає новизна сучасної ситуації: нею керують політичні погляди фінансової влади, а політичні погляди військової влади стоять лише на другому місці.

Ми справді можемо говорити про мамоністичну епоху як про нову епоху. Бог Мамон зійшов на трон цього світу. Імператор і король схиляються перед ним. Парламенти та уряди — його покірні слуги. Він зміг керувати великими рухами, такими як прагнення найманих робітників до свого вдосконалення. Міжнародний капітал також зробив

Machine Translated by Google

друкарські верстати світу, що служать її цілям, – оскільки вона також зробила себе розпорядником культурного багатства та порушником кожного національного мистецтва та літератури корінних народів.

Як найвидатніших носіїв цього мамоністичного зараження та правління світу ми визнали євреїв, і таким чином коло наших знань знову замикається питанням усіх питань – єврейським питанням.

Вирішення проблеми відсотків – це вирішення єврейського питання. Вирішення проблеми відсотків у сенсі наших пояснень – це руйнування єврейського світового панування, бо воно руйнує силу світового єврейства – його фінансову силу.

Але вирішення проблеми відсотків, крім того, у конструктивному сенсі одночасно час також вирішення соціального питання.

Відмова від будь-яких відсоткових та митових платежів за військовими боргами поставила б міжнародні фінанси, або Францію, перед питанням захоплення нею всього фінансового управління всією Німеччиною. Якщо всі податки Рейху, які зараз служать для виплати відсотків ворогові, будуть скасовані, це означатиме, перш за все, внутрішнє позбавлення від шаленого податкового гніту, великий соціально-політичний подвиг найвищого масштабу, і ворогу довелося б спробувати розробити власне фінансове управління в Німеччині.

Але якби німецький народ побачив французького чи єврейського збирача податків у кожній податковій та пенсійній інспекції, і якби ці іноземні гнобителі забирали найкращих корів зі стійл фермерів, то гнів і обурення, можливо, незабаром стали б настільки сильними, що однієї ночі вони б змели іноземного привида кривавою мітлою та звільнили Німеччину.

Чи взагалі військова держава візьметься за таке підприємство на службу тому фінансова спроможність все ще дуже сумнівна.

Перспективи нашої волі до визволення аж ніяк не такі несприятливі, як могли здатися спочатку – навпаки. Уперше, коли Німеччина одноголосно відмовилася видати своїх «героїв війни», цим «ні» привид розвіявся.

Тепер міжнародні фінанси, безумовно, шукатимуть інших методів, зокрема методу бойкоту та повного задушення міжнародного ринку. Те, що в останньому вони не досягнуть успіху, також можна бути певним, а бойкот німецьких товарів спрямував би Німеччину, спочатку лише в її економічній діяльності, а певний час і виключно, на її внутрішній ринок. Тому тут також лише завданням вмілої внутрішньої політики – особливо через щедре сприяння в галузі житлового будівництва – було б подолати критичні часи та використати їх для добробуту народу, доки не будуть визначені нові шляхи до світу.

Це відкриття нових шляхів до світу відбудеться через руйнування єврейського панування навіть серед інших народів, бо шлях окремих народів до здорової національної економіки може бути лише через їхнє зцілення від внутрішнього отруєння єврейсько-мамоністичною отрутою. Тоді природні шляхи здорової міжнародної торгівлі та економічного обміну між народами відкриються самі собою – і людство, звільнене від єврейського гноблення, переживе епоху небаченого процвітання – і, перш за все, Німеччина – серце світу!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Версія 1.0

Опубліковано в 130 році хіджри, у жовтні 2018 року
Калі-юга християнського календаря

Sudetenland Verlag.

Редактор Ейнар Біркеманн.

Обкладинку книги виконав Італо.